உ

கணபதி துணை.

குருகூர்ச்

சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்

இயற்றிய

பிரயோகவிவேகம்

மூலமுமுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

பலபிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து,

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஷு ௵ தைமீ

1881

இதன் விலை ரூபா - க

உ

கணபதி துணை

II.20 பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி. 116

பிழை திருத்தல்.

—— o ——

பககம	வரி	பிழை	திருததல	தளளல
அ	௩	உழி	உளி	
,,	உஅ	'இயலபுளிகோலோ [சசும'	'இயலபுளிககோலோச [சும'	
கூ	உ0	'அருததவதாதப	'அருததவத தாதுரப	
க0	உ௩	,,	,,	பெயரியலுள
,,	உச	எ-ம பெயாபபிராதி [பதிகமாகச	எ ம பெயரியலுளபெய [ாபபிராதிபதிகமாகச	
கக	உ	வைததாா	வைததாம.	
கஉ	உரு	றமககினறுப— பிற [பகற	றமககினறு—பிறபகற்	
,,	௩சூ	லஙகைககொண	லஙகைகொண	
க௩	உகூ	"சிறுமையு ணீஙகிய	"சிறுமையி னீஙகிய	
கச	உஉ	குததிறுண'	குறறிறுண'	
கரு	கக	றநயையுநதாயுமுவககும	றநதையுவககும	
கஎ	க௩	வநதது	வந்தன	
கஅ	உ௩	அநதுவ நிகசசதி	அநதுவநி கசசதி	
,,	உசூ	மேவொடு	மேயொடு	
சஅ	உஎ	மொருவாக	மொருவனக	
எக	கக	'ராகாராதீநி'	'ரகாராதீநி	
,	௩உ	வததிகா	வாததிகா	
,,	௩௩	வததகா	வாததகா	

———

உ

கணபதி துணை.

பிரயோகவிவேகவுரை.

முதலாவது காரகபடலம்.

---

௧. நீர்கொண்ட சென்னி மகேசுரன் பாணினி நீள்கடலுஞ்
பார்கொண்ட காத்தி வரருசி ஞான பதஞ்சலிபூந்
தார்கொண்ட வானவர் கோன்பர் ரதியிவர் தாளவணங்கி
யோர்கொண்ட சொற்பிர யோக விவேக மியம்புவனே.

இது தற்சிறப்புக் கூறுகின்றது. மகேசுரனாதியாகப் பாரதியீறாகச் சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பாதங்களைத் தொழுது, பிரயோகவிவேகமென்னும் வடமொழிச்சத்தசாத்திரத்தை யான் கூறுவேன். எ-று.

வடமொழிப்பிரயோகவிவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணமல்லது எழுத்திலக்கணங் கூறாமையின், சொற்பிரயோகவிவேகமென்றும். காத்தியாயனனென்னினும், வரருசியென்னினுமொக்கும். பதஞ்சலியென்னினும், பாடியகாரனென்னினுமொக்கும். மகேசுரன் பாணினிக்காசாரியன்.

*"ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென - ஓதிய புலவனு முளனொரு வகையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்." என அகத்தியத்தின்கண்ணும், "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தின்கண்ணும், வருதலின், இவர்கட்கு முதனூல் பாணினீயமும் ஐந்திரமுமாமென்க. அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னாமையானும், "கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்க" எனப் பொதுப்படவோதியதல்லது பெயரெடுத்தோதாமையானும், அதுவே பொருளென்க. பின்னூல்செய்தார் தத்தம் பாயிரத்துள் வேண்டியவாறோதினார், அதுபற்றி உரைகாரரும் அவருரைத்தாங்குரைத்தார், அது பொருளன்மையறிக. (௧)

---

* அகத்தியம் தொல்காப்பியமென்பனவற்றிற்குப் பாணினீயம் ஐந்திரமென்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூலென இவ்வாசிரியர் கூறியதனை வடமொழிக்கடலும் தமிழ்மொழிக்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த சிவஞானமுனிவர் மறுத்து, அகத்தியம் தமிழுக்கு முதனூலேயெனவும், தொல்காப்பியம் அதன்வழிநூலெனவுஞ் சாதித்தனர். அது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிற் காண்க.

௩. பொற்பமர் தெய்வ மொழிப்பாகு பாடும் பொதுவெழுத்தாய்ப்
பற்பல வாகித் திரிவதுஞ் சாற்றினர் பண்டுணர்ந்தோர்
முற்பகர் நூலுட் சிறுபான்மை போகக் மொழிபெயர்த்தாந்
தற்பவந் தற்சம மேபெரும் பான்மையுஞ் சாற்றினமே.

இது பிரதிக்கினையும் பயனுங்கூறுகின்றது. 'பிரதிக்கினைமேற் கோளெனப் பெயர்பெறும்.' இஃதுரைசூத்திரம். இவ்வாறு கவிதோறும் உரைக்கு முன்னாகப் பின்னாக உரைச்சூத்திரமுஞ்செய்தாம், அது கண்டுகொள்க. பண்டுணர்ந்தோர் முன்னூலுள் ஏகதேசம் வடமொழிக்கூறுபாடும் அது தற்சமந்தற்பவமாகப் பொதுவெழுத்தாய்த் திரிவதுங்கூறினார். யாம் இந்நூலுட்சொற்களின்பெயரை ஏகதேசந் தமிழாகவும், பிராயிகந் தற்சமந்தற்பவமாகவுங்கூறினம். எ-று.

'சிறுபான் மையையே கதேச மாகும்.' 'பிராயிகம் பெரும்பான்மை பேசுங் காலே.' 'தேசிகச் சொல்லொடு பசுதிவட மொழியினைத் - தற்சமந் தற்பவ மாந்தாமென மொழிப.' இவை உரைசூத்திரம்.

இனிப் பண்டுணர்ந்தோராவார் தொல்காப்பியனாரும் நன்னூலாருமெனக். அவர் கூறிய வடமொழியிலக்கணம் பெற்ற தற்சமந்தற்பவமாகத் தத்தநூலுள்ளே எழுத்திற்குஞ் சொல்லிற்குங் காரணக்குறி இடுகுறியாகிய யோகரூட நாமங்களைச் சிறுபான்மை கூறினார். அவ்வாறு சிறுபான்மை கூறாது, யாம் இந்நூலுட் பெரும்பான்மையும் தற்சமந்தற்பவங்களாற் கூறினம். இப்பெரும்பான்மையுங் கூறியது யாதுபற்றியெனின், வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணமொன்றென்பதறியாது சம்ஞாபேதத்தாலும் பாஷைவேற்றுமையாலும் இகழ்ந்து வேறென்பாரை நோக்கியெனக். இந்நூல்செய்ததற்கும் இதுவே பயன்.

இனி அவர் சிறுபான்மை கூறிய தற்சமந்தற்பவமாவன, — சூத்திரம், உதாரணம், தகாரம், நகாரம், வகாரம், அந்தந்தமக்கிலவே, அவ்வேமாத்திரை, காயப்பெயர்வயின், கருமமல்லாச்சார்பு, இனனேதவீங்ஙனம், அம்போதரங்கம், குஞ்சரம் பெறுமே குழவி, வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை எனவும், பாயிரத்துள் குமரி, ஐந்திரம், பாண்டியன் எனவும், கூறினார். "திங்களுநாளும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால், ஆனியாடிதையொழிந்த திங்களும் நாளிருபத்தேழும் தற்பவமாகலின், அவை தமிழாற் புணரும் புணர்ச்சியுங் கூறினர். விகற்பம், பகுதி, விகுதி, அச்சு, ஐவருக்கம், கருவிகருத்தா, பாந்தம் என இன்னும் பிறவும் நன்னூலார் கூறினார். பிறர் புளுதமெனவுங் கூறினார்.

பகுதி, விகுதி, பாந்தம், விகற்பம், புளுதம், பதம், சூத்திரம், உதாரணம் என்னும் வடமொழிக்குரிய குறியெல்லாம் வடமொழிக்கேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கும் உரிமையானாற்போல யாம் இந்நூலுட் கூறிய வடமொழிக்குறியெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குமாமெனக்.

இனி அவர் கூறிய வடமொழிப்பாகுபாடு திரியும் யாவையெனின், — நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்துள் "பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானு—

யீரெழுத் தானு மியைவன வடசொல." என முழுதும பொதுவெழுத்தானே வருவனவும, முழுதும வடசிறபபெழுததானே வருவனவும, இவவிரணடின்றி வடசிறபபெழுததானும பொதுவெழுததானுஙகலந்து வருவனவுமென, இயறகையாய திறகும வடமொழிபபாகுபாடே கூறி, பின எழுததிகாரத்துள "இடையிறுனகும" எனனுஞ சூததிரமுதல ஐநது சூததிரததான முழுதும பொதுவெழுததான் வருந தறசமமொழிதது மறறையிரணடனுளளும புணாநத வடசிறபபெழுததுககள் இனனவெழுதது இனனபொதுவெழுத்தாயத திரியுமெனறும, குஙகும, குஙகுமம, மலய, மலயம, மாலா, மாலை, சிலா, சிலை, கலா, கலை எனப பொதுவெழுததுளளும இனனபொதுவெழுதது இனனபொதுவெழுத்தாயத திரியுமெனறும, தறபவசசொலலிலககணங கூறினா. தமிழசசிறபபெழுததாறறிரியாமை நனனூலாாககுந தொலகாபபியனாககுமொககும. இவவாறு இவவிலககணம பகுததறியாதாா மூனறுபாகுபாட டிறகுந தமிழெழுததாலுதாரணஙகாட்டினவறறை நோககி, நனனூலைப புனருததியெனப.

இனித் தொலகாபபியா "வடசொற கிளவி" எனனுஞசூததிரததாலே தறசமமெனனும பாகுபாடொனறறகே விதி கூறி, மறறையிரண்டுந் திரிநது தறபவமாய நினறனவறறைச "சிதைநதன வரினு மியைநதன வரையாா." எனனுஞ சூததிரததாலுரைததாா. உ-ம. கீாததி, மணி, வாரி, மேரு, வாயு, ஊரு, வேணு இவை தறசமம. சித்தி, புததி, சநதி, தச இவை வடசிறபபெழுததே வநதன. ஆதி, விரோதி இவை பொதுவுஞ சிறபபுங கலநதன. இவறறை வடவெழுததாலே எழுதி மூன்றுபாகுபாடுமறிக. வடவெழுததாகத் தமிழெழுததாக வடிவெழுததைக கொளளாது ஒலியெழுததே கொளக. ஆக்கினை, விருததம, கிருததம, விககிரானம எனபன ஆணை, வடடம, கடடம, விணணம எனத தறபவமாம. இவறறைப பிராகிருதமெனபாருமுளர். ஆககினையதி, விககிரயதி எனபனவறறை ஆணவேதி, விணணவேதியென்பா. பிறபாடையுளளும காணக.

"கடிசொ லிலலை காலததுப படினே." எனபதனால் தறபவம, தறசமம், தறபுருடன, உறபலம எனவுந தகாரததைத றகாரமாககிக் கூறினும.

இனி "எநதிர ஓாதி யியறறுமி னெனமுன." என யகாரம எகாரமெனனுங குறறெழுததாயும, "தெயவ மாலவரைத திருமுனி" "தெயவஞ சுடடிய பெயாநிலைக் கிளவி" என ஐகாரம் எகாரமெனனுங குறறெழுததாயும, "கொஙகணக கூததருங கொடுஙகரு நாடரும" எனபதில கோஙகணம எனனுநெட்டெழுததுக குறறெழுததாயும, "அமிாதினு மாறற வினிதே" "சோள வளநாடு சோறுடைதது" எனறபாலனவறறை "அமிழதினு மாறற வினிதே" "சோழ வளநாடு சோறுடைதது" என ரகார ளகாரமிரண்டுந தமிழிறசிறநத ழகாரமாயும, "அறபுத ஞாா யணனரி வாமன- னிறபது மேவி யிருபபதென னெஞ்சக- னறபுகழ வேதியா நானமுறை நினறநா- கறபகச சோலைத திருககடிதத தானமே." எனத தகாரமும லகாரமும றகாரமாயும, "ஈசற கியாம்வைத தவனபு" "கடிநிலை யின்றே யாசிரி யறக" "அதங்கோட் டாசாற கரிறபத் தெரிநது" "சிவனறமா" "திருநாராயணனருள காலம பெறசசிநதித் துயமி

ஞோ." என அகரவீறு னகரமாயும், திரிந்து பிராசீனராகிய சானறோா செய்யு ட்கணவருதலின், திரியாதென்றஐந்தும் தமிழச்சிறப்பெழுத்துககளாயத திரி தலுங்கொளக. திரமிளமெனபது தமிழெனத திரிதலுமது. 'பிராசீனா முன ஞோ ராதுனிகா பினஞோ.' இஃதுளைசசூததிரம.

நிலம, நீா, தீ, வளி, விண். எ-ம். என்று, எறி, ஒன்று, ஒறு, கொனறை, கொறி, வென்றி, வெறி. எ-ம. வாழை, மழை, சோறு, கூறை. எ-ம. தமிழ இம்மூனறுபாகுபாடும் பெறுமாயினும், இவை வடமொழிக்கடசென்று வழ ங்கித திரியாதுந் திரிந்தும பொருளொன்றாகாமையின, தறபவந தறசமமா காவென்க. மணலூர்புரம என்னுந்தமிழ வியாசபாரதத்திறசென்றது தேசிகம ல்லது தறசமந்தறபவமாகாதெனக. (உ)

௩. பெருமபுங கவாபுகழ் போதா யணிசுப பிரமணிய
னருமபுங குருகையிற கோதில் குலோததுங்க ஞரிடமாய
விருமபும பொருளீத ஈருமபிர யோக விவேகந்தனனைக
கருமபுங கனியு மெனபபாடி ஞனறமிழ கறபவாககே.

இது தனனைப பிறனபோலும நாநதி கூறுகின்றது. குருகையிலருமபுமெ னக் கூட்டுக.

வடநூலாா தாமே பதிகமுமுரையுஞ்செயவாா. இநநூலும வடநூலைத த றபவமாகச செயதலான, யாமும பதிகமுமுரையுஞ்செயது, உதாரணமுங காட்டினும. தணடியாசிரியா மூலோதாரணங்காட்டினறபோல யாமும உரை யெழுதியதலலது மூலோதாரணமுங்காட்டினும. இனிச சமபநதா சடகோபா முதலாயினரும திவாகரரும பதினெண[illegible]செயதாரும முனனுகப பினனுகப பதிகங்கூறுவதுங்காணக.

பிரதீகமெனபது பதிகமென நின்றது. 'பாயிர நாநதி பதிகமெனப.' இஃ துளைசசூததிரம். (௩)

௪. ஆவி யெழுததச சொடுசுர மாகு மவறறினபினனே
மேவிய மெயகள் விளமபுமல லோடு வியஞசனமாந
தாவி யெதிாதது மதாததரி பாயநதிரு தாழகுழைதோய
காவி நெடுங்கட கதிாமதி வாணுதற காரிகையே.

இது முதலெழுததிறகுக குறியீடு கூறுகின்றது. 'குறியே சமிஞ்கை கூறு ங்காலே' இஃதுளைசசூததிரம. உயிரெழுததெல்லாம அச்சு எனவும், சுரம் எ னவும, பெயாபெறும. மெயயெழுததெலலாம ஹல எனவும், வியஞசனம என வும, பெயர்பெறும. எ-று.

அச்சு ஹல என்பன பிரத்தியாகாரஞ்செயத பெயர். பிரத்தியாகரித்தலா வது ககரமுதல னகரவிறுவாயப பதினெண்ணெழுத்திற்கும் ஆதியிலே நின ற ககரததையும அந்தத்திலே நின்ற னகரத்தையும கூட்டி, கன எனப்பெய ரிட்டாறபோலவது. யரலவழள என்னும ஆறெழுத்திற்கும யள எனப்பெய ரிட்டாறபோலவது.

மெயயுட் சிலவெழுததை மகாபபிராணன எனறும, சிலவெழுததை அா தபபிராணன எனறும, சிலவெழுததை அறபபபிராணன எனறும, கூறுவா.

௫. கூரு மிரசசுவந் தீாக்கம புலுதங குறிநெடிலோ
டாரு மளபெடை வலலின மெல்லின மாம்பரிசந
தேரும யரலவ வாமந்தத் தாககரஞ சீாததசந்தி
சாருமை யெளவுட னேயோ மயககஙகள் சையுத்தமே.

இதுவுமது. குறில இரசசுவமெனறும, நெடில தீாக்கமெனறும, அளபெ டை புலுதமெனறும, வனமையும மெனமையும பரிசாக்கரமெனறும, யரல வ நானகும அநததாககரமெனறும், ஐ ஔ ஏ ஓ எனனுநானகும சநதிட் ககரமெனறும, மயககம சையுததமெனறும, பெயரவாம. எ-று. சையோக முமது.

வடநூலாா சையோகம ஒருமொழியினும புணாமொழியினும கொளவா. அதுபறறிச சூததிரஞசெயதபடி இளமபூரணரும நனனூலாரும அவவாறு கொளவா. அககருததறியாத ௳ ரோககினியாா ஒருமொழியிறகொணடு, இருமொழியிற கொளளாது உதாரணமிறநதவெனபா.

கூரும எனற இலேசத்தால மெனமை அநுநாசிகம. இதுபறறி "மூககி வ வளியிசை யாபபுறத தோனறும்" எனறாா.

இனி வடநூலாா குறில தனியே ஒருமாத்திரையாயப பிறபபதோரெழுத தும, நெடில தனியே இரணடுமாததிரையாயப பிறபபதோரெழுததுமாறுற போலப புலுதமும தனியே மூனறுமாததிரையாயப பிறபபதோரெழுததென று கூறி, வேததது சநதோபஙகம வாராமல குறில நினறவிடததும நெ டில நினறவிடததும புலுதம ஆதேசமாக வருவதலலது குறிலும நெடிலும போலப பொருளவேறுபடுகக வாராதெனறும, உலகவழககிற சமபுத்தி சம போதனததில வருமெனறும, சுலோகபதமான சமபுததியிற குறிலும நெடி லும இயலபாய நிறகுமெனறும, சேயமைவிளியிலே தாளவோசை மணியோ சையெனகினற அநுகரணததொனிபோலுமெனறும, கூறுவா. அவா குறில நினறவிடததும புலுதம வருமெனபதுபறறித தொலகாபபியா "ழகர வுகர நீடிட னுடைததே — யுகரம வருத லாவயி னான." எனச சூததிரஞ்செயது, "பழூஉபபல லனன பருவுகிரப பாவடி" என உதாரணஙகாடடுவா. அதுவே உபலககணமாக நாலடியில "விராஅயச செயயாமை நனறு" "நெருபபழற சோாததகா னையபோல வரூஉம" எ-ம். திருவளளுவாகுறளில "துபபாா க்குத துபபாய தூஉ மழை" "நீஙகிற றெறூஉங குறுகுஙகால" எ-ம். குற றெழுதது நிறகுமிடததும சிறுபானமை அசைநிலையாக அளபெடுதது வந ததுகாணக. குரீஇ, உடீஇ எனவரும இறுதிநிலையளபெடையுமிது.

இனித தமிழநூலாா "நூறேறுஓஒஒஒது றெனபா னுடஙகிடைக்கு மென மூலைக்கு —மாறேமா லனறளநத மண." "உப்போஒஒஒ வெனவுரைத்து மீ ளவா ளொளிமுறுவற— கொபபோநீா வேலி யுலகு" என இசைவிளிபண்ட மாறறுயினவறறை இயறகையளபெடையெனறும, "கடாஅக்களிற் றினமேற

சட்படா மாதா—படாஅ முலைமேற் றுகில." "செருஅஅய வாழிய நெஞ்சு." எனக் காரியமுளவழி வரும் அசைநிலையளபெடையைச் செயற்கையளபெடையென்றும், கூறுவர்.

இயற்கையென்பது சகசம். செயற்கையென்பது ஆகந்துகம். 'இயற்கை சகசஞ் செயற்கையா கந்துகமே' இஃதுரைச்சூத்திரம். இயற்கையளபெடை செயற்கையளபெடையென இருவகைப்படுமெனவே, இயற்கையாவது பொருட்குப் பின்றோன்றாது உடனிகழ்ந்தன்மை, செயற்கை ஒருகாரணத்தாலே திரிந்தன்மையாகலின் "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்" என்னுஞ் சூத்திரவிதி செயற்கையளபெடைக்கல்லது இயற்கையளபெடைக்குப் பொருந்தாமை தேற்றெனவறிக. இயற்கையளபெடைக்கு வடநூலார் சொன்ன வண்ணமேயாம். "அளபிறந் துயிர்த்தல்" என்னுஞ் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருந்திற் பொருந்துமென்க. இரண்டுமாத்திரையாய்ப் பிறந்த நெட்டெழுத்துக்கள் மூன்றுமாத்திரையாய் அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாகலின், சிறுபான்மையென்றும். 'உவாஅப்பதினான்கு' 'இராஅப்பகல்' என்னும் எழுத்துப்பேறுகள் "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்" காரியமில்வழி வந்த புலுதசந்தி. வடமொழியினும் 'அக்கினீஇஇத்தியாக' எனவரும்.

இனிச் சந்தியக்கரமாவது,—'அகர விகரமே கார மாகும்.' 'அகர வுகர மோகார மாகும்.' 'இகார வுகார மென்னு மிவற்றோ—டகாரம் ஐஔ வாகலு முரித்தே.' இவ்வுரைச்சூத்திரங்களால் ஈரெழுத்தாகிய சந்தியக்கரமென்றும் ஓரெழுத்தாகிய ஏகாக்கரமென்றுமறிக. அம்முறைமைபற்றித் தொல்காப்பியரும் "அகர விகர மைகார மாகும்." "அகர வுகர மௌகார மாகும்" "அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்." எனச் சந்தியக்கரமாகவே கூறினார். அவ்வாறு கொள்ளாது உரைகாரர் "ஐயொத் திசைக்கும்" "ஔவோரன்ன" என நன்னூலார் மதம்பற்றி "ஐகாரமாகும்" "ஔகாரமாகும்" "ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்" என்புழி ஐகாரம்போலவாகும் ஔகாரம்போலவாகும் ஐயெனெடுஞ்சினைமெய்பெறத்தோன்றும் என விரித்து, விகாரமாக்கி, நலிந்து பொருள் கொண்டு, போலியெழுத்தென்றிடர்ப்படுவர். அவர் போலியெழுத்தென்றால், "வைகிற் றெம்மனை வாழிய போதென—கையி னலடி தைவரக் கண்மலர்ந்து" எ-ம். "மெய்யணி செம்பொற் சுண்ண மேதகு நான நீரி—னைதுபட் டொழுகி யானை யனிமதங் கலந்து சேறுய" எ-ம். "ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்." எ-ம். "ஐயந் தீரப் பொருளை யுணர்த்தலு—மெய்ந்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே" எ-ம். "கையி னாற்சொலக் கண்ணினிற் கேட்டு—மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்." எ-ம். "கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்—பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி." எ-ம். 'கௌவையங் கடும்புன லொலியுங் காப்பவர்—செவ்வனூ ருயிருஞ் சிலைக்கும் பம்பைய்—மெய்வெல்லாத் திசைதொறு மீண்டிக் காரொடும்—பௌவநின் றியம்புவ வொத்த வென்பவே." எ-ம். "வெவ்வினை வெகுண்டு சார விழுங்கி யமுத மன்னீர்—கௌவிய வெஃகி நின்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி—யௌவிய மகன்று பொங்கு மழல்படு வெகுளி நீக்கி—யவ்விய லொருவற் குற்ற திற

றென விளம்புகின்றன." என்ம. "ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியா னக்கேடு நினைக்கப் படும்." எ-ம். வருவனவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்களை ஈ ரெழுத்தாகக் கொள்ளாக்கால், செய்யுளியலுட்கொண்ட எதுகையோடு மாறு படவருமெனக. அதுபற்றி "ஆயிருதொடை" என்னுஞ்செய்யுளியற்சூத்திரத்து ள் உரைகாரர் ஐகார ஒளகாரம் போலிவகையாற் கிளையெழுத்தெனப்படுமென் றார். இனி நச்சினார்க்கினியார் எழுத்ததிகாரத்துள் போலியெழுத்தாகக் கொள் ளற்கவெனபர். கொள்ளாவெழுத்திற்கு இலக்கணங் கூறின், அந்நூற்கு நின்று பயனின்மையென்னுங் குற்றந்தங்குமெனக. நன்னூலாரும் போலியைத் தள ளாது எழுத்திலக்கணம் "பன்னிருபாற்றதுவே" என்றலின், போலி எது கைநிமித்தம் அங்கிகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலியெழுத்தைக் கொ ள்ளற்கவென்று கூறாமை அவருரையிற்காண்க. தொல்காப்பியர் இயற்கையா யிரமென ஒன்றைக்கொண்டதன்றித் தொள்ளாயிரமெனப்தனைச் சந்தி நோக்கி நூறுதிரிந்தவாயிரமுங் கொண்டாற்போலவும், தாமரையென்பது செ ம்மொழியும் பிரிமொழியுமானாற்போலவும், இயற்கையாய ஓரெழுத்தைகார ஒளகாரங்களைக் கொண்டதன்றி எதுகைநோக்கி ஈரெழுத்தியைந்த ஐகார ஒள காரங்களுங் கொண்டாரெனக. உயிர்மெய்களை ஒற்றுமைநயங்கருதி ஓரெழு த்தாகவும் வேற்றுமைநயங்கருதி ஈரெழுத்தாகவுங் கொண்டாற்போல, ஐகா ர ஒளகாரங்களையும் அவ்வாறு கொண்டாரென்பதும் ஒன்று. போலியெழுத தென்பார் இலக்கணப்போலி ஒப்பில்போலிபோல எழுத்துப்போலியுங்கைக் கொண்டு, எதுகை கொள்வாரென்க. மியா, நுந்தையென்பன ஒருசெய்யுட்கும் பயன்படாது இக்காலத்து நின்றாற்போல அஇ, அஉ என்பனவும் இக்காலத் துப் பயன்படாமலே நின்றனவெனினுமமையும். (௫)

௬. கூறிய வையிரண் டாறொடு மூன்றுருவ வோடுபொருட்
டேறிய நான்குமற் றேழொடு கூடி யியைந்தனரோ
டாறிய வின்னோந் ததுகுவ வுடையது ஆறிலக்கணணேழ
தேறிய சத்த மிவற்றுள்ளு மத்தனு சிலவுளவே.

இது விபத்தியென்னும் வேற்றுமையும் விபத்தியாத்தமெனனும் வேற்று மைப்பொருளுங் கூறுகின்றது. துதியை திருதியை என்றாற்போலத் தொல காப்பியரும் 'இரண்டாகுவதே' 'மூன்றாகுவதே' 'நான்காகுவதே' என மொழி பெயர்த்துக் கூறுவர். துதியையாகிய ஐ இரண்டாம்வேற்றுமையாம். திருதி யையாகிய ஆன், ஒடு மூன்றாம்வேற்றுமையாம். சதுர்த்தியாகிய கு நான்காம் வேற்றுமையாம், சதுர்த்தியாத்தமாகிய பொருட்டு நான்காம்வேற்றுமைப் பொருளாம். பஞ்சமியாகிய இன் ஐந்தாம்வேற்றுமையாம்; பஞ்சமியாத்தமா கிய மேனின்று என்பது ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளாம். மற்றென்ற மி கையானே மேனின்று எனவியைந்து வருதலுமன்றித் தனியே நின்று என வும் வரும். சட்டியாகிய அது, அ என்பன ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் ஆறா ம்வேற்றுமையாம்; சட்டியாத்தமாகிய கு, உடைய என்பன ஆறாம் வேற்று மைப்பொருளாம். சத்தமியாகிய இல் ஏழாம்வேற்றுமையாம்; சத்தமியுஞ் ச த்தமியாத்தமுமாகிய கண் ஏழாம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொரு

ளுமாம. கால, புறம, அகம முதலாயின சததமியாததமெனறும ; ஏழாமவே றறுமைபபொருளும ஏழாமுருபேறறசொலலின ஏகதேசமுமாம. எ-று.

இதனுட கூறுதன உழி, மாறு எனனுமிடைச்சொறகளும, கொணடென னுமெசசமும, கிருதியையபாததமாகிய ஆன எனனும வேறறுமைபபொரு ளாம. ஆசாரிய தணடிகள உவமவுருபுகளைச சாததியென்றும், ஒபபிலவழி யாறபொருள செயவனவறறை ஆாததியெனறும, கூறுவா. அவவாறு சே னாவரையா முதலாயினாரும பொருளெனறும பொருடடெனறுங கூறுவா.

உ-ம. 'நிலததைக கடநதான.' எ-ம. 'தசசனாலியறறபபடடது மாடம, 'வேலாலெறிநதான,' கொடியொடு துவக்குணடான,' 'ஊசியொடுகுயினற தூ சு.' எ-ம. 'இரபபாறுககுச சோறிடடான,' 'நகுதறபொருடடனறு நடடல.' எ-ம. 'களளரினஞசும,' 'போதாரமளியினமேனினறும புரணடிஙஙன,' 'சிறுக ணயானையொடு பெருநதேரெயதி யாமவணினறும வருதும.' எ-ம. 'சாததனதூ சை,' 'சமபநதன செநதமிழ,' 'நமபிககு மகன,' 'தமமுடைய தணணளி,' 'என னுடைய தோழி.' எ-ம. 'ஊரிலேயிருநதான.' எ-ம. வரும. வடமொழியுள பரிமௌவி, சுநுகரி, அதிகாகம எனபன சததமியாததமாறுபோல, உள ளூா, கீழநீா, மீகணை, என மாறி நினறும, 'ஊாக்கணிருநதான,' 'ஊாககா ணிவநதபொதுமபா,' 'ஊாபபுறததிருநதான' எனமாறி நிலலாதும, முறையே வருவது காணக. 'இடைககண முரிநதா,' 'கடைக்கால,' 'தலைககணணதாகி,' 'அஃறிணை மருஙகிற கிளநதாஙகியலும' எனபனவறறுள இடை, கடை, தலை, மருஙகு எனபன ஓரிடததினேகதேசமாகியும, கண, கால், இல எனபன உரு பாகியும, மாறியிரடடிததும வருதலின, முனனினறனவறறை ஏகதேசமான இடமாககியும், பினனினறனவறறை உருபாககியுங கூறுவா. இரடடித்து வா ராவிடதது இலலெனனுமுருபு ஆகுகு ஆயிறறெனபா வடநூலாா. கண, கால, புறம, அகம முதலாயின அவவியயமெனனும உபசாககமாயினும, அவை ஓரி டததில ஏகதேசமாகவும பொருளபடுமென்பதுபறறி நனனூலாரும "இட பபொருளுருபே" என விதநதோதினாா. உருபுகள பிறிதோருருபுமாததிரை யாய நிறபனவறறையும வேறறுமைபபொருடடெனறும, பொருளெனறும சேனாவரையா முதலாயினாருமுரைபபா. 'இயலபுளிகோலோசசும' 'மரபுளி வழா' 'இதனமாறெனனும' 'சிறநதோன பேரன பிறநத மாறே' 'விழிததக ண வேலகொண டெறிய' எனபனவும ஆனெனனும மூனறும வேறறுமைப பொருளாயினவாறு காணக. இவறறைத தொலகாபபியா "வேறறுமைப பொருளவயி னுருபா குநவும" எனபா. அது சேனாவரையருரையானுங்கா ணக.

இனிச சகாராததமாய வநத கிருதியையைச சகாராதததகிருதியை எனறு ம, சகாராததமெனறும, தாதாததியமாய வநத சதுாததியைத தாதாததியே சதுாததி எனறும், தாதாத்தியமெனறும், தும் எனபதினாததமாய வநத ச துாததியைத துமாததமென்றும, சததமியாத்தமாய வநத கண, கால் முத லிய உபசாககததைச் சத்தமியர்த்தமெனறும், தும எனபதினாததமாய வந த துவா எனபதைத துமாத்தமென்றும, ணிச் எனபதினாததமாய வநத சொ லலை ணிசாததமெனறும, தத்திதார்த்தமாய வநத துவிகுசமாசனைத தத்திதா

ர்த்தமென்றும், சுவார்த்தமாய் வந்த பிரத்தியயத்தைச் சுவார்த்தப்பிரத்தியயமென்றும், சுவார்த்தமென்றும், அதுவே பிரகிருதியார்த்தமென்றும், இன்னும் பல கூறுவர். இனிச் சுவார்த்தப்பதத்தை உத்தரத்திலேயுடைய திருதியையைச் சுவார்த்தத்திருதியையென்றும், ஒன்றனிமித்தத்தைத் தாதர்த்தியமென்றும், கூறுவாருமுளர். அவையெல்லாம் மேலாண்டாண்டுக் காண்க. (கூ)

எ. பன்னும் பகாப்பதப் பேரே பிராதி பதிகமது
துன்னுங் குறிபெற் றொருமை யிருமை தொலைவில்பன்மை
யென்னும் பிரதமை சேர்ந்தெழு வாயென லாமிவைபோய்
மன்னும் பிறவுரு பாற்றொட வாறு வடமொழிக்கே.

'குறி' லிங்கம். 'துன்னுங்குறி' பொருளை நீங்காத குணமென்னுஞ்சாத்திர லிங்கம், உபசாரத்தால் அச்சொன்மேனின்றது.

இது "பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்" என்னும் நன்னூற் சூத்திரம் வடமொழிப்பாகுபாட்டிலக்கணங் கூறினாற்போல, வடமொழியக் கண்டபதத்திற்குப் பெயரும் மேற்பிரதமாவிபத்தியென்னும் முதல்வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபு பெறுமாறுங் கூறுகின்றது. பெயர்ப்பகாப்பதம் பிராதிபதிகமாம். அது குறி பெற்று, ஏகவசனமும், துவிவசனமும், வெகுவசனமுமாகிய பிரதமாவிபத்தியோடு சேர்ந்து, கருத்தாவென்னும் எழுவாயாம். இம்மூன்றுவசனமும் போக, ஒன்று மூன்றாகிய ஐ முதலிய விபத்திகளாற்றொடும் பொருந்தும். எ-று.

'அருத்தவத் தாதுப் பிரத்திய மாகித—திருத்தக நிற்பது பிராதி பதிகம்.' இஃதுணாசசூத்திரம். மன்னுமென்பது வினைமுற்று.

உ-ம். இறை, உமை, தையல், கோ, வேள், பெண்டு, நாய், நரி, நிலம், நீர் என்னும் பெயர்ப்பகாப்பதங்களைப் பிராதிபதிகமென்றும், அவை பிராதிபதிகமாவதன்றி முதல்வேற்றுமையுருபு பெற்றனவல்லவென்றும், அவை எழுவாயாகாவென்றும், பின்னர் அன், அர், ஆள், ஆர், கள் என்னும் பிரதமாவிபத்தியாகிய முதல் வேற்றுமையுருபோடு புணர்ந்து, இறைவன், இறைவர், உமையாள், தையலாள், தையலார் என நிற்குமென்றும், 'இறை கடியன்,' 'இறை காக்கும்,' 'உமையமர்ந்து விளங்கும்,' 'தையல் வரும்' என அன்னீறும் ஆளீறும் பெற்று நின்றவற்றை அன்னீறு ஆளீறு என்னுஞ் சுப்பிரத்தியயமுதலாயின வந்து லோபமாயினவென்றும், கூறுவர். அன்றியும், கோ, வேள், பெண்டு என்னுமுயர்திணையிற்பெயரும், நாய், நரி முதலிய அஃறிணையிற்பெயரும், அவன், அவர், அவள், அது, அவை என்பனபோல ஒருமையீறும் பன்மையீறுங் காட்டாது நின்று, பின் களீறு பெற்று, கோக்கள், வேள்கள், பெண்டுகள், நாய்கள், நரிகள் என வெகுவசனமானாற்போலவென்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒருமைக்கும் பன்மைக்குமன்றி இருமைக்கும் வேறுவிபத்தி வந்து பிரதமாவிபத்தியாமென்றும், இம்மூன்று விபத்தியும் போக இறையென நிறுத்தி, வனை, வரை, வனொடு, வரோடு, வற்கு, வர்க்கு, வனின், வரின், வனது, வரது, வன்கண், வர்கண் என வருவித்து, இறைவனை, இறைவரை, இறைவனொடு, இறைவரோடு, இறைவற்கு, இறைவர்க்கு, இறைவனின்,

இறைவரின, இறைவனது, இறைவரது, இறைவனகண, இறைவரகண என நின்றாறபோல், ஐமமுதலிய விபததிகளாறும ஒனறு மூனறாகி அவவாறு புணாநது சகணடபதம் இருபத்தொனறுமென்றும, கூறுவா. ஒருமை பனமை யென்னுமல இருமையென வருககுமாறெனனேவெனின்,—பனமையுள சில பலவெனனுஞ் சுருக்கபபெருககம பறறிய வழககுபபோலவெனக. இருமைக குதாரணம் வடமொழிக்கலலது தமிழமொழிககிலலையெனக. வருமொழிப பொருளை ஒருமை பனமையாககவேணடி, அது, அ என ஆறனுருபு இரணடா ய வநதாறபோல, வடநூலா நிலைமொழிபபொருளை ஒருமை, இருமை, பன மையாகக வேணடி, எழுவாயவிபததி முதல ஏழுவிபததியும ஒனறு மூனறாய இருபததொனறுமெனபா. இனி ஏகமெனனும பதததில ஒருமையீறாய வரும எழுருபுமனறி இருமை பனமையீறாய வரும பதினனகுருபும வடமொழிககு மில்லை. பாணினி பிராதிபதிகததையும தாதுநிட்பனனமெனறாரலெனின,— எழுததுமாறுடடமெனனும அககரபபிரஞசம வாராமைபறறி அவவாறுரைத தாரொன்பா பாடியகாரா. இனித தொலகாபபியரும, தமிழில "எழுவாய வே றுமை பெயாதோனறு நிலையே." எனறாராயினும, வடநூலில் எழுவாயவே ற்றுமை இவ்வாறிருககுமெனறறிதறகு நும எனனுமொருபெயரைமாததிரம எழுவாயவேறறுமையாககாது பிராதிபதிகமாககி, பினனா நுமமை, நுஙக ண் என இரணடுமுதல் ஏழிறுதியும வேறுபடுத்து வேறறுமையாககினறா போல், "அலலதன மருஙகிற சொலலுங காலை" எனனுஞசூததிரவிதிகொண டு நீயிரென வேறுபடுதது, எழுவாயவேறறுமையெனனும பிரதமாவிபததியா க்குவா. இவவாறு நின், தன, தம, என, எம, நம எனபனவறறையும பிராதி பதிகமாககி, பின நீ, தான, தாம, யான, யாம, நாம எனத திரிநதனவறறை எழுவாயவேறறுமையாககாமையானும, "எலலாநீயிர்நீ" எ-ம. பெயரியலுள "நீயிர் நீயென வருஉங கிளவி" எ-ம. பெயாபபிராதிபதிகமாகச சூத்திரஞசெ யதலானும, "அலலதன மருங்கிற சொல்லுங காலை" எனனுஞ சூததிரததை வடமொழிக்கு எழுவாயவேறறுமை இவ்வாறிருககுமெனறு தமிழ்நூலா அறிதறகே செயதாரெனக. நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாமவேறறுமை யானறபோல நுமமெனனு நிலைமொழிவிகாரம முதலவேறறுமையாமெனக. மேல்வருஞ சமததபதம, தததிதன, கிருதநதம, பாவபதம என நானகும பிராதிபதிகமெனப பெயாபெறறு, வேறறுமையேழுமேறறு, சுபநதமென நிற்குமெனக. (௭)

௮. தேற்றுந் தமிழுக் கெழுவாய விபததி திரிபிலபெயர்
தோற்றும் பிறவுரு போராறும் வேறறுமை தோன்றநிறகு
மாற்றுங் கருத்தாக் கருமங் கரண மவதிகொள்வோன்
சாற்றுந் தொழிறகிட மென்றறு காரகந் தாமுளவே.

இது தமிழபபெயர் உருபேறறலும், காரகமாதலுங் கூறுகின்றது. தமிழுக கு எழுவாய்வேற்றுமை ரூபபேதமினறித திரிபில்பெயராம். அஃதல்லாத உ ருபுகளாறும் ரூபபேதநதோனற வரும். கருத்தா முதலாகக காரகமாகிய வி னை ஆறுள. எ-று.

"வினையே செய்வது" என்னுஞ்சூத்திரத்[illegible], சேனாவரையரும் அவ்வெட்டினையுங்காரகமென்பர். செய்யுளாகலின், அவதியை முன் வைத்தார். 'பன்னும்பகாரபதம்' என்னும் பாட்டிற் பிராமதங்கூறி இப்பாட்டுத் தந்துணிபுரைத்தல்.

பெயர்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமையுருபு வடமொழிக்கல்லது தமிழ்மொழிக்கில்லாமை கண்டு, 'எழுவாய் விபத்தி திரிபில்பெயர்' என்றும். "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." "எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே." என்த தொல்காப்பியனாருமந்நன்னூலாருங் கூறினாரெனக. இனி உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும், பெயர் தனித்து நின்ற காலை எழுவாய் வேற்றுமையாகாதென்றும், அது "பெயர்தோன்று நிலை" என்பதற்கு நலிந்து பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலையாகிய அவசரத்தில் எழுவாய்வேற்றுமையாமென்றும், உரைத்தார். பெயர்தாம் பயனிலை தோன்றநின்றுழிக் கர்த்திருகாரகமென்னும் எழுவாயாய்த்தன்றி ரூபபேதம் பெற்ற எழுவாய்வேற்றுமையாமோவென மறுக்க. அன்றியும், அவ்வாறே 'நிலங்கடந்தான்' முதற் 'குன்றக்கூகை' இறுதியாக ஆறுருபும் வாராது தத்தம்பயனிலை தோன்ற நிற்குநிலைமையே யமையும். அங்ஙனம் அமைவனவற்றை "ஐயெனப் பெயரிய" "ஒடுவெனப் பெயரிய" எனப் பெயரொழிந்த ஆறுவிபத்தியும் எடுத்தோதியது நின்றுபயனின்மையெனும் நூற்குற்றந்தங்குதற்கோவெனக் கூறி மறுத்து, அஃதுரையன்மையாதலறிக. இனிச் சேனாவரையர், அச்சூத்திரத்திற்கு, முதல்வேற்றுமையாவது பெயர் தோன்றியதுணையாய் நிற்குநிலைமையென்றும், பெயர்தோன்றிய துணையாய் நிற்குநிலைமையாவது உருபும் விளியுமேலாமையும் பிறிதொன்றனோடு தொடராமையும் நிற்குநிலைமையென்றும் கூறி, பொருண்மைசுட்டலுள் உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறு போல எழுவாய்வேற்றுமை கிரியாசமாத்தியாகிய பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய்வேற்றுமையேயாமென்றும், செயப்படுபொருண் முதலியவற்றிற்குங் கருத்தாவிற்கும் பொருண்மாத்திரமே ரூபபேதங்காட்டும் வேற்றுமையென்றும், பன்மைபற்றிய வழக்காலே ரூபபேதங்காட்டாத கருத்தாவாகிய பெயரையும் எழுவாய்வேற்றுமையென்றொன்றுங் கூறி, உரையாசிரியர் முதலாயினாரை மறுத்தலானும், யாமுரைத்ததே பூருவாசிரியர்க்குங் கருத்தாயிற்று. டனூல் செய்த குணவீரபண்டிதரும் "பெயரெழுவாய் வேற்றுமையாம் பின்பத்தா றாறு—பயனிலைய மேற்கப் படுதல்—கயல்விழியாய்—யீற்றி னுருபாறு மேற்றனமுக் காலமுந்—தோற்றுமை நிற்ற றுணிவு." என நேமிநாதத்துட்கூறினார். ஆதலால், பெயரொழிந்த 'பிறவுரு போராறும் வேற்றுமை தோன்ற நிற்கும்' என்றும். 'விபத்தி வேற்றுமை யுருபென விளம்புவர்.' இஃதுரைசூத்திரம். "ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ றாயபொருள்—வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை." எனப் பொருள்வேற்றுமைப்படும் உருபேற்ற பெயரையும் வேற்றுமையென்னாது வேற்றுமைசெய்யும் உருபை மாத்திரம் வேற்றுமையென்பர் நன்னூலார். தொல்காப்பியர் "உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி" 'ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி' என உருபேற்ற பெயரையும் உருபையும் வேற்றுமைக்கிளவியென்பர். (அ)

௯. பழியா வினைசெய் [illegible]ன் கருத்தா செயப்பட்டபொரு
ளழியாது நிற்குங் கருமங் கருவி யருங்கரண
மொழியாது கொள்பவன் சம்பிர தான மொழிபவதி
யிழியா வதிகர ணந்தா னிடமென்ப ரேந்திழையே.

இது காரகமாறினுக்கும் பிரதிபதமும் பன்மைபற்றிய வழக்கான நிருத்தியுங் கூறுகின்றது. (௯)

௧௦. இந்திரன் றும்மனை யைக்கரந் தாற்கொய் திறைவனுக்குத்
தந்திருங் குற்றத்தி னீங்கிவிண் மேலிருந் தானெனலும்
வந்தருங் காரக மெல்லாம் பிறக்குமோர் வாக்கியத்துட்
சிந்துர வாணுதற் செவ்வாய்க் குறுநகைத் தேமொழியே.

இஃது அறுவகைக்காரகத்திற்கும் உதாரணங்காரிகை. (௧௦)

௧௧. ஏயுங் கருமஞ் சுதந்திர மேதுவென் றெண்ணவிரிந்
தாயுங் கருத்த னபிநித மொன்றே யநபிகிதஞ்
சாயும் பிரிவி னபாதான மாகுஞ் சலமசலங்
காயுங் கதிர்வடி வேல்விழித் தேமொழிக் காரிகையே.

இது கர்த்திருகாரகபேதமும் அபாதானகாரகபேதமும் கூறுகின்றது. கருத்தாவுள், கருமமுதலாக ஏதுவீறாக அபிகிதகருத்தா மூன்றுவகைப்படும், அநபிகிதகருத்தா ஒன்றேயாம். அபாதானம் சலம், அசலமென இருவகைப்படும். எ-று.

உ-ம். 'கூரை மேய்ந்தது,' 'கன்று விட்டுக்கொண்டது,' 'பசுக்கறந்தது,' 'திண்ணைமெழுகிறது,' 'சோறட்டது,' 'கறி பொரித்தது' எனக் கர்த்திருவற்பாவமெனுங் கருமகருத்தா வரும். "செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல" என்னுஞ் சூத்திரத்துள், சேனாவரையர் 'அரிசி தானேயட்டது' எனவுதாரணங் காட்டி, அத்தனை எளிதினட்டப்படுமெனவுங் கூறுவர். இங்கு குணிவிருத்திகாரர் "பிறாக்கினை முற்பகற் செயிற் றமக்கின்னா—பிற்பகற் றாமே வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்— வரிசை வரிசையா னந்தும—வரிசையால்— வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே—தானே சிறியார் தொடர்பு." என்னும் இவற்றுள் 'தாமே' 'தானே' என்னுஞ் சுயமேவபதந்தொடர்ந்த 'வரும்' 'நந்தும்' 'தேயும்' என்னும் அகன்மக பரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கருமத்தைக் கருமகருத்தாவென்பர். இவை சகன்மகபரஸ்மைபதமென்னுஞ் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைமுற்றுச்சொல்லோடு முடியாமையின், பாடியகாரர் கருமகருத்தாவாகாவென்பர். பாடியகாரருக்குமுன் குணிவிருத்தி, பாடியகாரருக்குப்பின் காசிகாவிருத்தி எனவறிக. 'இனி எழுத்தாணியெழுதும்,' "கண்ணவனை யல்லது காணா செவியவன்—தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—வண்ணல்—கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதா—லழலங்கைக் கொண்டானமாட் டன்பு." "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்—

ருளை வணங்காத் தலை.'' எனக் கருவி கருத்தாவாகியும், "இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வா" எனச் சம்பிரதானங் கருத்தாவாகியும், "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போல" "அறநோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம்" "வசையிலா வண்பயன் குன்று மிசையிலா—யாக்கை பொறுத்த நிலம்." என அதிகரணங் கருத்தாவாகியும், வந்தனவல்லவோவெனின், அல்லவெனக. எனனை? அபிகித கருத்தாவும் அபிகிதகருமமும் பிரதமையோடே வருமெனவும், ஒழிந்த கரணமும், சம்பிரதானமும், அவதியும், அதிகரணமும் பிரதமையோடு வாராவெனவும், 'ஆதிய தென்பது' எனனும் பாட்டினும் 'ஆறுரு மைநதொடும்' எனனும் பாட்டினும் விதித்தமையாலெனக.

'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்,' 'சோற்றையட்டான்றேவதத்தன்' இவை சுதந்திரகருத்தா.

'தேவதத்தன் எஞ்ஞதத்தனையஞ்சுவித்தான்,' 'ஆசாரியன் மாணாக்கனையறிவித்தான்' இவை ஏதுகருத்தா. 'ஏவுதற் கருத்தாப் பிரயோசகனே—இயற்றுதற் கருத்தாப் பிரயோச்சியனே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இனிக் காரிய காரணத்தொடரின் அஃறிணைக்கணணும் வரும். உ-ம். 'அலலலுழப்பிக்குஞ் சூது.' 'அம்மகேடு பிக்கும்' 'அறிவிப்ப போலும்' 'துறந்தமை தேற்றுங்கொல்' என வரும்.

'தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது மாடம்,' 'மாடந்தச்சனாலெடுக்கப்பட்டது.' இவை அநபிகிதகருத்தா.

'ஏயும்' என்ற மிகையாற் பாவகருத்தாவுமுணடு. கருமமும் கருத்தாவும் தடுமாறி நிற்றலுமுணடு. உ-ம். "தேரான் றெளிவுந் தெளிந்தானக் கையுறவுந்—தீரா விடும்பை தரும்." "சோறல—பிறவினை யெல்லாந் தரும்." இவை பாவ கருத்தா. "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காணப." இது தடுமாறி நிற்றல்.

சலம: 'குதிரையினிழிந்தான்.' அசலம் 'மலையினிழிந்தான்.' 'நிலைத்திணையசல மியங்குந்திணை சலமே' 'சொலலப் படுநிலை சொலலப் படாநிலை—யபிகித மநபி கிதமென மொழிப—தெரிநிலை தெரியா நிலையென வும்பெறுஉம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'சாயும்' என்ற மிகையால் சலமும் அசலமுமனறி "குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி" எ-ம். "சிறுமையு ணீங்கிய வினசொல" எ-ம். வரும் புறப்பாடெல்லையெனனும் வெகுச்சீமைக்கண வருவது அபாதானம். (கக)

கஉ. அண்ணிய காமத் தபிகித மொன்றே யநபிகிதந்
தண்ணிய வீச்சிதந் தனறொ டனீச்சிதந் தானிருமை
யெண்ணிய நற்கருத் தாவொ டகதித மென்றொரைந்தாங்
கண்ணிய காலை யகம்புற மாகுங் கரணங்களே.

இது கருமகாரகபேதமும் கரணகாரகபேதமுங் கூறுகின்றது. கருமத்துள், அபிகிதகருமம் ஒன்றேயாம், அநபிகிதகருமம் ஐந்துவகைப்படும். அகம், புறம் எனக் கரணம் இருவகைப்படும். எ-று. 'கள்' அசை.

உ-ம். 'மாடந்தச்சனாலியற்றப்பட்டது,' 'தச்சனாலியற்றப்பட்டது மாடம்' இவை அபிகிதகன்மம்.

'பாயை நெய்தான்,' 'பொன்னையாசைப்பட்டோர் வறியர்,' 'சோற்றையுண்டான்,' 'துவரப்பசித்தான்,' 'வேலியைப்பிரித்தான்,' 'நஞ்சையுண்டான்' இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதகருமம். 'சோற்றைக்குழைத்தான்,' 'தீக்கனாவைக்கண்டான்;' 'வழிசெலப் புகுந்தான் வாணிகனைக் கண்டான்;' 'ஒன்றெய்தி நூறிழக் குஞ்சூதர்.' இவை அநபிகிதத்துள் அநீச்சிதகர்மம். இவற்றைக் கல்லாடர் முதலாயினார் கருத்துள்வழிச்செய்யப்படுபொருள், கருத்திலவழிச்செய்யப்படுபொருள் என்பர். 'ஈச்சிதந் தன்றே டநீச்சிதந் தாமே—கருத்துள வழியில வழிச் செய்யப் படுபொருள்.' இஃதுணைச்சூத்திரம். 'ஊர்க்குச் செல்வான் பசும்புல்லை மிதித்தான்,' 'பாற்சோறுண்கின்ற சிறுவன் அதன்கண்வீழ்ந்த தூளியைத் தின்றான்.' இவை அநபிகிதத்துள் ஈச்சிதாநீச்சிதகர்மம். பசும்புல்லை மிதித்தலும் தூளியைத் தின்றலும் அநீச்சிதம், ஊர்ச்சேறலும், பாற்சோற்றையுண்டலும் ஈச்சிதமாமெனக.

'மாணாக்கனையூர்க்குப் போக்கினானாசிரியன்,' 'மகட்போக்கிய தா[ய்]' என்புழி மாணாக்கன், மகள் என்னுமிருவரும் தனித்தனியே போவாரும் போக்கப்படுவாருமாகலின், கர்த்திருகருமமாம். 'தன்னைத் தந்த கற்பகம்,' 'தன்னைத் தான் காதலன்,' 'நாணு[illegible]ற்பார்,' 'நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை—நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு—மேன்மே லுயர நிறுப்பானுந் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுந் தான்.'' என வருஞ்செய்யுட்களும் கன்மவற்பாவமான கர்த்திருகருமமாம். வடநூலார் 'ஆத்மாநஞ்சிந்தத்' என்பதனைத் தமிழர் 'தன்னைக் குத்தினான்' என்பர். இதுவுமது.'

'பசுவினைப் பாலினைக் கறந்தான்,' 'ஆனையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' இவை கதிதமல்லாத அகதிதகருமம். 'துணைநிலை யகதிதந் துகன்மக மென்பர்.' இஃதுணைச்சூத்திரம். 'ஆசாரியனையையுற்றபொருளை வினாவினான்' என்பது பசுவினது ஆனையினது என்பொருள்படுதல்போல ஆசாரியனது எனப் பொருள்படாது வந்த அகதிதம்.

'அண்ணிய' என்ற மிகையால் அகநிலைச்செய்யப்படுபொருளென்னும் அந்தர்ப்பாவிதகருமமுங்கொள்க. அது 'வந்தான்' என்றால் வருதலைச்செய்தான் எனக் கருமமாவதனின்மேல் துதியை விரிந்து நிற்குமெனக. 'ஏரினுழாஅர்' என்புழிப் பரிமேலழகியாரும் இவ்வாறு விரித்தல்காண்க. வடமொழியினும் 'ஆகச்சதி ஆகமநங்கரோதி' என் வரும்.

இனி வாக்கியபதீயத்துள்ளும் கையடத்துள்ளும், நிர்வாத்தியம், விகாரியம், பிராப்பியம் எனக் கூறியவண்ணம், சேனாவரையர் முதலாயினார் இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதுமெனச் செய்யப்படுபொருளை மூன்றாக்குவர். இயற்றுதலாவது முன்னில்லதனை உண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைப் பிரித்தல், எய்தப்படுதலாவது அவ்விரண்டுமின்றித் தொழிற்பயனையுறாததனையாய் நிற்றலென விருத்தியுரைகூறி, 'எயிலையிழைக்கும்,' 'மரத்தைக் குறைக்கும்,' 'பொருளைப் பெறும்' எனவுதாரண

ங்காட்டுவர். நன்னூலாரும் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் முதலாகச் சேனா நதிரனமதமட்டறிய பலவாக்குவர். 'இயற்றப் படுவது நிருவர்த்தியமே,' 'வேறு படுக்கப் படுவது விகாரியம்.' 'பிராப்பிய மெய்தப் படுவதென றிசைப்பர்.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

'பத்துத்திசையும் மனத்தான் மறைத்தபின்,' 'மனத்தான் மறுவில ரேனும்,' 'மனத்தானு மனனுயிர்க் காக்கம்,' 'பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்,' 'உள்ளத்தா லுள்ளல்' இவையெல்லாம் அகக்கரணம்.

'காலானடந்தான்,' 'கண்ணாற் கண்டான்,' 'ஊசியாற் குயின்றுன,' 'நெய்யா லெரிநுதுப்பேம்' என்ப புறக் கரணம் வரும்.

'நாணுலுயிரைத் துறப்பர்,' 'சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனாற் றந்தையுந்தாயுமுவக்கும்,' 'கௌவையாற் காம நுதுப்பே மெனல்' என வருவனவெல்லாம் ஏதுவின்கண் வந்த மூன்றும்வேற்றுமை.

இனி ஏது காரகம், ஞாபகமென இருவகைப்படும். உ-ம். 'வாணிகத்தானாயினான்' என்பது காரகம். 'முயற்சியாற் பிறத்தலி னொலிநிலையாது' என்பது ஞாபகம். 'அப்பியந் தரமே வாகிய மென்னச்—செப்பிய கரண மகம்புற மாகும்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். (கஉ)

கங. விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் வியாபகமென்
றடையவிம் மூன்று வகையான விரிய மதிகரணம்
பெடைமயி லேயநி ராகருத் தாவும் பிரேரகமுங்
கொடையெதிர் கூற்றது மந்தாவு மாமென்பர் கொள்பவனே

இது அதிகரணபேதமும் சம்பிரதானபேதமுங் கூறுகின்றது. விடயமுதன்மூன்றும் அதிகரணமெனப்படும். அநிராகருத்தாமுதன்மூன்றும் சம்பிரதானமெனப்படும். எ-று.

'விடய முரிமை விளம்புங் காலே.' 'ஒரோவழி மேவுத லுபசிலேடம்.' 'வேற்றுமை நயத்தால் வேறே யாயினு—மொற்றுமை நயத்தா லொன்றுழி வியாபகம்.' இவை உரைச்சூத்திரம். கொடையெதிர் கூற்றுகிய கொள்பவனெனக் கூட்டுக. 'எங்கும்வியாபகம்' அபிவியாபகம்.

உ-ம். 'கடலுண்மீன்றிரிகின்றது,' 'காட்டுணரிதிரிகின்றது,' 'நெடும்புனலுள்வெல்லுமுதலை,' 'பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை' இவை விடயாதாரம். 'கடலோடா கால்வ னெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்து.' 'ஆலத்தின் மேல குவளை குளத்துள— வாலி னெடிய குரங்கு.' இவ்வெதிர்மறையானும் விடயம் உரிமையென்பதறிக.

'மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து,' 'குன்றின்கட்குவடு,' 'கையின்கண் விரல்,' 'ஆண்டினகணிருது.' எ-ம். 'பாயின்கணிருந்தான்,' 'தேர்க்கணிருந்தான்.' எ-ம். சமவாயமும் சையோகமுமாக வந்த உபச்சிலேடம்.

'எள்ளின்கணெய்,' தயிரின்கணெய்,' 'அரணிக்கட்டீ,' 'மணியின்கணொளி,' 'உயிரின்க ணுணர்வு' இவை ஒருபொருளின்கட் பிறிதொருபொருள் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டுக் கலந்த அபிவியாபகம்.

இவவுதாரணங்களுள சிலவாதாரவாதேயங்கள் அருவாயும் உருவாயும் வரும், உ-ம். 'வடக்கண்வேங்கடம்;' 'தெற்கட்குமரி;' 'ஆகாயத்தினகட்பருந்து,' 'மகத்திற்பிறந்தான,' 'கல்லார்கட்பட்டவறுமை' எனவரும்.

இனி வடநூலார் உள்ளென்னுஞ்சத்தமிவிபத்தி ஒருபொருளைக் கூட்டிப் பிரித்தலென்னும் யோகவிபாகத்தினும், ஒருபொருளைப் பிரித்துக் கூட்டலென்னும் விபாகயோகத்தினும், ஆதாரமின்றி வருவதனை நிர்த்தாரணே சத்தமியென்பர். உ-ம். 'உடையான்ரசருளேறு;' 'அறனகடை நின்றாரு ளெல்லாம் பிறன்கடை—நின்றாரிற் பேதையா ரில்.' எ-ம். 'வையத்தின் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்—தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' 'ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான—செத்தாருள் வைக்கப் படும்.' எ-ம். வரும. இவை அதிகரணமன்மையறிக. 'முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்க ட்—கிறையென்று வைக்கப் படும்.' இது சத்தமி வருமிடத்துச சட்டி வருத லின், நிர்த்தாரணேசட்டியெனப்படும்.

'முக்கண் மூர்த்திக்குப பூவிட்டான,' 'கள்ளார் தமுழாயுங் கணவாலுங் கூவிளையு—முள்ளார் முளரியு மாம்பலுமுன் கண்டக்கால—புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்—றுள்ளாதா ருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே.' இவை அநிராகர்த்திருசம்பிரதானம்.

'வறியார்க்கொன் றீதலே யீதல,' 'இரப்பார்க்கொன் றீதல்' இவை பிரோரகசம்பிரதானம்.

'ஆசாரியன் மாணாக்கனுக்குக் கசையடிகொடுத்தான' இது அநுமந்திருசம்பிரதானம. 'அருமறை சோரு மறிவிலான செய்யும—பெருமிறை தானே தனக்கு.' என அபேதத்தினும வரும. (கரு)

கச. ஆதிய தென்ப ரபிகித கர்த்தா வநபிகித
மாதிவிட டாறொடு மூன்றும் பெறுமென்ப ராய்ந்துணர்ந்தோ
ராதிய தென்ப ரபிகித கன்ம மநபிகித
மாதியைந் தேழொழிந் தல்லா தனபெறு மாரணங்கே.

இஃது ஒருகாரகபதம் பலவுருபுகளோடு வருதல் கூறுகின்றது. அபிகித கருத்தாப் பிரதமையோடு வரும. அநபிகிதகருத்தாத் திருதியை, சட்டியென்னும் இரண்டோடும வரும். அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வரும். அநபிகித கருமம் துதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, சட்டியென்னும் இந்நான்கோடும வரும். எ-று.

உ-ம். 'திண்ணை மெழுகிற்று,' 'தேவதத்தன் சோற்றையட்டான்;' 'விழுமியோர் நன்மையினைச் செய்வர்' என அபிகிதகருத்தாப பிரதமாவிபத்தியால வந்தது. 'அவர்க்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம,' 'அவரால் செய்யத்தகுமக்காரியம்' என அநபிகிதகருத்தாவோடு ஆறும் மூன்றும் வரும். "வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே." என்பதனாற் கருத்தா மூன்றனுருபு பெறுதலோடு ஏண் டு ஆறு பெறுதலுங்கொள்க. ஐந்தின் குகரம் ஆறனுருபு

'சோறு தேவதத்தனுண்டப்பட்டது' என அபிகிதகருமம் பிரதமையோடு வந்தது.

'நூலையறிந்தான்;' 'மரத்தைக் குறைத்தான்' என அநபிகிதகன்மம் துதியையோடு வந்தது. 'பாலையோமஞ்செய்தான்,' 'பாலாலோமஞ்செய்தான்,' 'தயிரையோமஞ்செய்தான்,' 'தயிராலோமஞ்செய்தான்,' 'ஆலத்தினுலமிர்தாக்கிய கோனதில்லை' என அநபிகிதகன்மம் திருதியையால் வந்தது. 'ஆலத்தினுல்' என்னுந் திருக்கோவையாருள் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாற்றயிராக்கினான்' என்பதுமது. 'அவனைக் கொள்ளுமிவ்வணிகலம்,' 'அவற்குக் கொள்ளுமிவ்வணிகலம்' இது அநபிகிதகருமம் சதுர்த்தியோடு வந்தது. 'நூலைக்குற்றங்கூறினான்;' 'நூலது குற்றம்;' 'தாயைக் கூடாவிளக்கஞ்செய்தான்,' 'தாயது கூடாவிளக்கம்,' 'அவனையிகல்வெல்லலாகாது மரிது,' 'அவனதிகல்,' 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பானுடம்பு;' 'குடும்பத்தினது குற்றம்' இவை சட்டியோடு வந்தது. 'கிராமங்கச்சத' 'கிராமாயாகச்சத' என்பதற்கு 'ஊரைச் சென்றான்' 'ஊர்க்குச் சென்றான்' என வடமொழியிலிருந்தவண்ணமே தமிழுரைகாரரும் மொழிபெயர்த்து, உதாரணங்காட்டினர். இவற்றை வடநூலார் காமணிசட்டியென்பர். அநபிகிதகன்மமென்னாமலே 'அநபிகிதம்' என்ற சேட்டத்தாலே 'தூணைச் சார்ந்தான்,' 'தூணினகட்சார்ந்தான்,' 'கண்ணைக் குத்தினான்,' 'கண்ணுட்குத்தினான்,' 'கோட்டைக் குறைத்தான்,' 'கோட்டினகட்குறைத்தான்' என ஏழாமும் வரும்.

இனி இவ்வாறு நேரே முடிக்குஞ்சொல்லோடு வந்த மயக்கங்களைக் காரகவிபத்தியென்பர். 'நூலைக் குற்றங்கூறினான்,' 'பாலைத் தயிராக்கினான்,' 'குடும்பத்தைக் குற்றமறைப்பான்' என்பன உபபதத்தோடு முடிதலின், உபபதவிபத்தியென்பர்.

'ஆதிய சேதனப ரபிகித காத்தா' 'ஆதிய சேதனப ரபிகித கன்மம்' எனவே, கருமகருத்தாவும், சுதந்திரகருத்தாவும், ஏதுகருத்தாவும், அபிகிதமேயாம். அபிகிதகன்மமொழிந்த ஐந்துகருமமும் அநபிகிதமாம். ஆயினும், தத்தம்பொருள் வேறுபாட்டால் வேறுகுறியிட்டாளவேண்டிக் கருத்தாவைந்தென்றும், கருமமேழென்றுங் கூறுவர். (கசு)

கரு ஆறொடு மைந்தொடு மூன்றொடுந் தோன்று மருங்கரண
மாறொடு நான்கொடு மூன்றொடுந் தோன்று மவித்தல்கொள்வோன்
வீறொடுந் தோன்றுமைந் தன்றிப் பெறாது விடுமவதி
யீறொடுந் தோன்றுங்கண் ணன்றிப் பெறாதிட மேந்திழையே.

இதுவுமது. கரணம் சட்டி, பஞ்சமி, திருதியையென்னும் மூன்றொடும் வரும். சம்பிரதானம் சட்டி, சதுர்த்தி, திருதியையென்னும் மூன்றொடும் வரும். அபாதானம் பஞ்சமியோடு வரும். அதிகரணம் சத்தமியோடு வரும். —று. 'ஈறொடும்' என்றது செய்யுள்விகாரம்.

உ-ம். 'செவிக்குக் கேட்கலாம்;' 'செவியாற்கேட்கலாம்;' 'கண்ணிற்குக் காணலாம்;' 'கண்ணாற்காணலாம்;' 'வாய்க்குத் தக்கது வாச்சி;' 'வாயாற்ற

க்கது வாச்சி.' 'கோடாலியது வெட்டு.' 'கோடாலியால வெட்டுமவெட்டு,' 'படலொல்லா பேதைக்கென்கணை,' 'பேதையாலென்கண' எனக் கரணம ஆற னுருபோடு வநதது, ஏதுவின்கரணமாயடங்கும். ஈண்டுப பேதை கருத்தாவா காது கரணமாய்க குகரம் ஆறனுருபான வநதது. 'யானகண்ணிறகாணநகுப' எனப பஞ்சமியாற கரணம் வநதது. 'நெய்யா லெரிநுதுபபே மெனறற்றால' இது திருதியையால் வந்தது.

'நாகரது பலி,' 'நாகர்க்குப பலி,' 'வினைவின முகளிரான மாலை வழங்கி யோன' எனச் சமபிரதானம இம்மூனறனேடும் வநதது. 'அறிவுண்ட யநத னை யவனைக் காட்டென்றான,' 'தவவையைக காட்டி விடும்' எனச சமபிரதா னம வடநூலார் கூறுந இரண்டனேடும் வநதது.

'ஐயத்தி னீஙகித் தெளிநதார,' 'குடிபபிறநது குறறததி னீங்கி,' 'சிறுமை யி னீஙகிய வின்சொல' என அபாதானமெனனு நீககம ஐநதனகணனே வநதது. 'வினைப்பானை நீஙகுந திரு,' 'ஊாகருத் தீரநதான' எனத தமிழில் அபாதானம் துதியையோடும சதுாததியோடும நியமநதபபி வநதது. உவமை சீமை ஏதுவெனபனவறறினகணனும பஞ்சமிவிபத்தி வரும. நீககம பஞசமி யிலே வரும எனபது ஆசிரியாகருதது. குறறததினினறும ஐயததினினறும என விரிகக. 'வாணிகததினுயினுன' எனபதனை வாணிகத்தினகணணினறு மாயினுன் என விரிககிற குறறமாமெனக.

'தேரிலேயிருநதான,' 'தோக்கணிருநதான்' என அதிகரணம ஏழினக ண் வநதது. 'நெறியிறசெனறுன,' 'நெறியைச செனறுன' என அதிகரண த்துதியை நியமநதபபி அகன்மகதாதுவில வநதது. வடமொழி நளனகதையி ல 'வனததிலரமனையைச செனறுன' எனனுஙகதிதாதுவுமது. 'அததினாநங்க ச்சதி' 'அத்துவநிகசசதி' என வடமொழியில வரும. சேனுவரையரும் "வ ழுங்கியன மருஙகிறகுனறுவ" என்னுஞ் சூத்திரதநுச் செயபபடுபொருள் கு னறிய வினையயுணாததுஞ்சொல் இரண்டாவதனேடியையாதென்றா. இனி "இ ஈ யாகு மையா யாகும்." "ஓவு மூவவு மேவொடு சிவனும்." "உகரந தா னே குறறிய லுகரம." "ஏனை யுயிரோ யுயாதிணை மருஙகிற—றுமவிளி கொள் ளா வெனமனுா புலவா." இவையெலலாம நியமவிதிசசூததிரம். இநநியமங கடநது 'ஆடுவே,' 'மகடூவே,' 'கிருவே,' 'மகவே' என விளிபெறுதலபோலக கொளக. இவ்வாறு வருவன பொருண்மயக்கம. அஃதாவது தனபொருளிற றீராது பிறிதொனறனபொருடகடசெனறு உருபேற்ற சொலலும உருபுநோ க்கிய சொலலும் சிறபானமை தம்முளியைபுடைத்தாதல.

உருபுமயக்கமாவது தனபொருளிறறீராது பிறிதோருருபின்பொருட்டா தல். அவ்வாறு "யாத னுருபிற் கூறிற றாயினும்" எனனுஞ்சூததிரத்துள் சேனுவரையா முதலாயினுா கூறியதானுஙதெளிக. உ-ம். 'கிளையரி நாணற கிழங்குமணற் கீன்ற—முளையோ ரன்ன முள்ளெயிறறுத் துவாவாய்;' 'கால த்தி னறசெயத நன்றி' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஏழனபொருட்டாய நி ன்று, உருபேறற சொலலும் உருபுநோக்கிய சொலலும் தமமுளியையாமலே நின்றன. 'கொககினுக்கிழிநத தீம்பழம்;' 'நாகுவேயொடு நகுபு வீங்கு தோ

ள்' இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன்பொருட்டாயும் இரண்டாவத னபொருட்டாயும் நின்றன. 'சிதலெறும் பாதிமூக சுறிவினமூ வறிவுயிர்.' இத னுள் இன் ஒடுப்பொருட்டாதல் அவவுரையிற் காணக.

'பழியையஞ்சினன்;' 'பழியினஞ்சினன' எனபது உருபும பொருளுமுடன் மயககம, "அசசப பொருளீ யிரண்டிறகு மைநதிறகு—மெச்சமில" என்று மயககத்துள் விதிததமையாலெனக. 'புலிகொல யானை;' 'வாளைமீ னுள்ள றலை படல்' இவற்றுள் புலி கருத்தாவாகியும கருமமாகியும யானை கருத்தாவாகியு ம கருமமாகியும் நிறபதும, வாளைமீன கருததாவாகியும் கருமமாகியும் உள ளலெனனுங்குருவி கருததாவாகியும கருமமாகியும் நிறபதும, தமமொருதொ ழிலெனனும இதரேதரககிரியையால வருமெனக. 'சாததறகு நெடியன,' 'கரு ஊாககுக கிழககு,' 'மனைவாழக்கைக்குப் பற்றுவிட்டான' இவை பஞ்சமியி ற சதுர்த்தி வநதது. இவவாறு வநதாலும அபாதானகாரகமாவதல்லது வேறுகாதென்க. "அசசக் கிளவிக கைநது மிரணடும" எனனுஞ் சூத்திரத துள 'பழியினஞ்சும,' 'பழியையஞ்சும' என இரணடும ஒததகிழமையவாய நினறனவென்றும, அஃதேல ஒருபொருட்கண வரினன்றே மயக்கமாவது, இவை செயபபடுபொருளும ஏதுவுமாகிய பொருளவேறுபாடுடையவாகலின மயககம யாதெனறும, அறறன்று ஈணடேதுவாதலே அஞசபபடுதலாய வே றினறி நிறறலின ஒருபொருட்கண வநதனவேயாமெனறும் சேனாவரையர் உரைத்ததனுமறிக. 'மாலைககு வரும,' 'காலைககு வரும்,' 'ஊாககுச சென றான' இவை சததமியிறசதுரததி வநதது. இவவாறு காரகபதபொருளிற பலவுருபு வருதல காணக. (௬௫)

௬௬. உடனிகழ கின்ற சகாரததாதி யாகு மொடுசொறகொள்வோன்
விடனிகழ் கினறகுத் தாதாத்தி யாதி வினைநிகழசசி
படனிகழ கின்றகண ணேசதி சததமி பான்மொழியாய
கடனிகழ் வேற்றுமை தாமவினை யான்முறறல காரகமே.

இது மூன்றனுருபும நான்கனுருபும் ஏழனுருபும் சிறபபுபபெயாபெறுமா றும, காரகங்கண முடிவுபெறுமாறுங் கூறுகினறது. ஒடுவும, ஆனும, கூட வெனனும பொருளாயச சகாரததகிருதியையெனறும, குகரவுருபு தாதாத தியமாய வநது தாதாததியேசதுரததியென்றும, ஏழனுருபுகள தனவினையும் பிறவினையுமாய நினற தொடருள வினைதன்னைசசொலலும பெயரினபின்னி னறு சதிசததமியெனறும, பெயாபெறும். உருபேற்ற சொறகள பெயரால் முடியாது ஆதமநேபதத்தோடும பரஸ்மைபததமேதோடும முடிநதாற காரக மாம. எ-று.

வடநூலுள் மூனறுமவிபத்தி ஒனறல்லது இரணடிலலை. தமிழநூலுள் ஆ ன்,' ஒடுவென மூன்றுவதற்கு வருமாயினும, பொருளவேறுபாடினமையின், ஒன்றேயாமெனச் சேனாவரையருங்கூறுவர்.

சதிசததமியைத தொல்காபபியர் வினைசெய்யிடமெனபா; பரிமேலழகா வினைநிகழ்ச்சியெனபர்.

உடனிகழ்வெனினும், ஒருவினையெனினும், கூட்டவெனினுமொக்கும். ஆதலி
ற்றொல்காப்பியரும் 'ஒருவினை யொடுச்சொல்' என்பர். ஒடுப்போலே ஆனுருபு
சகார்த்தமாய் வருவதுமன்றித் தொறுமென்னும் பொருளாயும் வரும்.
உ-ம். 'மாணவகனொடாசிரியன் வந்தான்,' 'ஆசிரியனொடு மாணவகன் வந்தா
ன்,' 'தாயொடு மகள் வந்தாள்,' 'மகளொடு தாய் வந்தாள்,' 'சிறப்பொடு
பூசனை செல்லாது'. இவை சகார்த்தத்திருதியையெனனும் அதனோடியைந்த
ஒருவினைக்கிளவி. இவ்வொடுச்சொற் கருவி கருத்தாவில் வந்த வேற்றுமை
யும் வேற்றுமைப்பொருளுமாகாது, கூட்டவெனனுஞ் சகார்த்தப்பொருளாய்
நின்றது காண்க. 'அறத்தான் வருவதே யின்பம்,' 'தூங்கு கையா னோங்கு
நடைய.' எ-ம். 'ஊரானோருதேவகுலம்.' எ-ம். ஆனுருபு சகார்த்தப்பொருளா
யும், தொறுமெனனும் பொருளாயும், வந்தது காண்க. 'வீப்சை யென்ன வி
ளம்புவர் தொறுவே.' 'ஆங்' என்ற ஆகிருதிகணத்தால் வினையின்மையெனனு
ங் கிரியாபாவத்தோடும், வேறுவினையெனனும் பின்னக்கிரியையோடும், இத
ரேதரமெனனும் அதனொடு மயங்கலோடும், அதனொடொப்பல்லொப்புரையோடு
ம், ஒப்போடும், அபேதத்தோடும், கொண்டெனனுமெச்சப்பொருளோடும்
வரும். உ-ம். 'மலையொடு பொருத மால்யானை,' 'கன்றுபத்தொடு கழுதைபா
ரஞ் சுமந்தது.' எ-ம். 'காவொ டறக்குளந் தொட்டான்,' 'தொடியொடு தொ
லகவின் வாடிய தோள்.' எ-ம். 'எண்ணொடு விராயவரிசி,' 'பாலொடு தேன்கல
ந்தற்றே.' எ-ம். 'பொன்னொடிரும்பனையர் நின்னொடு பிறரே,' 'விலங்கொடு
மக்க ளனையர்.' எ-ம். 'ஆன்றோரொ டொப்பர் நிலத்து,' 'மதியொடொக்கு முக
ம்.' எ-ம். 'எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.' எ-ம். 'வேலொடு நின்றா
ன்.' எ-ம். முறையே வருவது காண்க.

தாதர்த்தியேசதுர்த்தியாவது கொள்வோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரிய
ம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னுமிரண்டன் பின்னரும் வருங்குகரவுருபாம்.
உ-ம். 'குண்டலத்துக்குப் பொன்,' 'யூபத்திற்கு மரம்,' 'சோற்றுக்கரிசி,' 'ஆ
டைக்கு நூல்,' 'நூற்குப் பருத்தி,' 'தயிர்க்குப் பால்,' 'எண்ணெய்க்கெள்ளு'
இவை ஆதிகாரணகாரியம். 'கூலிக்குக் குற்றேவல் செய்தான்,' 'சோற்றிற்
குப் பணம்' இவை நிமித்தகாரணகாரியம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் 'அது
வாகுகிளவி' 'அதற்பொருட்டாதல்' என்பர். இவற்றை விரிக்குங்கால் பொரு
ட்டென்னு நிமித்தத்தை விரிக்க. 'அவர்க்குப் பகை,' 'நட்டார்க்குக் காதல
ன்,' 'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்,' 'இச்சொற்குப் பொருள்,' 'நி
னக்கு வலி,' 'அவனூர்க்கிவனூராகாதம்,' 'மனைக்குப்பாழ் வாணுதலின்மை,' 'உ
ற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' என வருவனவெல்லாம் ஆறுவதன்பாற்
படும். 'பொருட்டு நிமித்தஞ் சமானார்த்தகமே.' அதனால் 'நாணு ளுயிரைத் துற
ப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா—ணுண்டுறவார்' என வருதலானுமறிக. ஆதிசத்தத்தா
ல 'பூவிற்குச் சென்றான்,' 'தனபத்திற் கியாரோ துணையாவார்,' 'மறத்திற்கு
மஃதே துணை,' 'பிணிக்கு மருந்து' என்பவற்றின்கண் பற்றுதல் நீக்குதல்
என நடுவே பெய்து பொருளுரைத்தது தாதர்த்தம் என்பதுங்கொள்க.

'புல்லி விடாஅப் புலவியுட் டோன்றுமென் — னுள்ள முடைக்கும் படை.'
புலவியுள் புலவாநிற்குமளவில் என்பொருள் பட்ட சதிசத்தமியெனனும

வினைநிகழ்ச்சியாம். அது பரிமேலழகருரையானுங் காண்க. 'தட்டுப்புடையுள் வந்தான்' என்றால் பிறனொருவன் தட்டுப்புடையாநிற்குமளவில் வந்தானென்று பொருளாம். கட்டுரைத்தல் கட்டுரையென நின்றாற்போலத் தட்டுப் புடைத்தல் தட்டுப்புடையென நின்றது. 'ஓஒ இனிதே தட்டுப் புடையுலம்' என்னுமுள்ளப்பாட்டுத் தன்மையெதிர்மறைமுற்றுவினையானுமறிக.

'கட்டனிகழ் வேற்றுமை தாம்வினை யான்முற்றல் காரகம்' என்றதனானும், 'கிரியாந்வயித்வம் காரகத்வம்' என்றதனானும், தேவதத்தன் வந்தான், செல்க, வேண்டும், படும், தகும் என்பனவற்றோடு முடிவதே காத்திருகாரகமாவதன்றி உண்டு, இல்லை, வேறு, யாரென்பனவற்றோடு முடிவன காத்திருகாரகமன்றோவெனின்,— இவையும் சுரூயமாணக்கிரியையோடொக்கும் கம்மியமானக்கிரியையென்பர். 'கம்மிய மானங் குறிப்பென லாகும்.' 'சுரூய மாணந் தெரிநிலை யாகும்.' இவை உரைச்சூத்திரம். 'தம்முடைய தண்ணளியுந் தாமுந்தம் மானமும் — மெம்மை நினையாது விட்டாரோல.' 'தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்.' 'நீங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பீர்.' 'தானுந்தன்புரவியுந்தோன்றினான்' என்பன தலைமைப்பொருள்வினையோடு முடிவதே தலைமையில் பொருளின்வினைமுடிந்ததாயக் காரகமாம். "பலவயி னானுமெண்ணுத்திணை" என்னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையரும் இவ்வாறுரைத்தார். 'பிரதா னத்தோ டப்பிர தானந் — தலைமைப் பொருளொடு தலைமையில் பொருளே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இன்னும் வடநூலார் 'தேவதத்தனெடியன்,' 'தேவதத்தனொருவன்' என்னுந்தத்திநந்தோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனாயினான் ஒருவனாயினான் எனச் சன்கொடுத்துக் காரகமாகக் கொள்வர். 'ஆக்கஞ் சன்னென றறைந்தனர் புலவர்.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'செயிர்தீர்ந்தலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணார்' என்பதனுள் உண்ணாரென்ற எதிர்மறைவினை உண்பாரென்ற விதிவினையோடொக்குங் காரகமாமென்பர். 'விதிய நு யோகி மறைபிரதி யோகி.' இஃதுரைச்சூத்திரம். இவ்வாறன்றியும் "எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளு — மல்ல வினைகொளு நானகே ழிருமையும் — புலனும் பெரும்பாலு மென்மனார் புலவர்." எனச் சிந்நாந்தஞ்செய்த சூத்திரத்துள் 'அல்ல வினைகொளும்' என்பதனால் இரண்டும் மூன்றுங்காரகமேயாம், பெயரொடு முடியும் எல்லையின்னும் அதுவுமன்றி வினையொடு முடியும் மற்றையினும், கிரியாசட்டியாகிய குவ்வும் காரகமாம், பெயரொடுமுடிவனவன்றி மற்றைவினையொடு முடியும் நான்குமேழுங் காரகமாமென்பர். 'மரத்தைக் குறையான்,' 'வேலாலெறியான்' என்பனவற்றுள் குறையான் எறியான் என்பன வினையன்மையின் மரமும் வேலும் கருமமும் கருவியுமாமோவெனின், இவையும் 'செயிர்தீர்ந்தலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணார்' என்பதுபோலக் கொள்க. இவ்வாறு "எதிர்மறுத்து மொழியினும்" என்னுஞ்சூத்திரத்துள் சேனாவரையருமுரைத்தார்.

இனி முற்கூறிய ஒடுச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 'ஆசிரியனொடு மாணவகன் வந்தான்' எனக்காட்டி "ஒருவினை யொடுச்சொ லுயர்பின் வழித்தே." என்பர். இனிப் பாணினி ஒடுவென்னுமுருபேற்ற சொல்லை அப்பிரதானமென்றும், வந்தானென்னும் வினையொடு முடிந்த சொல்லைப் பிரதானமென்றும்,

கூறுவர். "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய் வாரிற் றலை." எனபதனுள் 'மொழியிறசெய்வார்' என வரும வினையொடு முடிந்த செயப்படுபொருளையே 'பிரதானமெனபர். 'மகன்வினைகிளப்பின்" எனனுஞ் சூததிரத்தில 'மகனருயொடு கலாபதத கலாம்' என்பதுமது. (கசு)

கஎ. முற்றிய காரக மாங்கிரி யாசட்டி மொயகுழலாய
பற்றிய பேத மபேதமென் றுனசம் பந்தசட்டி
யொறறிய காரக மாகாது பன்மை யொருமைவிளி
துறறிய சமபுத்தி சம்போ தனமெனத தோனறிடுமே.

இஃது ஆறனுருபின்விகற்பமும் எழுவாய்விகறபமுங கூறுகினறது. கிரியா சட்டியெனனுங்குகரம காரகஙகளோடு வரும். சமபநதசட்டி அபேதம பேத மென இரணடாய நிறபதலலது கார—களோடு வாராது. ஒருமைவிளியும பனமைவிளியும சம்புததி சமபோதனமாம. எ-று.

'பனமை ஒருமை சம்புததி சமபோதனம்' எனபது எதிர்நிரனிறை. 'பேதஞ் சாமா னியமபரி யாயம.' இஃதுமைசசூததிரம.

மேல வேற்றுமைமயக்கஙகூறிய 'ஆகியதெனபா' என்னும் பாடடு முதலி யவறறுள் அநபிகிதகருததாவும அநபிகிதகருமமும கரணமுஞ் சமபிரதான மும ஆறுருடு வருமெனக கூறிய குகரவுருபு வினையான முடிதலின, அது கிரி யாசட்டியாயக காரகமாம. அதறகுதாரணம ஆணடுக காட்டினும.

இனிச சமபநதசட்டியிலே அபேதம ஒருவகையேயாம. பேதசட்டி சமவா யசமபநதம், சையோகசமபநதம, சுருபசமபநதமென மூவகையாம். 'சம வாய சமபநதஞ் சினைகு ணஙதொழில—சாதி விகார மெனவைந தாகும.' 'சையோக சமபநதம பொருளிடங் கால — மெனமூ வகையா மெனமனா புலவர.' 'கிழமைசம பநதங கிள்ககுங காலே.' 'இவவிரண டலலவை சுரு ப மாகும்.' 'சுருபமயா தாஞ்மோர நிமிதத மாகும.' இவை உரைசசூதது ரம. உ-ம. 'சாததனது கண்,' 'நிலததகலம,' 'சாததனது வரவு,' 'எளள து குபபை,' 'எளளது சாநது.' எ-ம. 'முருகனதுவேல,' 'முருகனது குறிஞ சி,' 'வெள்ளியதாட்சி.' எ-ம. 'சாததனது செய.' எ-ம. வரும. வடநூலார 'எளளது சாநது' எனபதனை விகாரசட்டியெனபர். 'விறகது சாமபர,' 'சொ லலது பொருள,' 'நெலலது பொரி,' 'கோடடது நூறு' எனபனவுமது.

இனி அபேதசட்டியாவது கருமகருததாவுங காததிருகருமமும்போல ஒருபொருடானே உடையானும உடைபபொருளுமாம. உ-ம், 'இராகுததலை' 'கனவினுற காணடலி னுனடென னுயிர,' 'தனனுடம்பு தார மடைககலந தனனுயிர்கது' என வரும்.

இமமூன்றுவகையாய நின்ற பேதசம்பநதசட்டி நூற்றொருபேதமாய வி ரியுமென்று பாடியகாரர் சொட்டிக்கொடுபபர். காசிகாவிருத்தியுரைகாரர் முப் பத்தாறுபேதஙகாட்டினர். இனிச் சேனவரையர் முதலாயினார் தொல்காபபி யத்துள் இருபததிரண்டுபேதங்காட்டினர். இந்தச்சம்பநதசட்டிவேறறுமை வினையான் முற்றுமல் அடையடுத்த பெயராய் நிறறலின், காரகமாகாமை

காணக. 'ஆடை சாத்தனது' 'சாத்தனதாடை' என நின்றுறபோல 'புருஷோ ராஜஞ:' 'ராஜஞ: புருஷ:' என விறகும்.

'வணிகீர்,' 'குருகீர்' எனபன சமபோதனம். 'வணடே,' 'சாதநா' என்பன சமபுத்தி. (௧எ)

காரகபடல முடிந்தது.

இரண்டாவது சமாசபடலம்.

௧அ. மண்டலத் துப்பதி னெண்டே சிகசசொல் வடசொலெனப
பணடை வழககொடு பாராட டுரிசசொற் பலபொருடகே
யொண்டொடி யாயபின் னொருமொழி யாயமற றொருபொருடகே
கொண்டியல பன்மொழி யாயசசத்தி யாற்றலுங கொணடெழுமே.

இது உரிச்சொறகளின் பகுதியும அவறறின பொது விலககணஙகளுங் கூ றுகினறது. திசைசசொலலும வடசொலலுமென வழக்கொடு நிகழததும உ ரிசசொலலெனனுந தனிமொழிகள நாநாாததபதமாகியும சமாநார்த்தபதமா கியும ஆற்றலோடு வரும். எ-று.

ஆறறலாவது விரலென்னுஞசொல் உகிரையுணர்த்தாது விரலையேயுணாத் தி நிறறலாம, அதுபோலச சொலலியறகையாய நிறறலெனபது.

'நாநாாத் தகமே பலபொரு ளொருசொற— சமாநாத் தகமே யொரு பொருட கிளவி.' 'சததிசங கேதம போட மாறறல.' 'தனனரு மெழுத்துச் சொறறொட ராறறலே— வாணபத வாக்கிய போட மென்பா.' இவை உரைச சூததிரம.

வழககாவது உலகவழக்கும, செயயுளவழக்குமென இருவகைபபடும். அவ ற்றை வடநூலாா லௌகிகபிரககிரியை, வைதிகப பிரககிரியையெனபர்.

உணமையான மொழிபபொருடகாரணமுங் கொணடெழுமென்க. அதனை வடநூலாா பிரவிருததி நிமித்தமெனறும, வியுறபததியெனறுஙகூறுவா.

உரிசசொலலாவது பொருளுநதானும பேதமின்றி அபேதமாதறகுரிய சொல. குடமறியாதானுககுக குடததைக காடடி இது குடமெனறுல இதுவெ னனுஞ் சுடடுபபெயரும குடமெனனும பொருளும பேதமினறி அபேதமாய த தோனறுமெனறும, சொலலை நிததியமெனறும, விபுவெனறும், திரவியமெ னறும, சததநூலாா கூறுவா. அாததநாரீசுவரனெனனும பார்வதிபரமேசுவ ரனபோலே பொருளுஞசொலலும பேதாபேதமாய வருமெனபாருமுளா. கா ளிதாசனும "வாகாததாவிவ" எனனுஞ சுலோகததால அவவாறு கூறுவன. உ ரிசசொலலாவது பொருளைக காரணமாய நினறுணர்ததற்குரிய சொலலென் றேவெனின, "பொருணமை தெரிதலுஞ சொனமை தெரிதலுஞ —சொலலி னாகும்" எனக் காரணமாகவும், "கொடையெதிர் கிளவி" எனச்சம்பிரதா னமாகவும, "முன்மொழி நிலையலும் பினமொழி நிலையலு — மிருமொழி மேலு மொருஙகுட னிலையலும்" என அதிகரணமாகவும், "அதிர்வும விதிா பபு நடுக்கஞ் செயயும." "ஆடூஉ வறிசொன மகடூஉ வறிசொல" "முதலறி

இளவி கிளையறி கிளவி'' "அம்மகேட்பிக்கும்'' எனக் கருத்தாவாகவும், சொல்லைக் கூறுவர். அவையெல்லாம் உபசாரமென்க. "கமழ்நறைந் தியலும்." "உருவுட் காகும்." "செல்ல லின்ன லின்னா மையே." "எல்லே விளக்கம்." "கொல்லே யையம்." எனச் சொல்லும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், தொல்காப்பியாகரும் அதுவே கருத்தென்க. இனிச் சேனாவரையரும் சத்தநூலாருரைத்தாங்குரைப்பர். என்னை? "ஆயிரு திணையினிசைக்குமன் சொல்லே'' என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் "பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்." என்னுஞ்சூத்திரத்தினும் முறையே 'செலவினும் வரவினும்' என வருதலானும், "ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி' என ஒற்றுமைப்பட்டு வருதலானும், சொன்னிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமேயாமென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயாமென்றும், "மொழிப்பொருட்காரணம்'' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பொருளொடு சொற்கியைதல் இயற்கையாகலாலென்றும், ஆறுவதன் சூத்திரத்துத் 'திரிந்து வேறுபடூஉம்' என்பதற்கு உதாரணம் 'எள்ளாது சாந்து,' 'கோட்டது நூறு' என்பனவற்றோடு ஒருங்கு 'சொல்லது பொருள்' என்பதனையுங்காட்டி முழுவதூஉந் திரிந்ததென்றும், கூறுவர். இனி நச்சினார்க்கினியார் சத்தநூலாரோடு மாறுபடச் சொல்லைப் பொருளுணர்த்தற்குக் கருவியென்பர். தார்க்கிகர் சுவரூபசம்பந்தமென்பர்.

* இனி ஆற்றலைச் சொல்லியற்கையாயுள்ளதென்றது ஈசுரசங்கேதமெனவும், சமயசங்கேதமெனவும், நாநார்த்தபதங்களையுஞ் சமானார்த்தபதங்களையும் கட்டியவழக்கெனவும், சில வடநூலார் கூறுவர். அது பொருந்தாது. வடமொழியுள் வழங்கும் இருவகைப்பதமும் ஒருவராற்சொல்லப்படாமற் சுயம்புவாய் நிகழ்கின்ற வேதபுருடன்கண்ணும் வழங்கலின், ஆற்றல் சொல்லியற்கையேயாமென்க. "செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவருரைத்த — பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே — செய்யா — வதற்குரிய ரந்தணரே." எனச் சங்கத்தாரும் வேதபுருடனைச் சுயம்பு என்றார்.

இனி உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வடசொல்லென்னுந் தொகையாற் பத்தொன்பதாம். அவற்றுள், ஒவ்வொன்று நாநார்த்தபதமும் பரியாயபதமுமாகிய வகையான் முப்பத்தெட்டாம். ஆதலின், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லுமல்லது இயற்சொல்லுந் திரிசொல்லும் வேறேயில்லையென மறுக்க. நாநார்த்தபதங்களுள் சிலபதம் பிரசித்தமாகியும், சிலபதம் அப்பிரசித்தமாகியும் வருதல்பற்றிப் "பயிலாத் தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி'' என்றாராகலானும், இயற்சொல்லுந்திரிசொல்லுந் தனியேயில்லையென மறுக்க. சொல்லெல்லாம் உரிச்சொல்லேயாம். நன்னூலாரும் "பிங்கலம் முதலா — நல்லோ ருரிச்சொலி னயந்தனர் கொளலே." என்றார். "முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்'' "முனிவுற வருளிய மூவறு மொழியுளும்'' என வருதலின், தமிழும் திசைச்சொல்லேயாமென்க.

இனிச் செய்யுள்வழக்காவது "ஆவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே." "இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை'' என வரும். உலகவழக்காவது "செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல'' என்னுஞ் சூத்திரத்து உதார

ணமுதலாயினவெனக. தொலகாபபியா "வெளிப்பட வாரா வுரிசசொல்" எ னவே ஏனையன வெளிபபடவநத உரிச்சொலலென்பது பெற்றும். இதனுற சொலலெல்லாம உரிசசொல்லேயாமெனத் துணிக. (க)

கக. ஆககிய சொறக டகுதி யவாய்நிலே யண்மைநிலே
நோககிய மூனறும் பெறச்சோ வதுதொகை நுண்புலவோர்
வாககிய முமமது தூரான வயசசொன் மரூஉத்தொகைசசொ
னீககியு கடடுஞா சார்நதசொ லண்மை நிலேபெறுமே.

இது தொகைநிலே தொகாநிலேயெனனும இரணடறகும பொதுவிலக்க ணங கூறுகின்றது. தனிநிலேசசொறகள தகுதி முதலாகிய மூனறுநதோன் ற அல்வழியாக வேற்றுமையாக அவவபபொருணமேற பிளவுபடடிசையாது தமமுட்கூடுவது தொகைநிலேயாம, பிளவுபடடு விரிநதது தொகாநிலே. வா ககியஙகளும தகுதி முதலிய மூனறுந தோனற வரும. தூரானவய முதலா கிய நானகும அணமைநிலேயோடலலது வாரா. எ-று.

தகுதி யோகக்யதை எனவும், அவாயநிலே ஆகாஙகை எனவும, அண் மைநிலே ஆசத்தி அலலது சநநிதி எனவும படும். 'தகுதி யவாயநிலே யண்மை நிலே முறையே— யோககியதை யாகாங கிசையா சத்தி—சநநிதி மறறுமா சததி யாகும்.' இஃதுரைசசூததிரம. இக்கருத்தேபறறித் தொலகாபபியரும் "நிறுதத சொலலுங குறிதத்துவரு கிளவியும்" எனறுா.

வாக்கியமாவது 'தேவதததனறததைச செயதான' என வருஙகாததிரு காரகமுதலாகிய தொகாநிலேததொடாமொழிகள.

தூரானவயச்சொலலாவது ஆறறெழுகரும அடிமறிமாறறுமலலாத "சுரை யாழ வமமி மிதபப." "நலல படாஅ பறை" முதலிய எழுவகைபபொருள கோளிலககணம் பெறற செயயுடகள.

மரூஉததொகையாவது 'பினமாலே,' 'முனமாலே,' 'அரைககாசு' எனபன.

கட்டியசொலலாவது 'முயறகோடு,' 'கூாமரோமகமபலம,' 'கரதலரோ மபாசம,' 'துனனூசிக்குடா' எனபன.

சாாநதசொலலாவது இடைபபிறவரறசூததிரதது தாரணஙகளாம.

இனித் தூரானவயததுள, பதததோடு பதம பிரிததுககூடடலனறி, விகு தியைப பிரிததும, உமமையைப பிரிததும, விபததியைப பிரிததும, பண்பை ப் பிரித்தும, கூடடுவா. உ-ம. 'பொறிநுதலவெயாததல,' 'அறஞசொலலுநெ ஞ்சததான,' 'அருஙகேடன்,' 'அனபுற றமாநத வழக்கெனப வையகத —தி ன்புறறு ரெயதுஞ சிறபபு;' 'செயதவேளவியா,' 'பயநதோ ளிடுக்கண் களைந த புளளி—னிவநதோங குயாகொடிச சேவ லோயே.' இவறறுள வெயர்ப் பொறிதத நுதலாதல, நெஞசோடறஞசொலவான, கேடரியன, அன்புறறார், வேள்விசெயதவா, கொடியோய என விகுதிபிரிததல வரும. 'புணாரிய னிலே யிடைக குறுகலு முரித்தே.' இதனுள நிலேயிடையுஙகுறுகலுரிதது. எ-ம. 'இனிய வுளவாக வினனுத கூறல—கனியிருபபக காயகவாந தறறு.' இதனு ள இனியகனி, இனனுதகாய். எ-ம். 'மீகண்;' 'கீழ்நீர்;' 'செலவததளெலலா

நதலை' இவற்றுள் கண்மீ, நீரகீழ், எல்லாவற்றுளளுந் தலை. எ-ம். 'நடுவூரு ணச்சுமரம்.' இதனுள் ஊா நடுவுள். எ-ம். முறையே உம்மையும், பண்பும், உருபும் பிரிந்தல வரும். ஆறுஷங்கமென்னும் அதிகாரத்தாற் பிரித்தலுங் கொள்க. எழுவகைப்பொருள்கோளும் செய்யுள்விகாரமும் விருத்தரத்தினுக்கு ரவிதியாகலின், வடநூலார் சதத்நூலுட்கூறுமெனக. நன்னூலாரும் பொருள்கோட்சூத்திரத்துள் இவ்வாறெழுதுவர்.

இடைப்பிறவரலுட்சிறுபான்மை பொருந்துவனவும் முழுதும் பொருந்தாதனவுமுள. உ-ம். 'அறத்தை யழகுபெறச்செய்தான்,' 'வாளினமருவாரை மாய வெட்டினன்,' 'பாடினனேவகீதம் பண்ணினுக்கரசன்,' 'குளனாகழனி சூழகண்ணன் குறுங்குடி,' 'அடுஞ்செந்நெற்சோறு,' 'உபபினறு புற்கையுண்க,' 'அளமரு குயிலின் மழுங்கிய பூம்பொழி—லுள்மெலி மகளிரி ஞெடுங்கும்' இவை சிறுபான்மை பொருந்துவன, அளமருவென்றது லளயோரபேதமாம். அலமருமெனபது அளமருவென்றாயிற்று. நிலம் நிலன், கோவில் கோயில் என அபேதமிகவரும். 'காமனை யெரித்த கணபதி தந்தை—வாம தேவன மலரடி பணிவாம்.' என்றால காமனையெரித்தல் கணபதிக்கின்மையின், இது பொருந்தாது. 'காமனை யெரித்த வாம தேவன—கணபதி தந்தை மலரடி பணிவாம்.' இது பொருந்தும். 'வல்லமெறிந்த நல்லிளங் கோசாதந்தை மல்லல யானைப பெருவழுதி.' என்றால வல்லமெறிதல நல்லிளங்கோசாக்கின்மையிறபொருந்தாது. 'வல்லமெறிந்த மல்லல யானைப பெருவழுதி நல்லிளங்கோசாதந்தை' என்றுறபொருந்தும். இவையெல்லாம் அண்மைநிலையல்லது பெருமைகாணக.

தனிநிலைச்சொறகள் வேற்றுமையாக அல்வழியாக அவ்வப்பொருண்மேற் பிளவுபடுசையாது தம்முட்கூடுவது தொகைநிலையெனவே, வேற்றுமையுருபு முதலிய சொறகள் கெடுத்த தனிநிலைச்சொற்கள் தம்முட்கூடுவது தொகையன்றோவெனின்,—நன்று சொன்னாய், "அல்வழி வேற்றுமைப பொருளிற் பொருந்துழி" "வேற்றுமை முதலிய பொருளின" எனவும் "உருபுவமை யும்மை விரியி னடைவே—யுருபுவமை யும்மைத் தொகையாம்." எனவும் நன்னூலாரும் நேமிநாததத்தாருங் கூறினா. அன்றியும், உயிரீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உயிர்மயங்கியலினும், மெய்யீற்றுவேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் மெய்மயங்கியலினும், நிலைமொழியீறுக வைத்துக் கெடுத்துப் பின் வருமொழியோடு புணாத்தாமையின், அவ்வாறுணாத்தல் தமலையிடறெனக. வடநூலாரும் அச்சுச்சந்தியினும் அலனுச்சந்தியினும் அவ்வாறு உருபுகளையும், உம்மையையும், உவமையையும், ஈறுக வைத்துப் புணர்த்தாா. இஃதன்றியும் 'தவளைவாய்,' 'குவளைமலா,' 'அம்பிகாபதி' என்பனவற்றை ஆறுமவேற்றுமை நிலைமொழியீறுக் நின்று கெட்ட சந்தியென்றால் இயல்புசந்தியாகாமையானும், 'கோடி தொகுத்தாக்குந் துயததலரிது,' 'பெயலும் விளையுளுந் தொக்கு,' 'மருவினன்றோகுதி,' 'மக்கட்பெயாத்தொகுதி,' 'அன்ன மரபினிரண்டொடுந் தொகைஇ' எனபுழிக் கோடி முதலிய சொறகளெல்லாம் ஈறு கெடுத்த தொகுவனவன்மையானும், 'உவாப்பதினான்கு;' 'பொற்றொடி' என்னும் உம்மைத்தொகையும் அன்மொழித்தொகையும

வருமொழியீற்றில் உம்மையும் உடையானென்னுஞ் சொல்லுங்கெட்டவெனவு
ம்வேண்டுமாகலானும், வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்கள் தொகுதலென்
பது மலையிடற்றெனக. பாணினிபகவான் ஆறாமத்தியாயத்துள் விபத்தியில்லா
மற் பதந்தொடு பதம் புணருஞ்சந்தி கூறுவர். "உருபுதொக வருதல்" என்
றாற்போல இரண்டாமத்தியாயத்துள் சமாசனில் விபத்தியும் விதித்து லோ
பமும் விதித்தார். காத்தியாயனர் சமாசனில் விபத்தியில்லையென்று சித்தா
ந்தம்பண்ணினார். அவருரைத்தாங்குரைப்பர் சேனாவரையரும். அது காட்டுது
ம் — "வேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் ப
"ண்புச்சொல்லீறுந்தொகுதலிற்றொகையாயினவென்பாரும், அவ்வப்பொருண்
"மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்பட்டதம்
"முளியைதலிற்றொகையாயினவென்பாருமென இருதிறத்தர் ஆசிரியர். 'செ
"பத்தான பொருள்,' 'இருந்தான மாடத்து' என உருபு தொக்கு ஒருசொ
"னீர்மைப்படாதனவும் தொகையாவானசேறலின் அவற்றை நீக்குதற்கும்,
"'வேழக்கரும்பு,' 'வட்டப்பலகை,' 'வணணக்குவளை,' 'தீங்கரும்பு,' கேழற்பன
"றி' எனபுழித் தொக்கனவில்லையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாக
"லான அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் றொகையெ
"னபாாகும ஒட்டியொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந் தொகையிலக்கணமெனல்
"வேண்டும் அதனால் உருபு முதலாயின தொகுதல் எல்லாத்தொகையினுஞ்
"செல்லாமையான், எல்லாத்தொகைக்கணுஞ் செல்லுமாற்றோடி ஒருசொல்
"லாதல் தொகையிலக்கணமாய முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணி
"வெனப்படுமெனபது. அற்றாயின், 'உருபுதொக வருதல்' எனவும் 'வேற்று
"மை தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும் 'உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்'
"எனவும் 'உவமை தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும் ஓதலால், அவை ஆண
"டுத் தொக்கனவெனப்படுமன்றேவெனின், — அற்றன்று, 'அதுவென வேற்று
"மை யுயர்திணைத் தொகைவயின்' எனபுழி அதுவெனனுருபு நின்று கெட்ட
"தாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம், அத்திணைவழு அமைவுடைத்
"தெனின், விரிக்கின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதனையே விரிப்
"பினும் அமைவுடைத்து, அதனான் முறைப்பொருட்டோன்ற 'நம்பிமகன்'
"என விரண்டுசொற்றொக்கனவெனபதே ஆசிரியர்கருத்தெனல்வேண்டும். அ
"லலதூஉம், வினைத்தொகை, பணபுத்தொகை, அன்மொழித்தொகை எனபன
"வற்றின்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்கு நில்லாமையானும்,
"அஃதே கருத்தாதலறிக.' அதனால் உருபும் உவமையும் உம்மையுந்தொகுதலாவ
"து தம்பொருளோடிய சொல்லாற்றோன்றத் தாமாண்டுப் புலப்படாதே நிற
"றலேயாம். வேற்றுமைத்தொகையென்பது வேற்றுமைப்பொருளையுடைய
"தொகையென்றானும், வேற்றுமைப்பொருட்டொக்க தொகையென்றானும், வி
"ரியும். உவமத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை எனபனவும்
"அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொகைச்சொல்லல்லாதமொழி. வினை
"த்தொகை, பண்புத்தொகையென்பன 'வினையினதுதொகை, பண்பினதுதொ
"கையென விரியும். வினை பண்பென்றது அவற்றையுணர்த்துஞ்சொல்லை. ஒரு
"சொல்லாற்றொகையின்மையின், பிறிதோர்சொல்லோடு தொகுதல் பெற்றப

"டும். இச்சூத்திரத்தாற் றொகைச்சொல் இன்னதெனவரையறுத்தவாறு." இவ்வுரை "வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சேனாவரையரெழுதியவுரையென்றவாறு. இனி நச்சினார்க்கினியார் வேற்றுமையுருபு முதலிய சொற்களினீறு தொக்குதலின் அவ்வாறு தொகையாயினவெனபார்மதம்பற்றி அவருரைத்தாங்குரைப்பார். 'ஆறுருபும் வெளிப்பட லில்லது' 'உவமவுருபிலது' 'உம்மிலது' என்றவற்றை ஈற்றிலே நின்று கெட்ட அழிவுபாட்டபாவமாகக் கொள்ளாது முன்னுள்ளதன்பாவமாகக் கொள்க. வடநூலார் அழிவுபாட்டபாவத்தைப் பிரத்துவஞ்சாபாவமென்பர். முன்னுள்ளதன்பாவத்தைப் பிராகபாவமென்பர். (உ)

உ0. தற்புரு டன்றுவி குப்பல் நெறிகர்ம தாரயனே
டற்பல வாணெடுங் கட்பசுந் தோகை மாழி யொண்டொடியாய்
சொற்பயி லவ்வி யயீபாவ மேனைத் துவந்தனெனக்
கற்பவர் கூறுஞ் சமாசன்க ளேதொகைக டடனேயே.

இது தொகைக்குத் தொகைகூறுகின்றது. தற்புருடன், துவிகு, வெகுவிரீகி, கருமதாரயன், அவ்வியயீபாவம், துவந்துவன் எனச் சமாசன் ஆறும். எ-று.

தற்புருடன் வேற்றுமைத்தொகை. துவிகு எண்ணுப்பொருள்புணர்ந்த எண்டொகை. வெகுவிரீகி அன்மொழித்தொகை. கருமதாரயன் பண்புத்தொகை. அவ்வியயீபாவம் முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்துவரும் இடைச்சொற்றொகை. துவந்துவன் உம்மைத்தொகை.

நேமிநாதத்தார் வருக்கத்தொறறு வருக்கமளபெடைகள் என்றது வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'வாக்கத்தொறறு' 'வாக்கமளபெடைகள்' என்றாற்போல, யாமுங் கருமதாரயனென்றது 'கர்மதாரயன்' எனத் தற்சமமாகக் கூறினும். அன்றியும், கருமத்தையென்றது கன்மத்தையென்றாற்போலக் கன்மதாரயனெனினும் அமையும். அஃதன்றித் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற்பிறந்தவண்ணமே 'யுத்தமயுத்தமும்' 'ராசமாபுரி' 'ரவிகுலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காணக. (௩)

உக. தற்புரு டத்தொகை வேற்றுமை யெட்டனுஞ் சார்ந்தநஞ்ஞுச்
சொற்பொரு ளன்மை மறையின்மை காட்டுந் தொகைத்துவிகு
முற்பத மெண்பிற் பதந்தத்தி தார்த்த முடித்துமெழூஉம்
பற்பல வேகவற் பாவி யநேகவற பாவியென்றே.

இது தற்புருடனுந் துவிகுவுமாமாறு கூறுகின்றது. பிரதமாதற்புருடன், துதியாதற்புருடன், திருதீயாதற்புருடன், சதுர்த்தீதற்புருடன், பஞ்சமீதற்புருடன், சஷ்டீதற்புருடன், சத்தமீதற்புருடன், நஞ்ஞுதற்புருடன் எனத் தற்புருடசமாசன் எட்டு. அவற்றுள், நஞ்ஞுதற்புருடனுவது அன்மை முதலாக மூன்றும். இனித் துவிகுசமாசன் ஏகவற்பாவி, அநேகவற்பாவி எனவிரண்டாகி, முற்பதம் எண்ணுகிப் பிற்பதந் தத்திதார்த்தமாகியும் வரும். எ-று.

, உம்மையால் தத்திதார்த்தமாய வருதலுமன்றிய பொருள், அளவு, நிறை யென்னுமி மூன்றோடு வருதலுங்கொள்க. மறையென்றது எதிர்மறை.

பிரதமாதற்புருடனுக்கு உதாரணம். 'நுனிநா,' 'நுனிக்கொம்பர்,' 'கடைக்கண்,' 'அரைக்காசு,' 'அரைக்கால,' 'அரைமா,' 'அரைக்காணி,' 'முற்பகல்,' 'பிற்பகல்' எனவரும். வடமொழியில 'ஆத்தபிப்பலி,' 'பூர்வகாயம்,' 'பிராதத சீவிகன்,' 'ஆபந்நசீவிகன்' எனவரும். பரிமேலழகர் முற்பகல் பிற்பகலெனப் னவற்றை முன்பின்னுகத் தொக்க ஆறுமவேற்றுமைத் தொகையெனபர். வடநூலார் முன்னின்ற மொழி பிரதமையாகலிற் பிரதமாதற்புருடனெனபர்.

'நிலங்கடந்தான்.' எ-ம். வடமொழியில 'காந்தாராதீதன.' எ-ம். துதியாதற்புருடன் வரும்.

'நாயகக்கோட்பட்டான்,' 'திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு,' 'வேந்துசெறப்பட்டவர்,' 'அடியளந்தான,' 'ஈத்து விசைபட வாழ்தல்.' எ-ம். வடமொழியில் 'சங்குலாகண்டம்.' எ-ம். தமமிலுகிய தொழிற்சொல்லினும பிறிதினும திருதியாதற்புருடன் வரும்.

'மன்னப்பலி,' 'குண்டலப்பொன்.' எ-ம். வடமொழியில 'பூதபலி,' 'நாகபலி,' 'யூபதாரு.' எ-ம். சதுர்த்தீதற்புருடன் வரும்.

'கருவூரக்கிழக்கிசை,' 'மருவூர்மேற்றிசை.' எ-ம். வடமொழியில் 'சோரபயம்.' எ-ம். பஞ்சமீதற்புருடன் வரும்.

'நாநுனி,' 'நாவிளிம்பு,' 'கட்கடை,' 'சாத்தநகை,' 'கொற்றநகை.' எ-ம். வடமொழியில 'சூதர்ககிரம.' எ-ம். சஷ்டீதற்புருடன் வரும்.

'எண்ணெய,' 'கைவிரல.' எ—ம். வடமொழியில 'பர்வதசிகரம,' 'சரோசலம.' எ—ம். சத்தமீதற்புருடன்வரும்.

"நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரஞ—சார்ந்த துடலாகிற் றன்னுடல்போகு—சார்ந்தது தா—னுவியேற் றன்னுவி முன்னுகும்." என்பதனை 'அகளங்கன்,' 'அநங்கன்.' எ-ம். 'அப்பிராமணன்,' 'அநசசுவம்.' எ-ம். 'அந்நமம்.' எ-ம். முறையே இன்மை, அன்மை, எதிர்மறை மூன்றினும நஞ்ஞு வரும். 'தத்பாவந் தந்நியந் தத்விருத்த—மென்மூன் றுகு நஞ்ஞுதற் புருடன்.' இஃதுரைசசூத்திரம். இனிப் பாணினிபகவான் இவ்வுதாரணங்கட்கு முன்னின்ற நகாரங்கெட்டு வேறொருநகாரம் வந்ததெனபர். தமிழினும 'இலபொருளுவமை' இது இயற்கையான தத்பாவத்தில் வந்த நஞ்ஞு. 'வேற்றுமையலவழி,' 'அஃறிணை' எனபன தந்நியமான இனத்தில் வந்த நஞ்ஞு. 'பயனில சொற் பாராட்டுவான்' 'கோளிலபொறி' இவை உண்மைக்கெதிர்மறையான தத்விருத்தத்தில் வந்த நஞ்ஞு. 'கரும மல்லாச சாரபென கிளவி' இது இன்மைப்பொருளில் வந்த அன்மை. 'மன்னுபொருளு மன்ன வியற்றே,' 'பிறவாழி நீந்தலரிது,' 'புறத்த புகழுமில' என்புழி முறையே தத்பாவமும் தந்நியமும் தத்விருத்தமுமான நஞ்ஞு. தத்பாவமென்னும இன்மைப்பொருள் 'நிர்க்குணம்' என வடமொழிககண்ணும வரும். இனி 'இலபொருள்,' 'இல்லாப்பொருள்,' 'இரப்பாரை யில்லாத வீரங்கண்மா ஞாலம்,' 'ஏமாப்பிழ்ேருணி' என அடையடுத்தது தொகைமொழியாய நிற்குமெனக. 'இலலைபொருள,' 'இல்பொ

ருள்' என்பன பொருளில்லை பொருளில என்பனபோல எழுவாய்க்குப் பயனி லையாவதன்றி ஒருபொருட்கு அடையாய் நில்லா இவ்விரண்டுமெனக. நன்னூ லார் வடிவெழுத்திலக்கணமும் ஒலியெழுத்திலக்கணமும் "புள்ளிவிட்டவவொ டு" என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஒருங்கு கூறினாறபோலத் தொல்காப்பியனாரும் "இல்லென கிளவி யின்மை செப்பின்" என்னும் ஒருசூத்திரத்தால் தொகை நிலையாய் நின்ற அடைமொழிக்கும் தொகாநிலையாய் நின்ற எழுவாய்த்தொ டர்க்கும் ஒருங்கு கூறினாரெனக.

இனித் துவிகுசமாசனுக்கு உதாரணம் 'பன்னிருபடலம்,' 'பஞ்சகபாலம்,' 'ஏகாதசகபாலம்' என இருமொழியினும் தத்திதார்த்தமாக ஏகவற்பாவி வ ரும், பன்னிருபடலத்தாற் செய்த நூல், பஞ்சகபாலத்தில் வறுத்த புரோடா சம் என்பப் பொருள்படுதலினெனக. 'பஞ்சவடி' ஏகவற்பாவி. 'பஞ்சபாண்ட வர்' அநேகவற்பாவி. 'இருதேவர்பார்ப்பார்,' 'மூவேந்தர்,' 'முப்பத்து மும்மை த்தேவர்' என்த் தத்திதார்த்தமல்லாத அநேகவற்பாவி வரும். 'இருகண்,' 'மு ச்சுடர்.' எ-ம். 'இருகலம்,' 'முந்நாழி.' எ-ம். 'இருபலம்,' 'முத்தொடி.' எ-ம். முறையே பொருள் அளவு நிறையோடும் ஏகவற்பாவி வரும். 'பொருணிறை யளவொடு புணர்பின் மொழியுடன்—மருளறு துவிகு வழங்கவும் பெறுமே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். 'அறுகால்,' 'சட்பதம்,' 'துவிரேபம்,' 'சதுர்ப்புசம்,' 'சு ண்முகம்' இவை துவிகுசமாசன்மேல் வந்த வெகுவிரீகி. 'முக்காலி,' 'நாற் காலி,' 'அட்டபதி,' 'உபயபதி' இவை துவிகுசமாசன்மேல் வந்த தத்திதன். இனிப் 'பதினொன்று,' 'பன்னிரண்டு.' எ-ம். 'தூணிப்பதக்கு,' 'ரடுரி.' எ-ம். 'தொடியேகஃசு.' எ-ம். எண் அளவு நிறைகள் தம்மொடு தாம் டனார்ந்த தொ கையைப் பாடியகாரரும் தொல்காப்பியரும் உம்மைத்தொகைத் துவந்துவ னென்பர் பதினொன்றென்பதனை ஒன்றையதிகமாகவுடைய பத்தென விரித் து, உருபும் பொருளும் உடன்றொக்க மத்தியபதலோபனென்பர் காத்தியாய னர். பிறவுமன்ன. இனித் தொல்காப்பியரும் முப்பத்து மூன்றென்பதனை முப ப்தும் மூன்றுமென விரியாது, மூன்று தலையிட்ட முப்பதென விரித்துக் காத் தியாயனர் மதமுங்கொள்வர். இனி 'இருபது,' 'முப்பது,' 'இருநூறு,' 'முந்நூ று' என்பனவெல்லாம் மத்தியபதலோபனும். என்னை? இரண்டாற்பெருக்கிய பத்து, இரண்டாற்பெருக்கிய நூறு என விரிதலின். பிறவுமன்ன. 'அறுநா ன்கிரட்டி' என்பது ஆறாற்பெருக்கிய நான்கிரட்டி எனவும், வெகுவிரீகிப் பொருளால் இருபத்துநான்கிரட்டி எனவும், 'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் ஒரு தொகைச்செய்யுள் பத்தாற்பெருக்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொரு ளால் நூறெனவும், விரியும். 'நூற்றுப்பத்தடுக்கிய' என்பது நூற்றாற்பெரு க்கிய பத்தெனவும், வெகுவிரீகிப்பொருளால் ஆயிரமெனவும், நூறும்பத்து மெனவும், விரியும். இனிப் பண்புத்தொகையென்பாருமுளர். வடமொழியி னும் 'ஏகாதசம்,' 'துவாதசம்,' 'ஏகவிஞ்சதி,' 'பஞ்சவிஞ்சதி,' 'சதுச்சதம்,' 'அட்டசதம்,' 'அட்டசகச்சிரம்.' எ-ம். 'நவத்துவயதீபம்.' எ-ம். வரும். 'அறு கால்,' 'சட்பதம்' முதலாக ஈண்டுக் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் எவற்றுக் கெனின், அவை துவிகுசமாசனல்லவென்பதற்கும், அப்பிரதிபத்தி, விப்பிர திபத்தி, அன்னியதாப்பிரதிபத்தி வாராமைக்குமென்க. (௬)

௨௨. முன்மொழிப் பண்பிரு பண்பு விசேடிய முன்மொழிதன்
முன்மொழித துவலியம் பின்மொழித் துவலிய மொயகுழலாய்
முன்மொழிச சமபா வனையவ தாரண முறறுமிவை
னனமொழிய பண்புத தொகைக்கன்ம தாரய னறறமிழுகககே.

இது கருமதாரயனுமாறு கூறுகினறது. முனமொழிபபண்பு, இருமொழி பபணபு, முனமொழிவிசேடியம, முனமொழியொபபு, பின்மொழியொபபு, முனமொழியெண்ணம, முனமொழிததேறறம என எழுவகையாம கருமதா ரயன. எ-று.

'முனமொழிப பணபு விசேடண பூரவம.' 'இருமொழிப் பணபு விசேட ணோபயம' 'முனமொழி விசேடியம விசேடிய பூரவம.' 'முனமொழித துவலி ய முபமா பூரவம.' 'பினமொழித் துவலிய முபமோத தரபதம.' 'சமபா வனையவ தாரண முறையே — யெணணுந தேறற மெனபபெயா பெறுமே.' இவை உரைசசூததிரம.

'கருஙகுவளை,' 'செஙகுவளை.' எ-ம. வடமொழியில 'நீலோறபலம,' 'இர ததோறபலம.' எ-ம. முனமொழிபபணபெனனும விசேடணபூரவபத கரும தாரயன வரும.

'பெருவெளளை,' சிறுவெளளை,' 'இனபததுனபம. எ-ம. வடமொழியில 'சீதோடடணம,' 'சுகதுககம.' எ-ம. இருமொழிபபணபெனனும விசேடணோ பயபத கருமதாரயன வரும.

'தெயவபபுலவனதிருவளளுவன.' எ-ம. வடமொழியில 'வையாகரணக சூசி,' 'ஆசாரியதணடி.' எ-ம. முனமொழிவிசேடியமெனனும விசேடியபூர வபத கருமதாரயன வரும.

'சஙகுவெளளை,' 'முததுவெளளை.' எ-ம. வடமொழியில 'சஙகபாணடு.' எ-ம. முனமொழியொபபெனனும உவமாபூரவபத கருமதாரயன வரும.

'அடிமலா,' 'பெணணணஙகு.' எ-ம. வடமொழியில 'புருடவியாககிரம.' எ-ம. பினமொழியொப்பெனனும உவமோததரபத கருமதாரயன வரும.

'சஙகபாணடு,' 'புருடவியாககிரம,' 'மயூரவியஞசகம.' எனனும உதார ணம மூனறிறகும மூனறுசூததிரஞசெயவா பாணினியெனக.

'அறசசுறறம,' 'அருடசெலவம,' 'கல்விபபொருள்.' எ-ம. வடமொழியி ல 'விநயதநம,' 'குணபுததி,' 'சுகிாதபெநது.' எ-ம. முனமொழியெணணமெ னனும சமபாவனாபூரவபத கருமதாரயன வரும. இவையே துணியபபடுங காலததுத தேறறமெனனும அவதாரணபூரவபத கருமதாரயனும. திருவள ளுவரும தொலகாபபியரும 'எணணித துணிக கருமம.' எ-ம. 'ஏறற கினை வுந துணிவு மாகும.' எ-ம. கூறினாாகலின, ஒருபொருளை எணணுமபொழு து ஒனறாகவும துணியுமபொழுது வேறொனறாகவுஙகொளக.

• விசேடியபூர்வபதமாவது "சிறபபி னாகிய பெயாநிலைக கிளவிககு—மியற்பெ யர்க கிளவி முறபடக கிளவார்." என்ற சூததிரவிதிபெறறுத தொகையாய் நி றபது. இதனை மாறித் 'திருவீரவாசிரியன,' 'சஙகராசாரியன்,' 'அகததியமு னிவன்' என விசேடியோததரபதமுமாககுவா.

'வெண்டிங்கள்,' 'செஞ்ஞாயிறு' என்பன இனமின்றிச் செய்யுளில் வந்த கருமதாரயன். தண்டியாசாரியரும் தவளசந்திரனென்பர். இனிச் சேனாவரையர் 'வெள்ளாடு,' 'வெண்கள்மா' என்பன முன்மொழிக்குண்மைபற்றி வாராது சாதிபற்றி வந்தவென்பர். அவ்வாறு 'இருஷ்ணசாபம்' என்பதனைக் காசிகாவிருத்திகாரருங் கூறுவர்.

'சிறுவெள்ளை,' 'பெருவெள்ளை' என்பனவற்றை மேன்மேலேற்றிக் குண நாமங்களே குணிகட்குமாகலின் இவை அன்மொழியல்லவெனச் சிறுமை பெருமைகளை வெள்ளைக்கடையாக்காது நெல்லுக்கடையாக்குவர். இனிச் 'செந்நிறம்,' 'வெண்ணிறம்,' 'மார்கழித்திங்கள்,' 'மாசித்திங்கள்,' 'பலாமரம்,' 'மாமரம்,' 'பரணிநக்ஷத்திரம், மகநக்ஷத்திரம்,' 'வாளைமீன்,' 'கயன்மீன்,' 'சாரைப்பாம்பு,' 'விரியன்பாம்பு' இவை சிறப்பும் பொதுவுமாகிய பெயர். 'கந்தியாகுமரி' 'கும்பகடம்' 'மருதநவர்' என முறையே வேதத்திலும் வான்மீகத்திலும் வியாசபாரதத்திலும், 'புட்கப்புடைவை,' 'பெருமலைச்சிலம்பு,' 'அரவப்பாம்பு,' 'வடுக்குறை மாறி விடும்,' 'உவகை மகிழ்ச்சியிற் சோர்வு,' 'ஆக்கச் செம்பொற் கிண்ணம்,' 'அலறு முந்நீர்த் தடங்கடல்' என இவ்வா றொருபொருட்கு இருபெயர் பிரியாது நின்றன. இவைபோல்வன வருஞ்சொற்பற்றி "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். 'ஆண்டகை,' 'பெண்டகை,' 'மக்கட்சுட்டு' இவை பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர். 'மக்கட்சுட்டு' என்பதனைக் கல்லாடரும் பின்மொழியாகுபெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்பர். அதனைச் சேனாவரையர் அன்மொழித்தொகையென்பர். நச்சினார்க்கினியர் ஆகுபெயரென்பர். அவ்விரண்டும் இருமொழிமேலுமன்றி வேறொருமொழிமேனில்லாமையின், அவ்வுரை பொருந்தாமையறிக. 'கருஷ்ணபாஷாணம்,' 'கருஷ்ணோபலம்' இவை உரைகல்லெனனும் வினைத்தொகையாம். அதனை வடநூலார் இடமுணர்த்தும் வினைப்பெயரென்பர். (௫)

௨௩. முன்மொழிப் பேர்ச்சொ லிடைச்சொ லிரண்டு முரணிநிற்குந்
தன்மொழி யவ்வி யயீபாவ மும்மைச் சகாரத்திலே
பின்மொழித் தொந்தன் சமாகாரத் தோடித ரேதரமா
மன்மொழித் தோற்றஞ் சமுச்சயத் தோடுமன் வாசயமே.

இது அவ்வியயீபாவமும், துவந்துவனும், சகாரவிரியுங் கூறுகின்றது. பெயர்ச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுமாக முன்மொழி மாறிநின்று, நாமபூர்வபதம், அவ்வியயபூர்வபதம் என, அவ்வியயீபாவம் இருவகையாம். இனித் துவந்துவனும் சமாகாரம், இதரேதரயோகம் என இருவகையாம். சகாரவிரி சமுச்சயமும் அன்வாசயமுமென இருவகையாம். எ-று.

தன்வினையென்பது ஒருவினையாறுபோலத் 'தன்மொழி' ஒருமொழியாம். 'உம்மைச்சகாரம்' இருபெயரொட்டுப் பரியாயம். 'மன்மொழித்தோற்றம்' மன்னுமொழித்தோற்றம். அஃதாவது உம்மை விரிந்து நிற்குந்தொகாநிலைத்தொடர்மொழி.

உ-ம். 'வாண்மன்;' 'அநுமன்' என நாமபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழிப்பெயர்ச்சொல் வரும். 'மற்றையாடை;' 'தொன்னூல்' என அவ்வியயபூர்வபதமாய் வந்த அவ்வியயீபாவமாகிய முன்மொழியிடைச்சொல் வரும். அவ்வியயம் எனவே இடைச்சொல். இக்கருத்தேபற்றித் தொல்காப்பியரும் "முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதல்" எனச் சூத்திரஞ்செய்தார். ஆண்டைச் சூத்திரத்தாற் பெற்றனமாயினும், தொகையென்பது ஈண்டுப் பெற்றும்.

இனி ஒருமையீறாய் வந்த அஃறிணையும்மைத்தொகையைச் சமாகாரத்துவந்துவனென்றும், உயர்திணைப்பன்மையீறாய் வந்த உம்மைத்தொகையை இதரேதரயோகத்துவந்துவனென்றும், ஒருமையீறு காட்டென்னும் ஒருபெயர்ப்பொதுச்சொற்போலென்றும், ஏகவற்பாவிபோலென்றும், பன்மையீறு மரங்களென்னுஞ் சொற்போலென்றும், அநேகவற்பாவிபோலென்றும், *இருட்டாந்தமுங் கூறுவர். உ-ம். 'அறம்பொருள்,' 'புலிவிற் கெண்டை.' எ-ம். 'சங்கபட்டம்.' எ-ம். 'கபிலபரணர்,' 'சேரசோழபாண்டியர்,' 'இராமலட்சுமணர்.' எ-ம். இருதிணையினும் இருவகைமொழியினும் சமாகாரமும் இதரேதரமும் முறையே வரும்.

இனித் தொகாநிலையும்மை வருமாறு: 'நம்பியும் வந்தான்' என்றால் 'நங்கையும் வந்தாள்' எனப் பொருள்பட்டு இருபெயர் ஒருவினைகொள்ளும் எச்சவும்மையைச் சமுச்சயமென்பர். 'நம்பியுழுதும் வருவன்' என்றால் 'உழாதும் வருவன்.' எ-ம். 'பசு மேய்த்தும் வருவன்' என்றால் 'மேயாதும் வருவன்.' எ-ம். பொருள்பட்டு ஒருபெயர் இருவினைகொள்ளும் எதிர்மறையும்மையை அந்வாசயமென்பர்.

'அறம்பொருள்,' 'புலிவிற் கெண்டை,' 'சேரசோழபாண்டியர்' என வரும் உம்மைத்தொகைகள் ஒன்றினொன்று அடையென்னும் விசேடணமாகாது தொகுமெனக. ஒழிந்த தொகையெல்லாம் ஒன்றினொன்று விசேடணமாகியே தொகுமெனக. அதுபற்றித் தொல்காப்பியர் "இருமொழி பன்மொழி" எனச்சூத்திரஞ்செய்தார். மற்றைச் 'சுறச்சினைக்குவளையிதழ்' என்னும் வேற்றுமைத்தொகை முதலியனவெல்லாம் இருமொழித்தொகையாமெனக.

அளவைப் பரிமாணமென்றும், நிறையை உன்மானமென்றும், எண்ணைச் சங்கியையென்றும், வடநூலார் பெயர் கூறுவர்.

'இன்மொழி' என்ற பிகையால் ஏகசேடபதத்துவந்துவனுங்கொள்க. 'அந்தணாளனை நகுகம் யாமே' என்புழி யாமென்பது நீயும் யானுமென்னும் உம்மைத்தொக்கு நீயானென நிற்றலுமன்றி, நீயென்னும் முன்மொழியுந்தொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமெனப் பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, நகுகம் என்னும் உளப்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்துவனென்பர். *சிறுகணயானையொடு பெருந்தேரெய்தி யாமவணின்றும் வருதும்' என்புழி நீயும் அவனும் யானும் என்னும் உம்மை தொக்கு நீயவன் யானென நிற்றலுமன்றி, நீயவனென்னும் முன்மொழிகளிரண்

ஒருதொக்கு, யானென்னும் பின்மொழி யாமென்ப பன்மையீறாகி, ஏகசேடமாய் நின்று, வருதும் என்னும் உளப்பாட்டுத்தன்மைவினையோடு முடிதலின், ஏகசேடபதத்துவந்துவமென்பர். 'நீயிர் வம்மின் பாடுதும்வாழி தோழிபாடிகம் வம்மின் போதுவம்' என வருவனவுமது. இனி வடமொழியினும் 'த்வம் அகம்' என்புழிச சகாரமும் முன்மொழியும் தொக்கு, அகமென்னும் பின்மொழி ஆவாம் எனவும் வயம் எனவும் ஆதேசமாகி, ஏகசேடபதத்துவந்துவமென்பர். 'நீயா னென்னு மும்மைத் தொகையினும்—நீயவன யானென்னு மும்மைத் தொகையினு— மவனீ யென்னு மும்மைத் தொகையினு—மீறுதி பன்மை யெய்தி யேனவை— யிற்று நிற்ப தேக சேடமும்.' இவ்வுரைச்சூத்திரத்தானுமறிக. இனி யானென்பதனை யாமென உயர்த்துக்கூறுதலும் நீயென்பதனை நீயிரென உயர்த்துக்கூறுதலும் ஏகசேடமாமோவெனின், அவை ஏகசேடமாகா; உபசாரமாமென்க. (௯)

உ௪. இருமொழிபன்மொழிபின்மொழியெண்ணேடிருமொழியெண்
டருமொழியொற்றுமொழிதிக்கந்தராளஞ்சகமுனிற்கு
மொருமொழியேனவிதிகாரலக்கணத்தோடுவரும
பெருமொழியாகிவெகுவிரியன்மொழிப்பேராமே.

இது வெகுவிரீகியாமாறு கூறுகின்றது. துவிபதவெகுவிரீகி, வெகுபதவெகுவிரீகி, சங்கியோத்தரபதவெகுவிரீகி, சங்கியோபயபதவெகுவிரீகி, திகந்தராளலக்ஷணவெகுவிரீகி, சகபூர்வபதவெகுவிரீகி, வியதிகாரலக்ஷணவெகுவிரீகி என வெகுவிரீகி எழுவகையாம். எ-று.

'ஒற்றுமொழிதிக்கந்தராளம்' திகந்தராளம். 'வரும்' என்பது வினைமுற்றாய் நின்றது. 'பெயர்' பொருள். அன்மொழிப்பொருளடைந்ததெனவே, அன்மொழியையடையாமல் அதன்பொருளையடைந்தபின் இருமொழியும் பன்மொழியுந்தொகுமென்க.

வெகுவிரீகிக்கு அன்னியபதார்த்தத்திலே சத்தியென்றும், சக்கியசம்பந்தமான இலக்கணை வேண்டாவென்றும், 'இரதநூபுரசகிரவாளம்' என்புழி அவ்வச்சொற்களின்பொருண்மேலன்றி அவற்றோடு ஒருசம்பந்தமன்றியும் ஒருநகரத்தை உணர்த்திநிற்றல்போல வெகுவிரீகி தொகுமென்றும் உணர்க. வடநூலாருரைத்தாங்குரைக்குஞ் சேனாவரையருரை பின்னர்க் காட்டுதும்.

'ஆதி யுதாத்த மன்மொழித் தொகைபெறும்.' 'அந்தோ தாத்த மல்லவை பெறுமே.' இவை உரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். 'உண்டுறுமுலை;' 'முற்றுமுலை;' 'பாயினமேகலை;' 'பரசுபாணி;' 'ஆருடவாநரம்;' 'நிட்கிராந்தசனம்' என உபயபதவெகுவிரீகி வரும். திருக்கோவையாரில், 'பாயினமேகலை'யைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகலின், ஆகுபெயரென்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியுமாகப் புணர்ந்து நேர்க்காமையின், மறந்து அவ்வாறுரைத்தார்.

'மட்டுவார்குழல்;' 'பொன்னேறுபூண்முலை;' 'திருமலிமார்புறை;' 'குடங்கையி னகன்றவிழி;' 'கைபர்ந்து வண்டிசைக்குங்கூந்தல;' 'தெள்ளுநகிழைய முத்து.' எ-ம். 'பராக்கிரமோபார்ச்சிதசம்பத்து.' எ-ம். வெகுபதவெகுவிரீகி

வரும். இவை, அடையடுத்து இருபதமேயாகலின், வெருபுதத்துவ நதுவனுக் கேயன்றி ஒழிந்த தொகைக்கு வாராவென்க, வருமென்பர் வடநூலார்.

'கார்நாற்பது,' 'இனியநாற்பது,' 'புறநானூறு,' 'கதிராயிரம்' எனச் சங்கியோத்தரபதவெகுவிரீகி வரும். இதற்கு இன்னதொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்ததெனக் குறியீடு கூறிலர்.

'பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடேயதும;' 'அஞ்சாறு,' 'எழெட்டு' எனச சங்கியோபயபதவெகுவிரீகி வரும்.

'வடகிழக்கு,' 'வடமேற்கு,' 'தென்கிழக்கு,' 'தென்மேற்கு' எனத் திகந்தராளலக்ஷணவெகுவிரீகி வரும். இதற்கும் இன்னதொகையெனக் குறியீடு கூறிலர். "திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று முகரமுங்—கெடுதல் வேண்டும்" எனச் சந்தியிலக்கணஞ்சொன்னவர் குறியீடு கூறிலர். 'கிழக்குமேற்கு' என்பது துவந்துவன.

'கெழுதகைமை,' 'கூடிய காமம்,' 'சகந்தி,' 'சமூலம்' எனச் சகபூர்வபத வெகுவிரீகி வரும். கெழுதகைமையாவது கூடியதகைமையினையுடையான் எனப் பொருள்பட்டவிடத்துச் சகபூர்வபதவெகுவிரீகியாம். கெழு, சக என்பன உபசர்க்கம்.

'கேசாகேசி,' 'தண்டாதண்டி,' 'முட்டிமுட்டி' என வியதிகாரலக்கணவெகுவிரீகி வரும். இது வடமொழிக்கல்லது வாராதென்க. வியதிகாரலக்கணம், அன்னியோன்னியம், இதரேதரம், தம்மாற்றம் இவை சமானார்த்தகம்.

'மலர்க்குழல்,' 'தகரஞாழல்,' 'பவளவாய்,' 'கருங்கண்,' 'தாழ்குழல்' இவை தத்தம்பொருளாய நில்லாது அன்மொழிப்பொருளாய நிற்கிற படுத்துச் சொல்லுக. எடுத்தல் படுத்தல் உயிர்க்கல்லது மெய்க்கின்மையின், நுனித்து ஈற்றயலென்னும் உபதையைப் படுத்துச்சொல்லுக. "சுட்டுமுதலாகிய வாய்தவிறுதி" எனத் தொல்காப்பியரும் ஈற்றயலை இறுதியென்பர்.

இனி வடநூலார் உம்மைத்தொகையில் வெகுவிரீகி வாராதென்றும், 'ஆநகதுந்துபி' என்பதனை மத்தியபதலோபனமேல் வந்த வெகுவிரீகியென்றும், அவருட்சிலர் 'ஆநகதுந்துபி' என்பதனை உம்மைத்தொகைமேல் வந்த வெகுவிரீகியென்றுங்கூறுவர். தமிழ்நூலினும் 'தகரஞாழல்' என்பதொன்றனையே தொல்காப்பியர் நன்னூலார் முதலாயினார் உம்மைத்தொகைப்புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகைக்குதாரணங் காட்டியதல்லது வேறுதாரணமின்மையானும், செய்யுட்களில் யாண்டும் உம்மைத்தொகைப்புறத்து அன்மொழி வாராமையானும், 'தகரஞாழல்' என்பது தகரஞாழலாகிய சாந்தென்பதன்றிச் சாந்து பூசினாளெனப் பொருள் விரிதலின 'துவிரேபம்' என்பதுபோல அன்மொழிக்கன்மொழியாய் வருதலானும், அது பயின்று வாராமையறிக. "தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு—மொப்பில வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்" எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பாணினீயகர்த்தான் தற்குணசம்விஞ்ஞானவெகுவிரீகி, அதற்குணசம்விஞ்ஞானவெகுவிரீகி என அன்மொழியிலக்கணமாகக் கூறுவர்.

இனிப் "பண்பு தொகவருஉங் கிளவி யானு—மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்—வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு—மீற்றுநின் றியலு மன

மொழித் தொகையே.” எனனுஞ்சூத்திரத்திற்குப் பண்புச்சொற்றொகுசொல்லினும் உம்மை தொகைபெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமைத்தொகைபெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கண் நின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகையென்றவாறு. பண்புத்தொகைபடவும், உம்மைத்தொகைபடவும், வேற்றுமைத்தொகைபடவும், அச்சொற்றொக்கபின் அததொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின, தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமெனபது விளக்கிய, தொகைவயினும் என்றது ‘பண்பு தொகவரூஉங் கிளவி யானும்—உம்மை தொக்க பெயர்வயினும்— வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினும்’ என்றார். இறுதிச்சொற்பயிதத்லோசையாற பொருள்விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கணடுகொளக. ‘வெள்ளாடை’ ‘அகரவீறு’ எனபன பணபுத்தொகையபுறத்துப பிறநத அனமொழித்தொகை. ‘தகரஞாழல்’ என்பது உம்மைததொகைபபுறத்துப பிறநத அனமொழித்தொகை. ‘பொற்றொடி’ என்பது வேறறுமைததொகைபபுறததுப பிறநத அன்மொழித தொகை. இனி அவை ‘வெள்ளாடையுடுத்தாள.’ எ-ம. ‘அகரமாகியவீற்றையுடையசொல்.’ எ-ம். ‘தகரமு ஞாழலுமாகிய சாநதுபூசினுள்.’ எ-ம். ‘பொற றொடிதொட்டாள்.’ எ-ம். விரியும். பண்புத்தொகைபபுறததுப் பிறததல பெரும்பானமையாகலின் முறையிறகூறுது அதனை முறகூறினார். வேறறுமைததொகைப்புறத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகைப்புறததுப பிறத்தல சிறுபானமையாயினும், ஒருபயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைததார். யாதோ பயனெனின், சிறுபானமை உவமத்தொகையினும் வினைத்தொகையினும அன்மொழி பிறக்குமென்பதுணர்த்துதலென்க. அவை ‘பவளவாய,’ ‘திரிதாடி’ என வநது, பவளம்போலும் வாயையுடையாள் திரிநத தாடியினையுடையான என விரியும். பிறவுமன்ன. இது சேனுவரையர்கருதது. (எ)

உரு. தற்புரு டன்றுவி குக்கர்ம தாரயன் முமுதன்மை
பிற்பத மாமெழு வாயா மொருஉத்தொகை பெண்ணணங்கே
முற்பத மவ்வி யயீபாவ மொப்பு முறைபிறழுஞ்
சொற்பதந் தொக்கவை யெலலா முதன்மை துவநதனுக்கே.

இஃது அத்தொகைகளுட் பிரதானபதங்கூறுகின்றது. தற்புருடன முதன் மூன்றும் உத்தரபதப்பிரதானமாம். பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாம். அவ்வியயீபாவமும் உபமிதசமாசனும் மாறி வரும். துவநதுவனை உபயபதப்பிரதானமாம. எ-று.

உ-ம். ‘யானைக்கோடு;’ ‘பல்லாக்காய்வந்தது.’ எ-ம. ‘இருதேவாயார்ப்பார்.’ எ-ம். ‘நீலக்குவளை,’ ‘சாரைப்பாம்பு.’ எ-ம். முறையே மூன்றும் உத்தரபதப் பிரதானமாய் வரும். ‘நுனிநா;’ ‘இடைநா;’ ‘முதனு’ எனப் பிரதமாதற்புருடன் பூர்வபதப்பிரதானமாய் வரும். ‘யதாக்கிரமம்;’ ‘உபகும்பம்;’ ‘சாகப்பிரதி’ என்னுமிவை ஒருகால் உத்தரபதப்பிரதானமாகியும் ஒருகால் பூர்வபதப் பிரதானமாகியும் வரும். ‘மதிமுகம்;’ ‘பெண்ணணங்கு’ என்னும் உபமிதசமாசனுமதே. ‘உவாப்பதினன்கு;’ ‘இராப்பகல்;’ ‘சேரசோழபாண்டியர்’ எனத் துவநதுவன் உபயபதப்பிரதானமாய் வரும். ‘எழுத்தசைசீர் பந்தமடிதொடை

என்பது "வெருப்பதமாகலின், சொற்றொடர்க்கெல்லாம் முதன்மை" யென்றும். வெருவிரி அன்மொழித்தொகையாகவே .... இவை இலக்கணத்தோடு கூறினும். (அ)

௨௬. சொன்ன தொகைக்கு முருபும் பொருளுந் தொகுமதெல்லா
மின்னகை யாய்மத் தியபத லோப னியைந்தசொற்கள்
பின்னரு மாகம வாதேச லோபம் பெறும்பெறுமால
வன்ன விகாரம விபரிய நாசம்வன் னுகமமே.

இது மத்தியபதலோபனும் புணர்ச்சிவிகாரமுங் கூறுகின்றது. தற்புருட னுள உருபும் பொருளும் உடன்றொகுதல் மத்தியபதலோபனும். ஆகமமுத லாகிய மூன்றும் பெறும். தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் காரணமின்றி வ ன்னவிகாரமுதல நான்கும பெறும. எ-று.

உ-ம். 'வளைக்கை,' 'பொற்றொடி,' 'மாருநீர்வையம்,' 'விரிநீர்வியனுலகம்,' 'நாப ''ர்வைபபு,' 'கடன்ஞாலம,' 'வாயுணவினமாக்கள்.' எ-ம். 'பரசுராமன,' 'கோதண்டராமன்;' 'தசரதராமன்.' எ-ம். இருவகைமொழியினும மத்தியப தலோபன வரும். சாகபிரியபார்த்திவன 'சாகபார்த்திவன' என்பதனைக் காத்தியாயனா மத்தியபதலோபனெனபா, பாடியகாரர் இலக்கணையென்பா. இவை விரியுங்கால் கனலொடு புகையும் குடையொடு நிழலும்போல உருபும பொருளும் ஒருங்கு விரியும். "மககண முறைதொகூஉ மருங்கி னுண." என் னுஞ்சூத்திரத்தாற்காட்டிய 'சாத்தங்கொற்றன்;' 'பெருவாயின்முள்ளி,' 'கா ரிமாறன,' 'வடுகங்கண்ணன்' என்பனவுமது. செம்பூந்தாமரை வெண்பூவலரி எனலும். வண்ணச்சினைசொல 'செந்தாமரை' 'வெள்ளலரி' என வருவன மத்தியபதலோபன், செஙகரும்பு செங்கோைபோல முதலினது பண்பாகா மையினெனக. செஙகமலததலாபோலுஙகண, கை, கால, செங்காநதட்போ து எனவும் வருமாலெனின், அவயவவிசேடணம் அவயவியோடொட்டி வந் தனவெனக். ஆதலிற சொல்லுவான்குறிப்பெப்படி அப்படியென்க. (வததிரு விவட்சை விவட்சா தீன—முரைப்போா குறிப்பென றுரைததனா புலவா.' இஃதுரைச்சூத்திரம். நன்னூலாரும் "உரைபபோர்குறிப்பு" என்றார். 'மலா முகம்;' 'தாமரைமுகம்' எனபன பூர்வபதலோபனும் உத்தரபதலோபனுமா காவோவெனின, தாமரையைச் சினையின் பிரத்தியயமொனறு வநதுகெடுமெ ன்பர் காத்தியாயனர், பாடியகாரர் தாமரையெனபது முதலுக்கும சினைக்கும் பெயரென்பர். ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியர் "முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கி ளவியுஞ் சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்" என்பர். ஆதலின் இந்திரனும் இலக்கணைநேர்ந்தானாயிற்று

'யானைக்கோடு,' 'பலாக்காய்;' எ-ம். 'மரப்பாவை;' 'சாவேரி' எ-ம். 'மரவே ர;' 'மரக்கொம்பு' எ-ம். முறையே ஆகமமும் ஆதேசமும் லோபமும் வரும். "மி க்கலே யாகமங் கெடுமிக லாதேசங்—கெடுதலே லோபம் கிளக்குங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'உரிச்சொன்மேனி,' 'அஃறிணைமேனி,' 'கடலனையட்டனை, தன்னனை பர பபு;' மாகி 'மாசி' என வன்னவிகாரம் வரும. வைசாகி, 'வைகாசி;' தசை

'சைதை' என வன்னவிபரியயம் வரும். 'சாமவிதி யன்முக மென்மருக்குஞ் செய்யபாய்—தேரழி முகடின் சொல்லுருதம்' என்னுஞ் செய்யுளில 'காவி, மதி, அடி, கனி' என வருவனவும் அது. 'யாவர் யார்' என வன்னநாசம் வரும். 'யாது யாவது' என வன்னாகமம் வரும், "பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்—பெயரிடை வகரங் கெடுதலு மேனை—யொன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை—யொன்றிய வகரம் வருதலும்" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்றதுமது. 'முன்னில' என்பது 'முன்றில்.' எம். 'அட்டிலோலை தொட்டனை நில்' என்பது 'நினமே' எனவும் வருதலுமது. 'மயூரம்,' 'கூடோத்துமா' விகாரம், 'நாரிகேளி,' 'சிவகம்' விபரியயம், 'பிருஷோதரன்' வன்னநாசம், 'அஞ்சம்' வனாகமம் என வடமொழியினும் வரும். இவை தனிமொழியாகத் தொடர்மொழியாக இன்னவெழுத்தின்பின் இன்னவெழுத்து வந்தால் இவ்வண்ணமாமென்னும விதியினறி வருதலின, வேறே வைத்தாம்.

தட்டை தண்டை முதலிய செய்யுள்விகாரங்களும் இவையனறோவெனின்; அடிபபாநிந்தொடையும் இன்றேல் [illegible] காரணமாகச சநதோபஙகம வாராமல் வருதலின், அவையன்றெனக. வடமொழியினும் 'அபிமாஷம மஷங் குாயாத் சந்தோபங்கம் நகாரயேத்' என்வரும். 'பொறகுடம்' திரிதல. 'சணமுகம்,' 'வாஙமூலம்,' 'வாகீசன' என்பனபோல ஆதேசமெனபா. வன்னவிகாரமும் ஆதிவிருத்தியும் விகரணியும் விகாரமெனக் கொள்வா. 'அரா அப்பாமபு' நிலைமொழியும் வருமொழியும் மிக்க ஆகமம். 'பொறருலி' இருமொழியுந்திரிந்த விகாரம். 'தொண்ணூறு' இருமொழி முற்றுந்திரிநதன. 'ஆந்தை,' 'பூந்தை' உபயபதமுங்கெட்ட லோபம். 'மரா அடி' பூர்வபதலோபவிகாரம. 'பறு அட்டு,' 'அதா அன்று' பூர்வபதவிகாரம். அடி, அட்டு, அன்று எனபன உடம்படுமெய்பெறுமையால், பின்மொழிப்பிரகிருதிபாவம்.

'பிறவரும்' என்ற லேசத்தாலே 'கிளிகடிந்தார்,' 'கிளிக்கடிந்தார,' 'குளங்கரை,' 'குளக்கரை' 'இல்பொருள்,' 'இலலைபொருள்,' 'இலலைப்பொருள்,' 'இல்லாப்பொருள்' இவையெல்லாம் விகற்பம். வைசேடிகம உறழ்சசி எனபடுவுமது. 'கஃறீது' விகாரவிகாரம். 'மேற்றிசை,' 'பொன்றுடு' வருமொழி விகாரம். இப்புணர்ச்சிவிகாரபேதமெல்லாம் அம்மூன்றினுளடக்கிக்கொள்க. 'நாடுகிழவோன,' 'காடகமிறநதோரே,' 'பிரமரிஷி,' 'ஹரீ ஏதௌ' என்பனவற்றைப் பிரகிருதிபாவமென்பர். 'பெறுவழிப பெருமை பிரகிருதிபாவம்.' இஃ தனைச்சூத்திரம்.

இனி இயைநதசொற்களாவதென்னெனின், நிலைமொழியீற்றெழுத்து முன்னர்ப்பிறந்து கெட்டுப்போக வருமொழிமுதலெழுத்துப் பின்னர்ப்பிறந்து கெடும் இவ்விரண்டும் முறையிற்பிறந்து கெடுவன ஒருங்கு நின்று புணருமாறின்மையின் புணர்ச்சியென்பதொன்றில்லையென்பார்க்கு, அச்சொற்களைக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வாராகலின் அவ்வோசை கெடுதலின்றி உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுப் பின்னர்க் கண்கூடாகப் புணர்கின்ற புணர்ச்சிபோலப் புணருஞ் சொற்களெனக. கண்கூடு காட்சியளவை. பூர்வபதத்தினீற்றெ

மூத்தனும் உத்தரபதத்தின் முதலெழுத்தும் தப்பிலையென்னும் வாசயந்தம்
போலப் புணர்வதன்றிப் பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் வேறு நான்குவியாயம்
போலப் புணராவாகலின், [illegible] சொல்லி விரு [illegible]—குறித்து
வரு கிளவி முதலெழுத் தியைய" என்றார் தொல்காப்பியர். [illegible]நூலார்
எழுத்துக்களைப் பிறகது தெமென்பர். சத்திநூலார் [illegible] நித்தியமாமெ
னபர். 'பணி பணம்;' 'கரிகரீலை;' 'வஞ்சகீரம;' 'கரிகளபம்' என்பன பூர்வ
பத்முமு உத்தரபதமும் சமாஹாரத்தகமென்பாரக்கு 'வெருவந்த செய்தொழு
கும் வெங்கோலன்;' 'அ[illegible]ணருயதெல்லாம;' 'கோடாதசெங்கோல்' எ
னபனபோலக் கேவலப[illegible] வாயாய் நின்றனவென்க. இனிப் 'பாலாறு;'
'பாலா;' 'யால்;' 'யா.' எ-ம். 'கா,' 'காவி,' 'காவிரி.' எ-ம். அககரச்சுதகமும்
அககரவர்த்தனமுமாய் வந்து பொருளவேறுபட்டாற்போல 'அராஅப்யாமபு;'
'யானைக்கோடு;' 'மரவேர்;' 'ஒருமானை;' 'ஆநதை,' 'பூநதை' என எழுத்துக்
கள் மிக்குங்குறைந்துந தொகைச்சொற்களாக நின்றுலும் வேறு பொருள்ப
டாவெனக.

[illegible]த்துக்கள் தம்மொடு தாம் புணருமிடத்தும நிலைமொழியோடு வரு
மொ[illegible] புணருமிடத்தும் முன்னர் ஒருவன சொல்லச் செவி கருவியாகவுண
ர்நது மனத்தின்கண் நிலைபெற்ற ஒலியெழுத்துக்களைப பின்னருமுணருமாற
ருல் அகரமுதலெழுத்துக்கெல்லாம் வேறுவேறடையாளமாக எழுதிய வடி
வெழுத்திறகுப் "புளளி யிலலா வெலலா மெய்யு—முருவுரு வாகி யகரமொடு
யிர்த்தலு—மேனை யுயிரோ டுருபுதிரிந துயிர்த்தலும்." எ-ம். "மெயயி றெலலா
ம் புள்ளியொடு நிலையல்." எ-ம். கூறிய இலக்கணம் செவி கருவியானுணருமம
ஒலியெழுதது பெருமையின, இவ்விலக்கணம் வேண்டாவென்க. வடமொழி
வடிவெழுததும் பதினேழ்மொழிவடிவெழுத்தும் இவவிலக்கணம் பெறுதறிய
க்கிடாநதமையானுமெனக. "மெயயி னியககம் மகரமொடு சிவணும்." "மெய
யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே." என்பது ஒலியெழுத்திற்கிலக்கணமா
கலின், வேண்டுமெனக. நன்னூலார் "புளளிவிட்டு" எனனுஞ் சூத்திரத்துள்
ஒற்று முன்னாய உயிர பின்னாய் என ஒலியெழுத்திலக்கணததை வடிவெழு
த்திலக்கணததோடு ஒருங்கோதினாரெனக. இனி வடிவெழுத்திலக்கணம் வே
ண்டாரேவாவெனின், தமிழெழுத்திறகு எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறுதலின்
வேண்டுமெனக் கொள்க. (௬)

உஎ. நித்த மநித்த மலுகுகுலுக் காந்தொகை நின்றநிலை
மெய்த்த கிடக்கை முறைத்தொகைப் பாந்தம் விபரியமாம
பொய்த்தொகை யாறுமவ் வாறினுந் தோன்றும் பொருட்பெயர்ப்பின்
வைத்த வினைப்பெயர் தானே யுபபதம் வானுதலே.

இஃது அத்தொகைகட்குப் புணர்ச்சிவிகறபத்தால் [illegible] குறி [illegible]
கின்றது. நித்தமுதலாக விபரியயமீருக ஆறும் அவ்வறுவகைத்தொகையினும்
ஏற்புழித் தோனறி அபபெயர்பெறும். எ-று.

வடநூலுட்பாநதமும் விபரியயமும் இல்லையாயினும், அவற்றின் விகற்பங்
கண்டு யாமேகுறிகூறினும.

உ-ம். 'ஒருகலம்,' 'ஒருபொருள்' இவை துவிகுவில் வந்த நித்தியம். 'தேரறு தேரினான்' என்னுஞ் சிந்தாமணி விகாரம் தேரொன்றினான் என்னுமையும் 'ஒன்றாநன் றுள்ளக் கெடும்,' 'தன்றேறு ஞன்கி ஞெனறுகைம் மிகூஉம்' என்பன அநித்தியமாமென்பார்க்கு 'நன்றென்றுள்ளக்கெடும்' என்வுரைத்த பரிமேலழகருரையாற் காண்க. 'தன்றேறு ஞன்கி ஞெனறுகைம் மிகூஉம்' என்றே கொள்க. 'கைம்மிகல்' ஒருசொல். 'கிழக்கேமேற்கு' என்பது உம்மைத் தொகையாக்கியவில் வந்த நித்தியம். 'கீழ்மேற்கு' என அநித்தியமாகாமை "இருதிசைபுணரின்" என்னுஞ் சூத்திரவிதியாலறிக.

"இரண்டுமுதலொன்பா னிறுதி" என்னுஞ் சூத்திரவிதி பெற்ற 'இருமா' 'இரண்டுமா,' 'மூவுறுப்பு' 'மூன்றுறுப்பு,' 'நாற்கடல்' 'நான்குகடல்,' 'ஐயறிவு' 'ஐந்தறிவு,' 'அறுமுகம்' 'ஆறுமுகம்,' 'எழுகடல்' 'ஏழ்கடல்,' 'எண்டிசை' 'எட்டுத்திசை.' எ-ம். 'ஐவாயவேட்கையவாவென்பார்.' எ-ம். அநித்தியம் வரும்.

'புத்தவனைப்பெறுதல்,' 'மன்னனைச்சேர்ந்தொழுகல்,' 'நூற்றுவரைக் கொல்லி,' 'சோர்ந்தாரைக்கொல்லி,' 'நம்பியைக்கொண்டவன்,' 'நங்கையைக் கொண்டவன்,' 'கொற்றனைக்கொண்டவன்,' 'வண்டினைக் கொண்டவன்' என உருபு தொகாமலே அலுக்கு வரும். அது "உயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலு—மஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்வியல் நிலையலுஞ்—சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

'இகழ்வாரைப் பொறுத்தல்,' 'கேளிரைப்பிரிப்பார்' என விகாரத்தால் உயர்திணைமருங்கிற்றொழிந்து லுக்கு வரும்.

'சூத்திரகாரன்,' 'கும்பகாரன்,' 'உரைகாரன்,' 'கட்டியங்காரன்,' 'இசைகாரன்' என உபபதசமாசன் வரும்.

'பலாக்காய்' 'மாங்காய்,' 'நாவல்,' 'நாவிளம்பு' என்ப பாந்தம் வரும்.

'ஞலிக்கொம்பர்,' 'கடைக்கண்,' 'அரைக்காசு,' 'முன்றில்,' 'மீகண்,' 'செய்த வேள்வியார்,' 'எய்தியசெல்வத்தார்,' 'வீழ்ந்தபாசத்தார்,' 'அறஞ்சொல்லுநெஞ்சத்தான்,' 'கழிந்தவுண்டியார்,' 'வேண்டாவுயிரார்,' 'அருங்கேடன்,' 'கொண்டகூழ்த்தாக்கி,' 'உச்சிக் கூப்பிய கையினர்,' 'வீதராகி,' 'பெண்ணணங்கு,' 'வாய்ப்பவளம்,' 'முகமதி' என்ப பிரதமாதற்புருடன் உபமிதசமாசனும் தத்திதனுமாக வரும். (௧0)

உ௮ சுட்டெழுத் தாதியந் தப்பத மாகத் தொகவவற்றி
னெட்டெழுத் தொன்றல் சவன்னதி னீட்சியின் னீட்சிநிலை
பட்டமற் றேரச் சியைந்தாற் குணமுறப் பதந்திரியக்
கட்டழித் தந்தம் புணர்ந்தால் விருத்தி கனங்குழையே.

இஃது அத்தொகைக்கும் மேல் வருந்தத்திதனுக்கும் வருஞ்சந்திவிதியும் அவற்றின்குறியுங்கூறுகின்றது. வருமொழிமுதலும் நிலைமொழியீறும் சுட்டெழுத்துக்களாய் நின்று தொகச் சுட்டெழுத்துக்கினமாகிய நெட்டெழுத்தொன்று வருதல் சவன்னதீர்க்கமென்ப பெயர்பெறும். தத்தமினமல்லாத

ணெட்டெழுததுககள வரின் அது குணமெனப பெயர்பெறும. நிலைமொழி திரியாத தததிதபபிரததியயம வநது புணாதல ஆதிவிருததியெனப பெயா பெறும. எ-று. எனவே, மேலவருநதததிதனுககுநதோறறுவாய செயததுஉ மாயிறறு.

'தானய பிரயத தினத்தா லொகக—மினவெழுத தெலலாஞ் சவனன மெனப.' 'முயறசி பிரயத தினமென மொழிப.' இவை உரைசசூததிரம்.

உ-ம. பத+அமபுயம= பதாமபுயம், சுசி+இநதிரன =சுசீநதிரன், வெகு +உவமை= வெகூவமை, வதது+உவமை = வததூவமை எனச சுடடெழுதது மூனறும தததநெடடெழுதது வரக கெடடு வநத சவனனதீரககமாம. ஆததநாரீசுரன, திருககாமீசுரன என நெடடெழுதது முதலாயச சவனன தீரககம வருதலுங்கொ . கஙகா+உதகம, குல+உததுஙகன, நர+இந திரன என நினறு, கஙகோதகம, குலோததுஙகன, நரேநதிரன எனப பிறி தோரசசு வநத குணசநதியாம. பிரம +ஏவசததியம, ஏக+ஏகம என்பன பிரமைவசததியம, ஏகைகம. எ-ம. பிரம+ஓதனம= பிரமோதனம. எ-ம. வரும. குள+ஓதனம, விமப+ஓடடம், குளோதனம, விமபோடடம் என ஓகாரநதிரியாமலும வரும. தசரதனமகன தாசரதி, சனகனமகள சானகி, இருடிகளுல ஆரிடம, இநதிரனுல ஐநதிரம, வேதசமபநதம வைதிகம, கோசலததுப பிறநதாள் கௌசலை எனபன விருததி. (௧௧)

இரண்டாவது சமாசபடலம் முடிநதது.

மூன்ருவது தத்திதபடலம்

உகூ. துன்னுந் தொடாமொழி யெலலா மொழிததுமுற சொறறனை
மனனும பிரததிய மேதததி தாநதம வழாததனைப [ப்போய்
பனனும பொழுது வலையான முயன்றுண் பவன்வலைய
னெனனும பகுபதப பேராங குறிபபுமுற றெனறறியே.

இது தததிதனிலககணங்கூறுகினறது. முறசொறறனைததுனனுந தொடாமொழியெலலாமொழிததுப போயச சேரும பிரததியயததையுடைய சொல லே தத்திதாநததைதயுடைய சொலலாம. அதனை விரிததுத தொகுதது உதா ரணஙகாடடுமபொழுது வலையான முயனறுணபவன வலையன் எனனும பகு பதககுறிபபப்பெயராம. எ-று.

தொகைக்கு இவவாறு கொளளாமை விடடாதினம். 'பிரிததனா காட்ட ல்' என்னுஞ் சூததிரததிற சேனுவரையரும அருவாளநில்த்தான அருவாள ன, சோழநிலததான சோழியன என வருமெனபா. பொதுபபட 'முறசொ றறனை' எனறதனுலே, தனிசசொலலுநதொகைசசொலலுங்கொளக. ஆதலிற றொகையுளளும் முனனினற மொழியை விடடுப பின்னினற மொழியைக கெ டுததுப பிரததியயததைக கூட்டி முடிததலும, பின்னினற மொழியைக கெ டாது முறறும முன்னினற மொழியாக நிறுததிப பிரததியயஙகூடடி முடித தலுமாம. (௯)

௫௦. சாமா னியமவ் வியமபாவ மூன்றெனத் தததிதன்வே
றுமா லவறறின் விகுதியு மூனறென லாகிநிறகுஞ
சோமா னனத்திரு வேனள ரடடுறு துமமசுடடை
சாமா னியத்தன திஙகிருத தோடுந தலைபபடுமே

இஃது தததிதனபகுதியும அவறறுள ஒனறனவிகுதியுங கூறுகினறது சாமானியதததிதன, அவவியயதததிதன, பாவதததிதன எனத தததிதன மூனருகலின, அவறறின பிரததியயமுமமூனரும. அவறறுள, சாமானியதததிதனுககு னவவொறறும, ளவவொறறும, ரவவொறறும, டு று து எனனும மூனறுயிரமெயயும, மகரவொறறும, சுடடெழுததுககளும, ஐகாரமும பிரத்தியயமாம. அனறியும, இபபிரததியயஙகள திஙஙெனனும வினைமுறறுச சொற்கும் கிருதெதனனும வினைமுறறுபபெயாககும மிசசிரபபிரததியயமாய நிறகும. எ-று.

ஆமெனறது 'ஆகிநிறகும' எனறதனால கிருறபாவமெனனுநதொழிறபெயாககு ஈருதலுஞசிறுபானமை கொளக.

உம்மையால இபபிரததியயஙகளுடசில இடைநிலையெழுததுககளோடும பதபூரததியெனனுஞ சாரியையோடும் தலைபபடுதலுஙகொளக. சாரியை பறறுசுபோல விகுதிபதவுருபுகளிடை நினறு புணாததுவது. இககாலததுக கமமியர் பறறுசினை இராகியெனபா.

உ-ம. குழையன, குழைய்ள, குழையா, குணடுகடடு, காதறறு, முதறறு, குழையது, காபிலம, தொலகாபபியம, அவிநய்ம, பாணினீயம, கெளடம, திரமிடம, குழையின, விலலி, வாளி, நமபி, வடுகு, தெலுஙகு, நஙகை, கெளசலை. எ-ம. சூலி, கபாலி, தநதி. எ-ம. இருவகைமொழியினும வரும. தொலகாப்பியம, காபிலம எனபன ஈறு திரிநத ஆகுபெயரனறோவெனின, "முதலிறகூறும" எனனும ஆகுபெயாசசூததிரததுள சேனாவரையா வெறபன சோபபன் எனபனபோல வநத வினைககுறிபபுபபெயரொனபராகலானும, ஈறுதிரிதல் ஆகுபெயாககாகாமையறிக. பெயரியலிற றொலகாபபியா கூறிய பெயர்களுட சிலவொழிநது பெருமபானமையும வரும பெயாகளெலலாம தததிதனென்க. பரததிரிமகன பாரததிராணேயன இது தொகைநிலைததொடாமொழி முறசொலலாய நினறு வரும. கனஙகுழையாள, பொறறொடியாள் எனபனவுமது. தெலுஙகனசொல தெலுஙகு, வடுகனசொல வடுகு இவை தொகைநிலைததொடாமொழியுள் *முறசொறறனனைநிறுததி அதனொடு தொககசொலலெனனும பிற்பததததையழிதது முறசொலலினதீற்றினையுமழிதது உகரப்பிரததியயமேறறி, தெலுங்கு, வடுகு என வரும. வலையன, பெணடாடடி, வலைசசி என ஒருமொழியினும, பொருபபரசனமகள பொருப்பரசி எனத தொகையினும் வரும.

வநதான, வநதாள, வநதாா, வநதது, போயிறறு, சொலலும, வநதன் எனத் திஙஙோடு வரும். பிறவுமனன. வநதவன், வநதவள, வநதவா எனக கிருததோடும வரும். தீன், பாய்த்துள், புணா், சாக்காடு, பேறு, அறிவது, ஆககம், புணாச்சி, புணர்பபு, உடுக்கை எனக் கிருற்பாவபததததோடும வரும

௯௧. உண்ணு மதனு லுறைதகு மிதனை யுதனொடொக்கு
மெண்ணு மதனை யிதனுக்கு நாயக னீங்கிருக்கும
பண்ணு மதனைப பயிலு மிதற்பல வறறினையு
நண்ணுமென் ருத லுடையவன் மேனிற்கு நன்னுதலே.

இது சாமானியதத்திதபேதங்கூறுகின்றது. "அதனுலுண்ணன்முதலாகப் பலவறறினையுநண்ணுமென்ருதலீருக வரும பொருணமையெல்லாம உடையான்மேனிற்கும சாமானியதத்திதனும். எ-று.

'உடையான திரவிய விசிட்டன விசேடியம.' இஃதுரைசசூததிரம்.

அதனுலுணணலாவது வலையன. இதனையுறைதலாவது வைதிகன, பௌராணிகன, கவிஞன. உதனொடொததலாவது பொனனன்னன, மயிலனனாள், கனகசநிரசன, இருடிதுல்லியன. அதனையெணணலாவது சோதிடன. இதனுககு நாயகனுவது வைதாபபன, நைடதன, கௌசலன், வைகைததுறைவன, குமரிசசோபபன, மலையமான, புனனடன, தமிழநாடன, புலியூரன. ஈங்கிருததலாவது சோழநாடன, பாணடிநாடன, படடினவன, நாகரிகன. அதனைப பணணலாவது மருததுவன. இதனைபபயிறலாவது கூததன, நிருததன.

பலவறறினையுநணணலாவது ஈண்டுரைததுரையாத பொருளகளையும் குணததையும எணணையும சாதியையும காலததையும அவயவததையும அவறறொடியைநத வினைகளையுங கொளக. ஈணடுரைததுரையாத பொருளகளாவது தணடி, குணடலி, விலலி, வாளி, கசசினன, கழலினன என வரும. குணமாவது கரியன, செயயன, தீரகன, ரததா, சுக்கிலா, சாமளா, பீதா எனவரும. எணணுவது பஞசவா, அடடசகசசிரா, பஞசகம, அடடமம, தசமம, சதுடடயம, ஏகாதசி, துவாதசி, பஞசதசி, ஒருவா, இருவா, எழுவா என வரும. சாதியாவது பாாபபாா, அரசா, வணிகா, வேளாளா, பிராமணா, சததிரியா, வைசியா, சூததிரா எனவரும. காலமாவது விசாகன, பரணியான என வரும. அவயவமாவது கணணன, செவியன, தநதி, குமபி, கரி, பணி எனவரும. அவறறொடியைநத வினைகளாவது கசசினன, கழலினன எனவரும. கசசினையுடுததவன, கழலினைகடடினவன எனனுநதொடாமொழிகள கசசுக கழலெனனும முறசொலலொழிய மறறையுருபும வினைசசொலலும போய, அனனெனனுமீறு வநது, சாரியை பெறறு, முறசொலலோடு புணாநது, கசசினன, கழலினன எனத திரவியவிசிட்டனுகப பொருளபடடு, உடைபபொருணமேறபட உடையான கீழபபட மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடிலலாவுடையவனமேனினறன. ஒழிநதனவும இவவாறே கொளக. (௯)

௯௨ வலலா ரிளஙகொஙகை மாதே யிவறகு மகன்மகணமற்
றலலா முறைவருக கஙகிளை பததனென ருதலபுறனு
செலலாதுடைபபொருண்மேனிறகுமீததததிதபபொருண்மை
யெலலாம விசிடடங்கொள சாமா னியமென் றியமபுவரே.

இதுவுமது. இவறகுமகன முதலாகப பததனீருக வரும பொருணமை யெலலாம உடையபொருணமேனிறகும சாமானியததிதனும. எ-று.

'உடைபபொருள் விசிட்டத் திரவியம விசேடம்.' 'ஊடைமை விசிட்ட மொருபொருட் கிளவி.' இவை உரைச்சூததிரம.

உ-ம். மகனாவது காரத்திகேயன, காங்கேயன, வைநதேயன, வைசசிர வணன். மகளாவது பாாபபதி, பாகீரதி, பொருப்பரசி, சாததி, கொற்றி. வர்க்கமாவது ராகவன, காகுததன், கௌரவன. கிளையாவது தமன, தமள, தமா, நமன, நமள், நமர், நுமன், நுமள், நுமா, மதீயா, அஸமதீயா, துவதீ யா, யுஷ்மதீயர், ததீயா. இவையலலாத முறையாவது தநதை, எநதை, நுந தை, தங்கை, எஙகை, தமபி, எம்பி, உம்பி, ிதாமகன், பௌததிரன, பிதா வியன, மாதுலன எனவரும. நமபி, நஙகை என்பன முறையனறி வததிரு விவட்சையாகலின், இதனுககு நாயகனுள அடங்கும். ததனுவது சைவன பாகவதன. இவையெல்லாம உடையானமேற்பட உடைபபொருள கிழபபட உடைப்பொருளெனனும் விசிட்டததிரவியததினமேனிறகுந தததிதபபிரததிய யம். ஒருசாரவடநூலார அவறறை விசேடியததினமேனினறவெனவும, இவ றறை விசேடணததினமேனினறவெனவுஙகூறுவர.

இனி அஃறிணையினும இவவாறு 'பரியது,' 'கூாஙகோடடது,' 'நலலாரு டையதரண;' தொலகாபபியம, பாணினீயம, ஐநதிரம, 'யானெனதெனனுஞ செருககு,' 'போகாதம,' 'தமது பாததுணடறருல,' 'தன தாயிறருனுமதனைவ ழஙகான,' 'நினதேபெரும,' 'அஃதிலலாருடையதுடையரோ,' 'தனகைதது,' 'பிடிததெருவும,' 'வகைதெரிவான கடடே' எனவரும. இனித தனது, தம என று அஃறிணககண இருமையினும வேறு வநதாறபோல உயாதிணககண த னன, தனள, தனா என வாராமையானும, சிவனறமா, மணிவணணனறம ர், நமனறமா, கலலாமர் வனனாதமா என இருமையினும வருதலானும, "தந நு எ எனுமவை" எனனுஞசூததிரததுள சேனாவரையா இவறறை இருமைககு ம் பொதுவெனறும முதலுமீறும பிரிககபபடாவெனறுங கூறுவா. இககருதத றியாத நச்சினாக்கினியாா தாம, நாம எனபுன குறுகி நின்று ஈறு பெறறவெ னறு மாறுபடக கூறுவர. 'மகனறநதைக காறறு முதவி யிவனறநதை.' எ-ம். 'நலவிளஙகோசாதநதை.' எ-ம. வருதலின, தநதை எனபதும இருமை க்கும் பொதுவாம். "காலக்கிளவி" எனனுஞ சூததிரததில குழையன என புழி உடைபபொருண்மேற்பட உடையான கீழபபட அனனீறு குழையெனனு ம் மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடிலவாய நினறதெனபா சேனாவரையா. அஃ தொககும், விறகாமன், குழைசசாததன் எனற தொகை பிரிந்து தனிததனி நின்றவழியும குழை. எ-ம். சாத்தன. எ-ம. வில். எ-ம. காமன. எ-ம. பொருளபடும். விலலி, குழையன என்ற தத்திதன் பிரிநது தனித்தனி நின் றவழி வில், குழை எனப பொருள்பட்டு, இ, அன என்பன உடையவனெ ன்றுகப பூணடவனெனறுக யாதானுமொருபொருள பற்றாமைபறறியென்க. இனி நச்சினாக்கினியாா குழையன எனபுழி மேல்வநதமுடிக்கும் வினைமு தறபெயரைத் தோறறுவிததுநிறகும் அன்னெனனும பாலகாட்டுமீறு நின று உடைபபொருளைத் தனக்குரிமைசெயயும் உடைமையை விரித்து நிறகு மெனறா. விசிட்டஙகொளளாவது இபபொருளையுடையவன் இவனெனவும,

இவனுடையது இப்பொருளெனவும இருவகையாய நிற்றல். குழலி, மழவன், மற்றையான என்பன அவவியயத்தோடு வந்த தத்திதன். (ச)

கரு. போகொண்ட சுட்டுப் பெயரிற் பிளந்துநில் லாவிடனு
நோகொண்ட வெண்சுட் டெகாரங்க ளேழொடு நின்றனவு
மோகொண்டவேழனிடபபொருள காட்டு மிடைச்சொறகளாந
.தாரகொண்ட பூங்குழ லாயவை யவவிய தத்திதனே.

இஃது அவவியயத்தத்திதனுமாறு கூறுகின்றது. சுட்டுபபெயருடபிளநதுநி லலாத இடபபெயாகளும, எண முதலியவை ஏழாமவேறறுமைபபொருளோ டு நின்றனவும, ஏழாமவேற்றுமையிடப்பொருளுணாத்தும இடைசசொறக ளாம். அவையே தமிழமொழிககு அவவியயதததிதனும். எ-று.

உ-ம. ஆங்குக்கொணடான, ஆறகொணடான, ஏறகொணடான என வ ரும. இவையெலலாம "சுடடுசசினை நீடிய மென்றொடா மொழி" எனனுஞ் சூததிரததானும "மனனுஞ் சினனு மானு மீனும" எனனுஞ் சூததிரத்தானுங் காட்டிய ஏழாமவேறறுமையிடபபொருளுணர்ததும இடைசசொலலெனனும் அவவியயததத்திதன. 'போகொணட' எனற விதபபால யாண்டு, யாஙகு, எங கு என வினாபபெயருட பிளநது நிலலாத இடபபெயா வருதலுஙகொள்க.

ஒருவயின, இருவயின, பலவயின் இவை எண்ணொடு நினற ஏழாமவேற றுமையிடபபொருளுணாத்தும இடைச்சொலலெனனும அவவியபதததிதன. அவ்வயின, இவவயின, உவவயின, எவவயின, அங்கண, இஙகண, அவவாய், ஆயிடை இவை "சுடடுமுதல வயினு மெகரமுதல வயினும" எனனுஞ் சூத திரத்தாறகாட்டிய ஏழாமவேறறுமையிடபபொருளுணாததும இடைசசொல லெனனும அவ்வியயதததிதன. நனனூலில அஙஙனம, இங்ஙனம, உஙஙனம எனக காட்டியனவுமனன. 'அணிததோ சேயததோ கூறுமி னெமககே' 'வ டாது வேஙகடம' 'தெனறுகுமரி' 'குணறுகடல' 'குடாதுகுடகம' என்பன குடககுளளது குடாது, தெறகுளளது தெனறு, வடககுளளது வடாது, குணக்குளளது குணறு, சேயமைககணணது சேயதது, அணிமைககண ணது அணிதது எனபபடும். இவறறைச சேனாவரையரும "இன்றில" என்னு ஞ் சூததிரததுள ஏழாமவேறறுமைபபொருட்கண் வந்த வினைக்குறிப்புபபெய ரெனபா. வினைககுறிபபுபபெயரெலலாம தத்திதனென்பது 'பகுபதபபேராங் குறிபபு முறறு' எனறதனாலறிக. யத்திர, தததிர, அததிர, யதஃ, ததஃ, அதஃ எனபனவறறிறகு எவ்வயின், அவவயின இவவயின், எங்கு, அஙகு, இஙகு எனவருஞ்சுட்டெழுததுக்களையும சுடடுபபெயரையும வடமொழியாா விவட சிதார்த்தமெனபா. அபபொருள், இபபொருள, அக்கொற்றன், இக்கொற்ற ன், அவ்விரல எனபன சுட்டெழுத்துக்களை இடைச்சொலலாக்கி நிலைமொ ழியாக நிறுததி உயிாமயங்கியலில் வருமொழியோடு புணர்த்தலின, அவை தொகைசசொல்லென்னுஞ் சமஸ்தபதமலலது அவ்வியயதத்திதனுகாவெனக. வடமொழியினும் தறபாவம், தற்புருடன், தறகாலம் என வரும். "சுட்டு மு தலவயின்" எனபது அவவயின், இவ்வயின் என்பனவற்றை ஒருமொழியா க்கி, அவற்றோடு வருமொழி புணர்ததலின, அவை அவவியயதத்திதனெனக.

சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் நிலைமொழியாக நிறுத்திக் கண், வயின் முதலியவற்றைப் புணர்த்தமையானும், அவ்வயின் இவ்வயின முதலாயின சொற்கள் அவ்வியயத்தத்திதனுதல் தெளிக. ஆனென்பது ''அச்சொல் வேற்றுமை யுடைமையானுங்—கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னுனும்.'' எனப் பெயரின் பின்னின்று ஏழனுருபுமாய், 'வினைமுத லானு மான் வரு தியையும்'' என ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல்லுமாய, ஆங்கென்னும் பொருளுணர்த்தி நின்று, அவ்வியயத்தித்தனையிற்று.

௬௪. முட்டாது கூறிய பலவகைப் பண்பின் முதனிலையுங்
கட்டான *ஆண்பெண் —ிய நாமமுங் கைகலந்து
மட்டார் மலர்க்குழ லாய்தன்மை காட்டிய மையுகரந்
தட்டாம னிற்பது பாவ ... ர் றண்டமிழ்க்கே.

இது பாவத்தத்திதனுமாறு கூறுகின்றது. பண்பின்முதனிலையோடும் ஆண் பெண் முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மை உகரமும் பொருந்திய பாவதத்திதனும். எ-று.

'பாவந் தன்மை பகருங் காலே.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

உ-ம். வெள், செ, கரு, நெடு, பெரு என நின்று, மகரவைகாரம் பெற்று, வெண்மை, செம்மை, கருமை நெடுமை, பெருமை. எ-ம். உகரம்பெற்று, வெளுப்பு, கறுப்பு. எ-ம். வருவன பண்பின்முதனிலைக்கண் வந்த பாவதத்திதன். தவளபாவம்,தாவளியம், தவளிமா, நீலிமா என வடமொழியினும் வரும்.

ஆண்மை, பெண்மை, தாளாண்மை, குடிமை, செங்கோன்மை, வள்ளன்மை, காதன்மை, இவறன்மை, ஒருமை, இருமை, எழுமை, பகைமை, கேண்மை, புகழ்மை, சமழ்மை இவையெல்லாம் ஆண் பெண் முதலிய நாமத்தின்கண் வந்த பாவதத்திதன.

'வேந்தனும் வேந்து கெடும்' 'முரசுகெழு தானை மூவருள்ளும்— மரசெனப் பட்டது நினதே பெரும.' இவற்றுள் வேந்து, அரசு என்பன வேந்தனது தன்மை, அரசனது தன்மை என்ப பாவதன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப்பாவதத்திதனும். புங்ஸத்துவம், ஸதிரீத்துவம் என வடமொழியினும் வரும். 'பிறனியலாள் பெண்மை நயவா தவன்' 'நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன்' 'பொருண்மைசுட்டல்' என்பனவுமது.

இனிச் 'சொன்மைதெரிதல்,' 'பொருண்மைதெரிதல்' சொற்றெரிதல், பொருடெரிதல், 'இன்மைத் தன்மைக் குளமெலிந் திரங்கல்' இளந்தன்மை, 'முப்பத்துமும்மைத்தேவர்' முப்பத்து முத்தேவர், 'இருமைவகைதெரிந்து' இருவகை, 'இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியலம்' இப்பிறப்பிற் பிரியலம், 'குற்றுமையெழுத்தினியல்பைகாரம்' குற்றெழுத்தினியல்பைகாரம், 'இருபேராண்மைசெய்தபூசல்' இருபேராண்மையர்செய்த பூசல், 'மடிமை குடிமைக்கண்' குடிமையான்கண், 'ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவி' ஆண்டுத்த மகனென்கிளவி, [அஃதாவது ஆண்மகனென நிற்கும்.] 'வல்லதரசு' 'வலைதமைச்சு' 'செங்கோல் னல்லன் கொடுங்கோலனெ றெவவிடுயோர்—வெங்கோப மாலயானை வேந்து.' என வருவனவெல்லாம் தன்மையுணர்த்தாது தன்மையுடைய

பொருளையேயுணர்த்தலின், பகுதிப்பொருள்விகுதியென்னும் சுவார்த்தத்தில் வந்த பாவதத்திதப்பிரத்தியயம். வடமொழியிலே திரிலோகி என்பதனைத் திரைலோக்கியம் என்பர் சேனாவரைய ரியர். சதுர்வர்ணம் என்பதனைச் சாதுர்வர்ணியம் என்பர். இனிக் "குடிமையாண்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்தினும் திருவள்ளுவரினும் இளம்பூரணர் சேனாவரையர் பரிமேலழகர் இவற்றை ஆகுபெயராகிய இலக்கணையென்பர். நச்சினார்க்கினியார் குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றைப் பண்பினமேலும் பண்புடைப்பொருளினமேலும் நிற்கு மென்பர். இனி 'நாணுடைப் பெண்ணே பெருமை யுடைத்து' 'பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் ஆகுபெயரென்பர். அருளுடைமை பொறையுடைமை என்றால் உடையனாயிருத்தலெனப்பொருள்படும் பாவதத்திதனமேனின்ற தத்திதன. சாத்தனுடைமை என்றால் சாத்தனுடைப்பொருணமேனின்ற பாவதத்திதன். வடமொழியினும் கிருபாவிசிட்டத்துவம், தேவதத்தவிசிட்டத்துவம் என வரும். பின்னது சுவத்தினமேனின்றது, முன்னது சுவாமிவியாபாரகுணத்தினமேனின்றது. இனித்தச்சனது தொழில் தச்செனவும், கொல்லனது தொழில் கொல்லெனவும், கொண்டால், பாவதத்திதனும். தச்சுத்தொழிலையுடையான தச்சன, கொல்லுத்தொழிலையுடையான கொல்லன எனப் பொருள கொண்டால, சாமானியதத்திதனும். 'தச்சு வந்தது;' 'கொல்லு வந்தது' எனவருவன பகுதிப்பொருள விகுதியென்னும் சுவார்த்தப்பிரத்தியயம். இவ்வுதாரணங்களை நன்னூலார் பதவியலுட்காட்டியதானுமறிக. இவையெல்லாம விவட்சாதீனமெனனுஞ்சொல்லுவான குறிப்பெப்படி அப்படிக்கொள்க.

பெண்மையாண்மைகட்குப் பொருள கட்புலனாகிய அமைத்தன்மை ஆணுந்தன்மையென்பர் நச்சினார்க்கினியார். அது பொருந்தும (ரு)

மூன்றாவது தத்திதப்படல முடிந்தது

நான்காவது திங்குப்படலம்.

> ௩௫. முன்னிலை யேவ லொருமைசசொற போலு முதனிலைக
> ளினனிலைத தாது பகுதியென் றுஞ்செப பிளமுலையா
> யநிலைத தாது சகன்மகத் தோடு மகனமகமாயப
> பினனிலை விப்பி வரிற்கா ரிதமெனப போபெறுமே.

இது தாதுப்பகுதி கூறுகின்றது. முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்போலும் நட வா மடி என்று நன்னூலிற்கூறிய முதனிலைத்தொழிற்பெயர்கள் தாதுவெனவும் பிரகிருதியெனவும் பெயர்பெறும். அவை சகன்மகதாது, அகன்மகதாது எனவும், நடப்பி வருவி என விப்பியோடு நின்று காரிதமெனவும் பெயர்பெறும் என்று.

காரிதமெனினும் ணிசந்தமெனினும் ஒக்கும். 'வியப்பி ணிசந்தக் காரிதமாகும்,' இஃது தாதுச்சூத்திரம்.

"வினையின்றொகுதி" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண, தின, செல் என்னு முதனிலைகளை வடநூலார் தாதுவென்பரென்று சேனாவரையருரைப்பர். மு

முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாகுமென்றது போலுமென்றது முதனிலையெனுந் தாதுக்களும் வேறே முன்னிலையேவலொருமைச்சொற்களும் வேறேயென்பதறிவித்தற்கென்க. என்னையோவெனின், நட, வா முதலிய தாதுக்கள் நடத்தல், வருதலென்னும் பொருள்பட்டு, ஐம்பான்மூன்றிடத்திற்கும் பொதுவான தொழிற்பெயராய் நின்று, பின் காலங்காட்டுமிடைநிலையெழுத்துக்களோடு வரும் விகுதிகளை அடைந்து, நடந்தேன், நடந்தாய், நடந்தான என வரும். இவ்வாறு காலத்திரயங்காட்டுமிடைநிலைதோறியுதியோடு மொட்டுக.

இனி முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவது நடவாய, வாராய எனப ன் ஆயென்னுமீறு குன்றி, நட, வா என முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாவதன்றி, நட, வா எனபன தாமே முன்னிலையேவலொருமைச்சொல்லாகாவென்க. அமமுதனிலைகளெல்லாம் ஏவலவினையாயின், முன்னிலைவிகுதியொழிய்த தனமைவிகுதி   ாக்கைவிகுதியோடுங கூடி, நடநதேன நடநதான எனவருதல் இடவழுவாதலின, பொருநதாவென்க. ஏவற்சொல்லு தாரணமும வடநூனமுடிபும தொலகாபபியச்சூத்திரமும 'மறறேயும் பிரேர ணை செயயா யெனலசெய யெனக்குன்றுமே' என்பதனுள விளங்கக காட்டுதும்.

இனி அகனமகதாதுச் செயபபடுபொருள குன்றி, நட, வா என வரும். சகன்மகதாதுச செயபபடுபொருள குனறுது, மடி, சீ, விடு என வரும. இவவிரணடுங்கேவலதாதுவாகையால 'இனனிலைத்தாது' எனறும. 'செயபபடுபொருளகுன றுவினை குனறிய—வினைததிற மிரண்டுஞ் சகனமக மகன்மகம' இஃதுரைசசூததிரம. "வழஙகியன மருஙகிற குனறுவ குனறும." எனனுஞ்சூததிரததுள இவவாறு சேனுவரையருமுரைபபர.

ணிசநதமாவது ஏவுவானவினையும இயறறுவானவினையும உடனே தோனறுமேவறசுருததாவினைவினை. 'ஆறறினொழுக்கி' 'கேளிர்பபிரிபபா' 'தொலகாப பியனெனத தனபெயா தோறறி' ஊட்டு, தீறறு, ஆடடு, கூட்டு, தேறறு என விப்பியினறித் திரிநதும, ஒற்றுபபெறறும வருஞ சகசணிசநதம். 'தேறறு வொழுக்க மொருவர்க ணுண்டாயின' 'நட்பாட றேறறு தவர்' எனபுழித் தேறுவொழுககம், தேறுதவா எனப பொருளபடுமாலெனின, இதனை ப பகுதிபபொருள்விகுதியெனனுஞ் சுவாாத்ததில வநத காரிதமென்பா.

'தெளிததசொறறேறியாா' தெளிவிததசொற்றேறியார், 'அரசனெடுத்த வாலயம்' அரசனெடுபபித்தவாலயம, 'இநதவய லுழுதவனந்தணன' இநதவய லுழுவித்தவனந்தணன், 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' காடுகொல்வித்து நாடாககுவிததுக குளநதொடுவிதது எனவும், 'உழுவாருலகத்தாாக காணி' உழுவிப்பாா எனவும், அறுபபததி தோன்றியவிடத்து இவவாறு பொருள்படுவதனை அந்தாபபாவிதணிசசு என்பர். "உப்ப கார மிருமொழிக் குரித்தே." என்பதற்குக் காட்டிய தபுவென்பதுமது.

நட, வா முதலிய முதனிலைத்தாதுக்கள முன்னிலையேவலவினையாங்கால் எடுததுசசரிகக, முதனிலைத்தொழிறபெயராங்கால் படுததுசசரிக்க.

'இன்னிலை' எனறதனுல் முதனிலைவினை முனனிலையேவலவினைமாத்திரையாய நில்லாது வினையெசசபபொருட்டாயும், பெயரெசசபபொருட்டாயும்,

புடைபரந்து வினைத்தொகைச் சொல்லும் பெயர்ப் பொருட்டாயம், முற்றுச்சொல்லாய் நின்றவிடத்து அம்முதனிலை பிரிந்து நின்று வினைத்தன்மைச் சொல்லும் பெயர்ப்பொருட்டாயும் நிற்கும். உ-ம் 'வரிப்புனைபந்து' வரிந்த புனை பந்து, 'அறுவேறு வகையின்' அறுவேறு வகையின், 'பாலறிவந்த' பாலறியவந்த, 'சாக்குத்தினை' சாவக்குத்தினை எ-ம். பொருந்தகா பொருந்தகா, அடுபுலி அட்டபுலி, 'சொற்பாலமுதெவள்' சொல்லும்பகுதி எ-ம் 'அறிகொன்றறியான்' அறிந்தலைகொன்று, 'செடி - - - - வயாதுலகம்' கெடுதலாக வையாது எ-ம் பொருள்படுதல் காண்க. '[illegible] றனைத்தெளிந்தான் வழிமுறை - [illegible] விடுமிடை தரும்' எனப்புழித் தெளிந்தானென்று முற்றுவினைப் பெயரினகணின்ற முதனிலை தெளிதலாய் எழுவாயானது காண்க.

இன்னும் முதனிலைத்தாது முற்றாய் முன்வனவுமுள. உ-ம் ''உழவந்து [illegible] கருநட்பும் பெறுவது - கொள்வாருங் கள்வருநேர்' என்றுழி நேர்வார்களுமாகவே நேர நேர்வார் எனவும், 'தியேசிகரவற்றுளளே' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் நிகர் நிகர்க்கும் எனவும் பொருள்பட்டு நிற்கும்.

இன்னும் 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி - மாசறு காட்சி யவர்க்கு' எனப்புழிக் காட்சியவரென்னுஞ் சாமானிய தத்திதனிற் காட்சியென்னும் பதம் பிரிந்து எழுவாயாய் நிற்பதுங்கொள்க. இவ்வாறு வருதல் வைதிகப்பிரக்கிரியை.

இன்னும் வடமொழியார் சுப்புத்தாதுவென்னும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் வினைகளுமுள. உ-ம் 'காவலொடு பெயரிய பொலம்,' 'ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமை,' 'அழுகிய சொக்கா,' 'பேதைக்கமாந்தன கண்,' 'பைத்தபாம்பணையான்,' 'மைத்த கூந்தல்,' 'தொடுப்ப நழுக்கறுப்பான்,' 'நலகூர்ந்தான்' 'முதலாவேன தம்பெயர் முதலும்,' 'அவ்விக் தழுக்கா றுடையானை,' 'கடுத்தது காட்டு முகம்,' '[illegible]காரை பொற்றிய' 'கருமையொந்நாள்' என்பப் பலவகைப் பெயரடியாறும் பிறந்த வினை வருதல் காண்க. சடங்க ராதி, சடயதி, துலயதி என வடமொழியினும் வரும்.

'பெயரடி யாகப் பிறந்த வினையினைச் - சுப்புத் தாதுவெனச் செப்புவர் புலவர் - நாமதாதுவென நவிலவுமதக்கே' இஃதுரைச்சூத்திரம் (௮)

௬௧ பனியிய போதறி லாதேச மென்னும் பரம்பைபத்
மினியிய காத்தரி யீங்காகிவந்த வினைமுற்றிலே
முனியிய காத்தரி காமணி பாவமிம் மூன்றிடத்து
மனியிய தங்கொனச் சொல்லாற்பனேபதம் வந்தெய்துமே

இது பரம்பைபதமும் ஆற்பனேபதமுங் கூறுகின்றது. காலமுணர்த்திய லாதேசமென்றும் பரம்பைபத வினைமுற்றுச் சொற்கள் கருத்தாவிலல்லது வாரா. லாதேசமென்றுந் தங்கொன்றுங் கூறப்படும் ஆற்பனேபதம் தனியே கருத்தாவினும் யகரகென்னுஞ்செயப்பாட்டு வினையோடு கருமத்தினும் பாவத்தினும் வரும் எ-று. என்னை? 'முன்னைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ காமணி மொய்த்தயக்கே' என வருதலினென்க.

நிற்கத்தவினைமுற்று இருபெயரொட்டாய்த் தாப்பிசையென்னும் பாசநதம் போல நின்றது

திஙஙெனவும தஙஙெனவும ஙவவொறறீறறாய வடமொழிவினைமுறறுசசொறகு வரும பெயரொத தறசம தறபவமாகத் தமிழமொழி வினைமுறறிறகும யாஙகூறியது ஈணடு மிகுதியும பயனுயிறறெனக. பயனெனனையெனின, ஙவவொறறும ஙகர அகரமும பயனபடுதலனறி மறறைப்பகுதிஞெரெழுததுந தமிழமொழியின நினறு பயனினமையெனனும குறறநதஙக வருமென்று விளஙககக கூறுது மொழிககு முதலெழுததுககூறுவாரபோல "சுட்டியா வெகர வினாவழி யவவை-யொட்டி ஙவவு முதலா கும ", எனசசூததிரஞசெயது நனனூலார காட்டிய வுதாரணததால ஙவவரியிற பயினறுரெழுததும பயனபடாமையொககும மொழி முதலிடையினினறு பயனபடாவெழுததுககளெலலாம ஈறறிலே ஒறறாய நினறு உயிரமுதலிய சொலலோடு புணரநது பயனபடும அவவாறு ஙவவொறறுத திஙஙெனவும தஙஙெனவும ஈறறாய நினறு, உயிரமுதன மொழியோடு புணரநது பயனபட வருதலினெனக.

சடகோபர "பறபநாப னுயாவற வுயரும பெருநதிறலோ—னெறபரன" எனறாராதலின, பரஸமைபதம ஆதமநேபதம எனறது மகரததைப பகரமாககி, பரபபைபதம ஆறபனேபதம எனறும அவை பிறனுககுப பதம தனககுப பதம என அனுககாய நினறன

'அநநிய காமணிக கிரியா பலததைப—பயபபது பரபபை பதமென மொழிப' 'காததிரு காமணிக கிரியா பலததைப—பயபப தாறபனே பதமென மொழிப' 'தனககுப பிறாககெனந தானவரு நியம—மேகபதிக கினமையினிடுகுறி யெனப' 'ஞிநதுச சுவரிதேத தெனனு மிரணடினு - முபய பதிககு மொரோவழி நியம - மயஙகலிற காரணக குறியெனல வழுவே' 'குறறெழுத திறுதி குறறெழுத திறறயல—பரபபை பதமெனப பகாநதனர புலவர' 'நெட்டெழுத திறுதி நெட்டெழுத திறறய—லாறபனே பதமென றறைநதனர புலவர' 'செயபபாட்டு வினையொடு சேரி லீரிறுதிபு—மாறபனே பதமென றறைநதனர புலவர' 'தனிததனி வருவ தேக பதியே - ஒருமுத னிலையி லீரீற றயலும - வரினஃ துபய பதியென மொழிப' இவையுரைசசூததிரம எனனையோவெனின, புலவிநுணுககததுள 'யாரினும காதல மெனறேனா'; 'இமமைப பிறபபிற பிரியல மெனறேனா'; 'அஞசுதும வேபாக கறிநது' எனபுழி அமமீறும எமமீறும தமமீறும ஈணடுறு வேறுபடுதலேயனறி உளபபாட்டுததனமையாகாமைபோலவும, 'சூடினி ரெனமறநதிர துமமினீர' எனபனவும ஈணடுறு வேறுபடுதலேயனறி ஏகசேடமெனனும படாககை கூடிய முனனிலையாகாமைபோலவும, ஆறபனே பதம பரபபை பதமெனபன தனககுப பிறாககெனப பொருளபடாது ஈறு வேறு படுதலே கொளக

இனித தொலகாபபியரும; "னஃகா னொறறே யாடூஉ வறிசொல"; "ளஃகா னொறறே மகடூஉ வறிசொல"; "ரஃகா னொறறும பகர விறுதியு - மாரைக கிளவி யுளபபட மூனறு - நேரத தோனறும பலரறி சொலலே" எனக கூறிய பினனுங கூறவேணடியவிட்டதது அவவாறு கூறாது அன ஆன அள ஆள அர ஆர என, வேறுபடுதது, வடநூலார ஆறபனேபதம பரபபைபதமிரணடினுககும ஈறு வேறு கூறினறபோலத தமிழமொழிககுங கூறினரெனக

உ-ம சமைககினறனன, சமைககினறான, சமைபபன, சமைபபான, சமைககினறிலன, சமையான இவை உபயபதி இவவாறு பாலிடஙகடோறும் வறற வழிக கணடுகொளக உணகினறான, உணமார, உணடனை, உணடாய இவை

ஆறபனேபதததிலேகபதி சொலலும, வரும, உணகு, உணடு, வருது, சேறு, உணகும, உணடும, வருதும, சேறும, உணபல, உணப, வருரி, வமமின, வநதது, போயிறறு இவை பரபபைபததிலேகபதி இவறறேடு ஏறற கருததாவைக கூட்டிக காததரிபபிரயோகமெனக சாததருடையைத தரும இது சகனம காததரிபபிரயோகம சாககன வரும இது அகனமகாததரிபபிரயோகம இனிச சாததனுலாடை தரபபடும சாததருல வாபபடும எனவயவிருவகைககருததாவும மூனறனுருபோடு கூடிச செயபபாட்டுவினையோடு முடிநதால, முறையே காமணி பயிரயோகமும பாவபபிரயோகமுமாமெனக இவவாறு தலைதடுமாறி நினறு பெயா வேறுபடடாலும, இவவிரணடுங காததரிபபிரயோகததினபொருளேபடு மெனக.

'அகநதூயமை - வாயமையாற காணப படும' 'மனததான மறுவில சேனுந தானு சோநத - வினததா விகழுப படுவா' எனச செயயுட்கட காமணிபபிரயோகம வநதது 'இளைய ரினமுறைய ரெனறிகழாா நினற - வொளியோ டொழுகப படும' இது செயயுடகண வநத பாவபபிரயோகம. எனனை? ஒளியோடொழுகபபடும எனபது ஒளியாலொழுகுதல செயபபடுமென விரிநது 'ஊசி யொடு குயினற தூசு' எனறாறபோல ஒடுஎனறு மூனறனுருபு உணிகழசசியாகாது ஆனபொருட்டாய ஒழுகபபடுமெனபதனகணணே நிங பாவமான ஒழுகு எனனும முதனிலை பிரிநது கிருதபாவமாய ஒழுகுதலெனத தலலீறு பெறறு எழுவாயாயப படுமெனபதனமுன செயயெனனு முதனிலையோடகரம பெறறுச செயய வெனநினற அகனமகச செயபபாட டொருமைவினைமுறறாய நிறபதெனக கொளக ஒளியோ டொழுகபபடுமெனறாலும ஒளியாலொழுகபபடு மெனறே பொருளபடும. இவவாறு பரிமேலழகருரையானுங காணக 'வஞசரையஞசபபடும' எனனுங குறளினும 'கொளளப படாது மறபப றறிவிலென கூறறுககளே' எனனுந திருககோவையாரினும பரிமேலழகரும பேராசிரியரும முதனிலையைப பிரிததெழுவாயாககி முடிததலுங காணக

சமைககினறனன என அனனீறுயுரைததாற பிறாககெனவும, சமைககினறான என ஆனீறுயுரைததாற றனககெனவும பொருளபடு மெனபா அவவாறு வாராது மயஙகியே பெருமபானமையும வருமெனபது பினனா வடமொழியாற காடடுதும

தேவதததனுணடவன எனக கிருததோடும, தேவதததன கசசினன எனத ததிததனேடும, தேவதததன யாவன எனப பிரசசினபததநதோடும, தேவதததனவன எனத தறசததததோடும, தேவதததனுணடு எனச சறபாவபததததோடும வநது, விசசிராநதியெனனு முடிவு பெறறுக காததரிபபிரயோகமாமெனக (உ)

கஎ திருநதத லாயகருத தாவாதி யாதலிச சோநதிறுந
லொருபெயாச சொலலெனச சுபபேறி நீஙக லுருபுபெறல
பொருவரு மீறறயற கேரூப பேதம பொருநதலொடு
வருவினை முறறுப பெயாதாங கிருதநதம வணடமிழககே

இது கிருதநதங்கூறுகினறது வினைமுறறுபபெயராகிய கிருதநதம கருததாவாதியாதனமுதலாக ஞூபபேதம பொருநதலீறாக ஒனபதிலககணமும் பெறும எ - று

'ஆதி' எனறமையாற கருமமும், பாவமும, கரணமும், அதிகரணமுங கொளக

நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழிப் பிறப்பிறந்த வண்ணம் முறையே "யோசனையோர் கேட்பர்", "யுத்தமும் யுக்தமும்", "ரவிகுல திலகன்" என்று தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, யாமும் உருவபேத மென்னாமலே ரூபபேதமென்றும். யூகி யோகம் என்பனவற்றை மொழிக்கு முதலாக்கி நேமிநாதத்தார் நன்னூலார் சூத்திரஞ்செய்ததுமது.

உ-ம். 'தாதாங்கிச் செல்வது தானே' 'வினையே செய்வது' என்னுமிரண்டும் அஃறிணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தமென்னும் வினைமுற்றுப்பெயர். 'உடுப்பதூஉ முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்' இவ்விரண்டுங் கருமமான கிருதந்தம். 'உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி - விழிப்பது போலும் பிறப்பு' இவ்விரண்டும் பாவமான கிருதந்தம். 'வேலன்று வென்றி தருவது' இது கரணமான கிருதந்தம். 'பற்றியார் வெல்வ தரண்' 'ஆற்ற விளைவது நாடு' 'யாமிருப்பது துறையூர்' இம்மூன்றும் அதிகரணமான கிருதந்தம். 'உலகத்தார் உண்டென்பது இல்லென்பான்' என்பது உயர்திணையிற் கருத்தாவான கிருதந்தம். 'இல்வாழ்வா னென்பான்' என்பது உயர்திணையிற் கருமமான கிருதந்தம். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் தொழினிலை யொட்டுமொன்றென்பர். ஒழிந்தன வந்தவழிக் காண்க.

மண்ணுணி, ஊருணி இவை முறையே கருத்தாவினும் கருமத்தினும் வந்து இகரஞ்சேர்ந்திறுங் கிருதந்தம். மானோக்கி, பிறைசூடி, அம்பலத்தாடி, கூடக்கூத்தாடி, நூலோதி, சடாதாரி, வேடதாரி, சோமயாசி இவை உயர்திணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். சேர்ந்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுவரைக்கொல்லி, ஞாயிறுகாணி இவை அஃறிணைக்கண் இகரஞ்சேர்ந்திறுதலாகிய கிருதந்தம். இவை உபபதசமாசனுமாம். பங்கசம், பங்கசாதம், வனருகம் என்பனவும் உபபதத்தின்மேல் வந்த கிருதந்தம்.

தாதாங்கிச் செல்வது முதற் காட்டிய உதாரணமெல்லாம் வினைமுற்றுச் சொல்லாயினும், பிராதிபதிகமும் தத்திதனும் பாவபதமும் போலச் சுப்பென்னும் பிரதமை யேறி நீங்கிய வினைமுற்றுப்பெயராமெனக் கொள்க. மேலுருபு பெறலெனவும் வருதலின், சுப்பென்பது எழுருபிற்கும் பொதுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பிரதமா விபத்திக்கே கொள்க. "ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப" என்னுஞ் செய்யுளியற்சூத்திரம் எழுத்தியலுள் ஒற்றளபெடுத்தற்கும் விதியாய் நின்ற வியபதேசம்போல ஈண்டுக் கிருதந்தத்து 'ஒருபெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கும்' என்றதே பிராதிபதிகமான நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி முதலாயினவற்றிற்கும், கச்சினன், கழலினன் என்னுந் தத்திதனுக்கும் விதியாயிற்றெனக் கொள்க. 'அதிதேசம் விபதேச மாமாட் டெறிதல்' இஃதுரைச்சூத்திரம். வடமொழியுள் அக்கினிசித்து என்னும் கிருதந்தமும் ததி என்னும் பிராதிபதிகமும் சுப்பேறி நீங்கினாற்போலவெனக் கொள்க.

உ-ம். 'நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்' என உருபேறி நீங்கல் வரும். 'ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே' 'இரப்பார்க்கொன் றீவார்மே னிற்கும் புகழ்' என உருபு பெறல் வரும். 'நயவாதான்' 'செறப்பட்டார்' 'தின்பார்' என நேரே நில்லாமல் 'பெண்மை நயவாதவன்' 'வேந்து செறப்பட்டவர்' 'ஊன்றின்பவர்' என ஈற்றயற்கே ரூபபேதம் பொருந்தல் வரும். 'உபதை யீற்றய லொருபொருட் கிளவி' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

'தாம்வீழ்வார் மென்றோள்' 'இல்வாழ்வானென்பான்' 'உடுப்பதூஉ முண்பதூஉம்' என்னுங் கருமமாய் நின்ற வினைமுற்றுப்பெயரென்னுங் கிருதந்தமும்,

முற்றெச்சமும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் கருமத்தோடு முடியுங் கிருத்தர்மும், செயப்பாட்டுவினையோடு தோன்றும், பொருளுரைக்குங்கால தம்மால வீழப்படுவார் இலவாழ்வாரென்னப்படுவான உடுக்கப்படுவது உண்ணப்படுவது எனச் செயப்பாட்டு வினையோடு தோன்றியும், செய்குன்று செய்யப்பட்ட குன்று, அடிசூழ் அடப்பட்டசூழ் எ-ம் 'அரம்பொருத பொன்போலத் தேயு மரம்பொரு—துடப்பகை யுற்றகுடி.' என்புழி அரத்தாற் பொரப்பட்ட பொன் உரம்பொரப்பட்டு எ-ம் திருக்கோவையாருள் 'யாழ் மொழி யெழினமுதத தெழுதி' என்புழி யாழ்மொழிதப்பட்டு எழினமுதது மொழிதப்பட்டு எ-ம் 'யாம் வீழ்வார்—திருநுதற் கில்லை யிடம்' என்புழி எம்மால வீழப்பட்ட திருநுதல் எ-ம் நயக்காயத்தோன்றி யக்காயப் பொருள் விரியுமாறு காண்க

'செயப்பாட டெச்சமுஞ் செயப்படு பொருளு - நயக்கா மெனபா நறகிருத்தம்' 'வினைமுதல கருவி யினைமுத விரணடொடு - மூன்றும் வேற்றுமை தோன்று தற்கே' 'ஒரோவழி யக்குமவ வுருபும் வரப்பெறும்.' இவை உரைச சூத்திரம் ஆதலின், அரம்பொருத பொன் தாமவீழவார் எனபனபோலக் கேள விதோளாத செவி முகடிமூடிஞா என வாராது சிறுபானமை 'கேளவியாற் றோடகப்படாதசெவி' 'முகடியான மூடப்பட்டார்' எனவும் வரும் (ரு)

கூஅ விரிக்கும் பெயராாதத தாதுக மான வினைக்குறையிற
றெரிக்குந் துவாதுமுன செய்தெனப தோடு செயவெனபதாந
தரிக்குந் திலக நுதாலசதிா கானசசுச சானசசென்று
பிரிக்கும் பிரததியய மேநிகழ காலப் பெயரெச்சமே.

இஃது இருவகையெச்சத்தின் குறி கூறுகின்றது ஆத்ததாதுகமெனப பெயாபெற்ற எச்சங்களுள் செய்து செய்ய என்னும் இரணடும் முறையே துவா துமுன எனப் பெயா பெறும் நிகழ்காலப்பெயரெச்சம் சதிாப்பிரத்தியயமென் றும் கானசசு என்றும் சானசசு என்றும் பெயா பெறும் எ-று

'ஆாதத தாதுக மாமீ ரெச்சமும்' 'சாரவ தாதுகந் தாமவினை முற்றே' 'விசுகிராந்திபெறு தாாதத தாதுகம்' 'சாாவ தாதுகந் தாமது பெறுமே' 'செயயாச செயயூச செயபுவெ னெச்சங—கமூன்றே ணமுலே யபபென லாகும்' 'எனவெ னெச்ச மிதியென லாகும்' 'செயின செயதாலெனச செபபு மிரணமினே—யதிசேத தெனப ாறிந்திசி னோரே', 'நுவிலே செயயிய வென்னு மதுவே' 'தபபிரத தியயமுஞ் சபபிரத தியயமு—மிறபபெதிா புணாததும பெயரெஞ்சு கிளவி' இவவுரைசசூததிரங்களானும ஒழிந்த எச்சங்களுக்கும் பெயரறிக

சதிா, கருத்தாவினும், கானசசுஞ் சானசசுங் கருததாவினும கருமததினும், நிகழகாலமபற்றி வருதலானும், பிரிக்கும் பிரததியயமென்றும்

வடநூலாா செயதென்பதற்குக் கிருததுவா செயயவெனபதற்குக் கர்த்துமுந் என்னுந் துவா துமுந என ஈறுபற்றிப் பெயரிடுவா அவா மதமபற்றித் தொலகாப்பியரும் சிறுபானமை "பின முன காலகடை வழியிடத்து" எனவும் ஈற்றுவினையெச்சமாக்குவா

உ-ம் உணடுவந்தான், உணடு வருதல, மீனவிழுங்கியற்று, கற்றுவலலவன், உண்ணுவந்தான், உண்ணூவந்தான், உணகுபுவந்தான், பாடவந்தான், பாடவலலவன், பாடவருதல, உண்ணவுணடு, உடுக்கவுணடு, உண்ணுக்கால, உண்ணவி

லலை, உலககவிலலை, | 'அவியினும் வாழினுமென்,' அறஞசெயயிற்சுவர்க்கம்புகு வன், அறஞசெயதாற்சுவாககமபுகுவான, | 'நாளென வொன்றுபோற காட்டி,' | 'பெய்யெனப பெயயு மழை,' பெயயெனறு பெயயு மழை என வரும

கற்கிற மாணுக்கன், கறகினற மாணுககன், கலலாநினற மாணுககன எனக கருத்தாவைக கொணட நிகழகாலபபெயரெசசததைச சதிரபபிரதநியயமெனபா கறகப்படுநூல, கறகபபடுமாசிரியன என நிகழகாலஙகாட்டிய செயயுமெனனுஞ செயப்பாட்டு வினைபபெயரெசசததைக கருமததோடும கருததாவோடும வநத சானசசெனபா சுரபேததது்தாற காணசசுமது. பிரமதததவரன, முததகேசன, தததகாஞ்சனம, தததபடம், நிட்கிராநதபூமி, சுததசலம எனபன பூதகாலம பெறற தபபிரததியயம. | 'தோராணபிறனிலபுகல' எனபது தோராதபிறனில புகல எனப பொருளபட்டாறபோலக குரவன தேவதததன எனபது குரவததேவதததன எனபபொருளபடும. இஃதவவுரையாலுஙகாணக

17. இனி மறுதநறகண் | 'ஒருமக ணுக்கினுரை யுயிரொடும போகொ டாத— திருமகள' எனச சிநதாமணியினும, | 'கனவினுங காணகொடா கணணுங கல நத—னவினு முனனீஙகு நாணும' எனச சானறோா செயயுளினும, போகொடாள காணகொடாள என எசசமாயும் முறறாயும் வரும் திருவாய்மொழியினும வநது ஒட்டவெனபபொருள விரியும.

பொருளசெயலவகை விளைசெயலவகை தோனறலாறே உயிாததலாறே என்பனவறறுள், செயல தோன்றல உயிாததல் எனபன பெயரெசசமாம, அவை பொருளசெயயும்வகை விளைசெயயும்வகை தோன்றுநெறி உயிாககுநெறி எனப் பொருள விரிதலினெனக. செனமபூமி செனமக்ஷததிரம் என்னும வடமொழியுமது

யட்டும யாதி-வேட்கபபோகிறுன், அது யாகாயயாதி எனப பொருளபட்டு வேளவிககுபபோகிறுன என நிறகும குரவன் தேவதததன-பணணுகிற தேவ தததன, அது சானசசு, கருததாவில வநதது. பசியமாந ஓதனம கருமததில வந தது சறபிராமணன நலல பிராமணன எனபபொருளபட்டுப பெயரெசசககுறிபபாய நினறது செய கிரு, செயது கிருததுவா, செயய காததுமுந, செயல கருமம கிரியை, செயதவன கருததா, செயகிறேன கரோமி, செயவேன கரிஷ்யே, செயயாய செய குரு, குமபஞசெயபவன கும்பகாரன, செயவிததல காரிதம, கரோதி செயகிறுன என்னும விளைமுறறுசசொல இதில முநதினவுதாரணசசொலலிற கடுததவுதாரணம வடமொழியில வநத பெயரெனறறிக எனனையெனின, செயயெனனுந தமிழமொழிவிளைமுறறுசசொறபோல வடமொழியில கிரு என னும விளைமுறறுசசொலலாம இதுபோல இஙஙனஞசொலலபபட்ட உதாரணஙகளுககெல்லாம உயததுணாக (௪)

௩௬. நிறகுந துணைவினை யோாகாலத தெயதிடு நோநதசிலை
மறுககும பலவடுக குஙகால மூனறொடு மனனுமுனபின
பிறககுந துவாதி சமானகாத் தாவைப பெறுமுறறுமாயச
சிறககும பிறபின்ன காததா வொடுஞசென்று சேருமனறே.

இஃது அவவிருவகையெச்சஙகளின் விகறபலககணஙகூறுகினறது. துவா வென்னுஞ் செய்தெனெச்சம துணைவினையோாகாலததெய்தன் முதலாக முறறு

மாய்ச் சிறத்தலீருக வரும் எழிலககணமும் பெறும் பிறவெனனுந்துமுனுதிகள் வேறுகருத்தாவையும் பெறும எ-று

துவாதி செயது, செய்யா, செயயூ, செயபு என்னு நான்குமெனக.

‡சமான கருததா வொருவினை முதலே-பினனகருததா வேறுவினை முதலே' இஃதுரைசசூததிரம

உ-ம் கணமூடிச சிரிததான, வறிது நீஙகிச செலனுீளிடை, கொடியாடித தோனறும, விரைநது போயினுன, நகுபு வநதான, குதிரையேறிக கொணடே சென்ருன, ஓடி வநதான என விவை துணைவினையோகாலதநெயதியது.

உணணுதுவநதான், உணடுவாரான என எசசமும முடிககுஞ சொலலும் எதிமறுததது ; 'மருஙகோடித தீயினை செயயா னெனின' 'கறறில கணடனனம' எனனுஙகுறளினும திருககோவையாரினும பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும செயதலோடும கறறலோடும முடியுமெனபா இதுவுமது பிரதியோகி நியோகியோடே ஒககுமெனபதே கருததாயிறறு இதனை ஆகாரியாரோபம் எனபாருமுளா ; 'அறவினை யாதெனிற கொலலாமை' எனனுஙகுறளுள பரிமேலழகா விலககியதொழிதலும செயதலோடொககுமாதலிற கொலலாமை அறவினையாயிறறெனபா ; 'காலினீா நீஙகாமை யுணடிடுக' ; 'பளளியுமீரம புலராமையேறறக' எனபது எசசமும முடிககுஞ சொலலும எதிமறுததலின், அது சொலலான முடியாது ஈரமபலாநத பினனேறுக எனப பொருளபடுதலின் அஃதெதிமறையாகாதெனக. இதனை அலஙகாரநூலாா அபாவாபாவமெனபர்.

'நிறககும' எனறசேடததால சதிரபபிரததியயததுககு மறையும் அடுகெகுங் கொளக ; 'இடிபபாரை யிலலாத வேமரா மனனன' 'புரைதீரா மனனு விளைமை' ; 'மூவா முதலா வுலகம' என வரும 'மாழைமென் னேக்கி யிடையாயக கழிநதது வநதுவநதே' ; 'அறிநதறிநதும பாசனையே கொலலும' எனபன ஒன்று பல வடுககல ; 'கணடுகேட டுணடுயிாத துறறறியு மைமபுலனும' என்புழி வேறுபலவடுககல

இனனும அசசேடததால 'சென்றது சென்றது வாழ்நாள' 'வநதது வநதது கூறறு' என முறறுசசொலலும, 'அவரவ ரெசசததாற காணபபடும' 'எப பொருள யாரயாரவாயக கேடபினும' படைபடை, தீததீ எனப பெயாகளும, அடுககி, மககளிரடடையும விலஙகிரட்டையுமபோல வரும்.

இன்னும அதனுலே ; 'துடிதுடிததுத துளளி வரும' ; 'கல கல கூநதுணை' 'வறறிய வோலை கல கலககும' ; 'சலசலமதம' ; 'பணணப பணிதத பெருஞ்செலவம' ; 'புனமபுலரி' ; 'குறுகுறுகை' ; 'வயிறுமொடு மொடுததது' ; 'சிறறுஞ் சிறுகாலே' 'செககச சிவநதது' 'கனனஙகரிய' எனபனவறறை இலையிரட்டையும பூவிரட்டையுமபோல வநதன "இரட்டைக கிளவி யிரட்டிற பிரிந்திசையா" எனனுஞ் சூததிரவிதி பெறறனவென்பர். இவறறை வடநூலார் தேதிவயமானம் என உதாரணஙகாடடி, யஙஙுககு எனபா புநப்புந, ரக்ஷ ரக்ஷ, சிவ சிவ, ராம ராம, திநே திநே என வடமொழிககணணும மககளிரட்டைபோல வரும

நேறறுணடு வந்தான, இஃதோ உணடு வருகிறுன், நாளை யுணடு வருவான். எ-ம. உணடு வநதான், உணடு வருகிறுன், உணடு வருவான. எ-ம. காலததிரய

முனமைகாணடது "பசயதெ னெசசத் திறநதகால—மெயதிட னுடைத்தே வாரா க்காலம்" என விதித்ததுமது

'சேர்ந்து கிகரலலார் நீரலல சொல்லியக்கால்- வோதது வெருளார விழுமி யோர' 'கொழுநற ருெழுதெழுவாள' 'தொழுதெழுவார் விணைவளம்' என் புழி வெருணடு வேரார, எழுநது தொழுவாள், எழுந்து தொழுவார என முன பினனுகப பிறநதது வடநூலாரும வர்யபிளந்துறஙகினுன் குறடடைவிட்டுற ஙகினுன எனவும, கொடுததிரநதான எனவும் காட்டுவர். 'வழுககினுள வைககு நதன ஞளெ யெடுதது' 'பருகுவன்பைதனே யெலலாங் கெட' இவையும முன பின பிறநததாக வமைகக இனிக 'கொழுநற ருெழுதெழுவாள' 'தொழுதெழு வார் விணைவள நீறெழ' என்னுந் திருவள்ளுவரினும திருககோவையாரினும பரி மேலழகரும பேராசிரியரும தெ றெழுவாள தொழாநினறெழுவார எனத துணைவினையாயுரைபபா எழுதல துயிலொழிதலா வின, எழுநது தொழுவா தெ ன முன்பினனுகப பொருளபடுதலனறி, நருபுவநதான ஓடிவநதான எனபன போலத தொழாநினறு வாழிதலகூடாதெனக "வைகறை யாமந துயிலெ ழுநது தான்செயயு-நலல மொண்பொருளுஞ் சிநதிதது வாயவதிற-றநதையுந தாயுந தொழுதெழுக" எனபது துயிலொழிநது பின தநதையுநதாயுந்தொழுது பினகாரியததிற் செலகவெனப பொருளபட்டு வருதலானும, அவருரை அசமபா விதமெனக.

'மோயின ளுயிர்தத காலே' என முறறுமாயச் சிறநதது 'நறபபா டலம புணை வார்கிணைவாா' 'கலேதொழில படவெழீஇப் பாடி ளுளகனிந-திலேபபொ ழில குரஙகின வீனற தூணடளிர' 'கானவ ரிரிய விலவாயக கடுஙகணை தொ டுதத லோடு-மானிரை பெயாநத வாய ராா ததன ரணிநத திணைடோ-டாஞெனறு முடஙகிறஞெனறு நிமிாநதது சரமபெய மாரி-போனினறவெனப மறறப பொரு வருளு சிலேயினறகே' 'செயயோன செழுமபொற சாஞ்சென றது சென்ற தாவி' 'அவிழநதன தோனறி யலாநதன காயா - நெகிழநதன நேரிதழ முலலே-மகிழநதிதழ-விணடன கொனறை யிரிநத கருவிளே-கொணடன காநதள குலே' 'சோலே பயிலுங குயினமழலே சோாநத சைநத - வாலு மயிலினஙக ளாாதநெழு ந்த-ஞாலங் - குளிாதந முகிலகறுதத கோபஞ் சிவநத - விளாதத துணைபிரிநதாா மெய' இவையெலலாம் செயவெனெசசம முறறுயநதிரிநதது. இவவாறுவரு முற்றுககளே முறறுகவே பொருளுரைககில ஏகவாககியமாகாது பினனவாககிய மாகிப் பொருள் சிததியாதெனக்

'கோழிகூவிப் போது புலாநதது' 'உறறகா வியானே யொடிததுண டெஞ சிய யாமரம' எனபுழிக கூவப் போது புலாந்தது உணண வெஞசிய யாமரம எனத தமிழநூலாா பொருளுரைததுச செயவெனெசசம செயதெனத திரிநததெ னறும, "விணையெஞசு கிளவியும வேறுபல குறிய" "அம்முக கிளவி" என்னும் இரணடு சூததிரததால சேனவரையர் நச்சினாககினியாா செய்தெ னெச்சம் சமா னகர்ததிருகமனறிப பின்னகாததிருகமாகவும வரு மென்றுங்கூறுவா இவறறை வடநூலாா கூவிததது எஞசுவித்து என அநதர்ப்பாவிதணிசசாககிக கூறுவா கோழியைக கூவுவிததறகும யாமரத்தை எஞசுவிததற்கும காலமும யானேயும ஏதுவாதலிற சமபாவிதமாம 'குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும' எனபு ழிக குடிபொன்றுவிததென்னும பொருள்விளஙகக் குடிபொனறச செயதென வுரைப்பா் பரிமேலழகரும இனி ஞாயிறு பட்டுவந்தான் சாததன் எனறல,

ஞாயிற்றைப் பவித்தற்குச் சாத்தன் ஏதுவாகாமையின், அஃதசம்பாவிதமாம். ஆதலின், ஞாயிறுபட என்பதற்கு முன்னாத்தமாக்குவர். நன்னூலார் எச்சத்திரிபுகளை "சொற்றிரியினும் பொருடிரியா வினைக்குறை" என்று சத்தவிகாரமாக்குவர்.

உண்டுவந்தான் சாத்தன் இது சமானகர்த்திருகம். துவாதி மூன்றும் இவ்வாறே வரும். சாத்தனுண்ணவந்தான், சாத்தனுண்ணக் கொற்றன் சோறு கொடுத்தான் என்பது துமுன் சமானகர்த்தாவோடும் பின்னகர்த்தாவோடும் வரும். செயின் செய்தால் எனக்கூறும் அவ்வியய கிருத்துக்களும் இருவர் வினையுங் கொள்ளும்.

'கருநாய் கவர்ந்த காலினர் சிதைகிய பாணியர்—பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சை தானுங் கொள்வர்' என்பதனை 'இரும்பார்க்குங் காலர் ஏதிலாக் காளாய்' 'சேலை லவராய்' என்னும் டுக்கள்போல ஆயென்னுஞ் சொற் கொடுத்து, விரவுவினையெச்சமாக்குவர். இவ்வினையெச்சங்களைக் கிரியாவிசேடணமென்பர். 'அரியானை யந்தணர்தஞ் சிந்தையானை' என்னும் பாட்டினைக் கருமவிசேடணமென்பர். 'இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே' எ-ம். 'கூற்றுவனை மணமதனை யரக்கர் கோவை' எ-ம் தொடர்ந்தும் தொடராதும் வருவதும் உம்மது. 'கடிகினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்,' 'அகல்விசும்பு ளாரகோமான்—இந்திரன்,' 'காலார் கழலார் கடுஞ்சிலையார்' என ஒருபொருண்மேற் பலபெயர் வந்து ஒருவினை கொள்வதனையும் இடைபிற வரலாய் நின்ற பெயரெச்சத்தையும் கர்த்திரு விசேடணமென்பர். இவ்வாறு பெயர்பலவடுக்கி ஒருபயனிலை கொள்வதனையும் வினைபலவடுக்கி ஒருபெயர் கொள்வதனையும் அகத்தியரும் நன்னூலாரும் "எனைத்துமுற் றடுக்கினும்" "உருபுபல வடுக்கினும் வினைவே றடுக்கினு—மொருதம மெச்ச மீறுற முடியும்" என்னுஞ் சூத்திரங்களா லடக்குவர். 'பெண்ணேவல் செய்தொழுகு மாண்மை' 'மடலேறும் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்' என்பவற்றுள் ஒழுகுவானுண்மை மடலேறுதவள் பெண்மை என்ப பெயரெச்சங்கள் முற்றுப் பெயராயும், 'தேரான்பிறனில்புகல்' தேராத பிறன் என முற்றுப் பெயரெச்சமாயும், அந்தவிகாரமாய்ப் பொருடரிந்தன. கலுபீத்துவா என்னுந் துவாப்பிரத்தியயம் வேண்டாகுடித்து என நின்று, வேண்டாகுடிக்க என்ப பொருள்பட்டுத் துமுனாத்தமா மென்பர். துமுன் துவாவாய்த் திரிந்த ஆதேசமென்றது துமுன் பொருளில்வந்த துவாவென்பர். (௫)

௪௦ எடுத்தல் படுத்த னலிதலென் றுக்கு மிசையனைத்துந்
தொடுத்த வுதாத்த மநுதாத்த மேனை சுவரிதமா
மடுத்த கிருத்துண் முற்றெல்லா மெடுத்த லருந்திங்ந்தம்
படுத்த லிரண்டு முடைத்தாஞ் சருப்பம் படுந்தொடரே

இது சுரமென்னு மோசையும் அது வருமிடனுங் கூறுகின்றது. எடுத்தன் முதலாகிய மூன்றோசையும் உதாத்தம், அநுதாத்தம், சுவரிதம் என்னு மூன்று சுரமாம். அவற்றுள், எடுத்தல் கிருத்துடன் சருப்பமான முற்றுப்பெயரோடும், படுத்தல் திங்ந்தத்தோடும், அவ்விரண்டும் சொல்லாகப் பொருளாக வேறுபடுகிற சருப்பசிலிட்டத்தோடும் வரும். எ-று.

'அடுத்த' என்ற மிகையால் விலங்கலுங் கொள்க. 'பிரசயம் விலங்கல் பேசுங் காலே' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

எல்லாப்பொருளுமெனயது எப்பொருளுமென் கின்றுறபோலச் சமான ரூபம சரூபமென் நின்றது.

கிருத்துப் படுத்தல திங்தம எடுத்தலெனமாறிக கூறுவாருமுளா

உ-ம் ‘நெறிநினுரர் நீடுவாழ வாா’ ‘மலாமிசை யேகினுன மாணடி சோ தார்—நிலமிசை நீடுவாழ் வாா’ எனபுழி நெறிநினுர சேர்ந்தாா எனனுங் கிருத தை உதாத்தமாக எடுத்துச்சரிகக. வாழவாா எனனுங் திங்தமாகிய ஆறபனே பதததை அநுதாத்தமாகப படுத்துச்சரிகக

சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட சரூபசசிவிட்டமும, பொருள வேறுபடாது சொல வேறுபட்ட சரூபசசிவிட்டமும, சொலலும பொருளும வேறுபட்ட சரூபசசிவிட்டமுமெனச சரூபசசிவிட்டம மூவகைப்படும.

உ-ம ‘குழலவளா முலலையிற் கோவலா தமமொடு—மழலைத தும்பி வாயவைத் தூத’ ‘சிந்தைநலி கினறதிரு நீககுமரி யாட’ எனச் சொல வேறுபடாது பொருள வேறுபட்ட நபம வநதவாறு காணக அஃது இஃது உஃது எனனுஞ் சுட்டுமுதலாகிய வாயதககுறறுகரமும, அது இது உது எனனும முற்றுகரமும, பொருட்புணாச்சிககண உயிரொடு புணருங்கால, அஃதழகிது இஃதழகிது உஃதழகிது என நிற்கும அஃது இஃது உஃது எனனுங் குறறுகரமும, அது இது உது என்னு முற்றுகரமும, உருபு புணருங்கால அனசாரியை பெற்றும ஆயதங் கெட்டும் உருபேறியும அதனை இதனை உதனை என நிற்கும் இவை பொருள வேறுபடாது சொலவேறுபட்ட சரூபம. ஈண்டும எடுத்தல படுத்தல கொளக.

செமபொன்பதின்பலம், குன்றேறுமா, குறும்பரமபு, நாடியாது, எட்டியாது, எட்டு, கொட்டு, தாமரை இவை சொலலும பொருளும வேறுபட்ட சரூபம. ஈண்டும் எடுத்தல படுத்தல கொளக

இவவாறு வரும நாநாாத்தபதத தொடரையெலலாம தொலகாப்பியா இரட்டுறமொழிதலெனபா அதுபற்றிப பரிமேலழகரும பெரியாரைபபிழையாமை எனபதனை இரட்டுறமொழிதலெனபா இககருத்தறியாத நச்சினுர்ககினியார் “ஒருபொரு ளிருசொற பிரிவில வரையாா” எனனுஞ் சூத்திரத்தை இருபொரு ளொருசொற பிரிவில வென நலிந்து பொருள்கொணடு, இசசிலேடையுதாரணத தைககாட்டி யிடாப்படுவரெனக

இனி நாநாாத்தபதததையெல்லாம வாணவறபாவமெனனும எழுத்தொப்பு மையுடைய பலபொரு ளொருசொல. பலசொல லலலது ஒருசொல லனறென வும், ஒன்றலலவை பலவெனபதனும பலவெனபதலலது ஒருசொலலனறென வும், இருசொலலாதலின இருகாலுமுரைககவெனவும், வடநூலாா கூறுவா. என் னை? பயக்ஷீரம பயோமபுச [பயம-பால, பயம-நீா] என அமரசிங்கத்துள வருதலி னென்க அதுபற்றிச சேனுவரையரும “காலமுலகம” எனனுஞ் சூத்திரத்துள உலகமென்பதற்கு அவவாறுரைபபா தொலகாப்பியரும “தெவ்வுககொளற பொருட்டே” “தெவ்வுப்பகை யாகும” எனவும, கணணெனபது ஏழாமவேற்று மையும் ஏழாமவேற்றுமைப பொருளுமாதலிற “கணணெனப் பெயரிய வேற்று மைக் கிளவி” எனவும், “கணகால புறமகம” எனவும், இரட்டித்துககூறுவா. அப்பூதீக்ஷிதர் ‘ஏகாளாவலமபிபலதத்துவர்தவம்’ போலவெனறு திருட்டாந்தங் கூறி, ஒருகாலுரைககவே பலபொருளிற் பிரவிருத்திநிமித்தம ஒருங்குதோனறு மென்றுங்கூறுவர்.

"உபகாரமொன்றெனமொழிப—விருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே" என்புழி நபு என்னுஞ்சொற் கெடுவெனவும் கெடுவியெனவும் அந்தர்ப்பாவிதணிச் சென்பர் தொல்காப்பியராகலின், ஈண்டும் எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக.

ஆடிக்குக் கொண்டான், சித்திரைக்குக் கொண்டான் என்புழி இகுச்சாரியை முதலெழுத்தாகிய இகரங்கெட்டுப்புணர்ந்த இடப்பொருட்டுத் தொகைமொழியென்பர் அவை நான்கனுருபு தொடர்ந்தபொருளாகக் கொள்ளுங்கா லும், எடுத்தும் படுத்துஞ் சொல்லுக

ஐமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் விலங்கலாம்

நலிதலை ஈறுமீற்றயலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சுரிதகமென்பர். உருவகம் தீவகமென்பதுபோலச் சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது. தமிழ் நூலுரைகாரர் சுரிந்திறுதலிற் சுரிதகமென்பது அறியாமை (௬)

௪௧ பகுதிக் குரிய விகரணி யீரைந்தும் பாணிசெப்பும்
தொகுதிக் குரிய லகார மிடைநிலை தோயிறுதி
விகுதிக் குரியுலிங் லோட்டு வியங்கோள் விதிப்பொருட்டாந்
தகுதக் குரிய கிருத்தியம் வேண்டுந் தகும்படுமே

இது சிலவெழுத்திற்கும் சில பிரத்தியயத்திற்கும் சமஞ்ஞையெனனுங்குறியீடு கூறுகின்றது. பகுதிப்பின்னிற்றற்குரிய எழுத்துக்கள் பத்துவகை விகரணியாம். வினைசெயன்மருங்கிற் காலமொடுவருவனவாகிய காலமுணர்த்தும் இடைநிலை தோயிறுதி தசலகாரமாம் அவற்றுள் வியங்கோள் லிங் எனவும் லோட் எனவும் இருவகையாம் வேண்டும் தகும் படுமே என்னுமூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்தியயமாம் எ-று பாணி காலம்.

'முதனிலைப் பின்னரு மிடைநிலை முன்னரு—மேவிய வெழுத்தே விகரணி யென்ப' 'தவ்விய மீசகுத தவ்விய மநீயமென—றிவ்வகை மூன்றுங் கிருத்தியப் பிரத்யயம்.' இவை உரைச்சூத்திரம்

உ-ம உண்ணப்படும், உண்ணாநின்றான், 'சொல்லுக சொல்லை,' 'வினைக்கலந்து வென்றீக,' 'தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக,' 'இனபத்தின் பகக மிரிந்தைக்க,' 'அறைகுவன சொல்லலே,' கூடிப்பெறுகுவம் என விகரணியெழுத்துக்களேழுவந்தன ஒழிந்த மூன்றும் வந்தவழிக் காண்க அநாதி ஆதி என அலுக்காயும் லுக்காயும் வந்தாற்போல, அறைகுவன அறைவன பெறுகுவம் பெறுவம் என வரும். உண்ணாநின்றான் உண்ணுவோம் என்புழி அலுக்காயே வந்தது. உண்டானென்பது அஸ்தி என்பதுபோல லுக்காயே வந்தது

'அ ஆ உ ஈ என்னு நான் குயிருந—தைதலுவ வென்னு முயிர்மெய்ம் மூன்றும—விகரணி யுயிர்சில மெய்யூர்ந்து வருமே—யேனை மூன்று மீண்டில வென்ப.' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

தடறவொற்றுஇன் முதலாகிய காலங்காட்டும் இடைநிலையோடு நீங்காத அன்னீறு முதலியவற்றை விரித்து லகாரமாதல் காண்க.

இனி வியங்கோளாவன வாழியர், வாழிய, வாழி, வாழ்க என ஆசீர்வாதம் என்னும் வாழ்த்தற்கண்ணும், 'பரந்து—கெடுக வுலகியற்றி யான்,' 'பொற்பாவாய்—நீருய் நிலத்து விளியரோ' எனச் சாபத்தின்கண்ணும், 'தேமல ரங்கட் டிருவே

புகுதக, 'எந்தை வருக,' 'எம்மான் வருக' என வேண்டிக் கோடலாகிய பிரார்த்தனைக்கண்ணும் ஏவலாகிய பிரேரணைக்கண்ணும் வந்தன. 'கங்கையர் வீள்கு வான் காப்பு,' 'குறித்தோனை கூற்றந் தெரிந்து மொழி கிளவி,' 'மறப்பத றிவிலென் கூற்றுக்களே,' 'நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக் குலத்தின்க ணைய ப்படல,' 'இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்' என விதிப்பொருட்டின் கண்ணும் வந்தன.

உயிரீறும் ஒற்றீறுமாய் வரும் இருவகைவியங்கோளையும் லிங்கென்றும் லோட்டென்றுங் கூறுக

கிருத்தியம்போல லோட்டும் வடநூலார் விதிப்பொருட்டாமென்பர். அது பற்றி லோட்டிற்கும் கிருத்தியத்திற்கும் நடுவே தீபகமாக விதிப்பொருட்டாம் என்றும்.

கிருத்தியவுதாரணம் — 'ஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செயவினை-யாஅது மென்னு மவா,' 'நிரந்தரந் நினைப்பதாக நீநினைக்க வேண்டுமே,' 'நீயென்குறை சொல்லவேண்டி மாவல,' 'யான் பொருதல் வேண்டும்,' 'வெய்யோற் கநேக நாள் வேண்டுமே,' 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்,' 'இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்' என ... ழிச் செய்யு மென்னு முற்றாகாமல் வேண்டு மென்னுந் தவ்வியப் பிரத்தியயம் வ ந்தது 'நலம் வேண்டி னாணுடைமை வேண்டும்' என்னும் பாட்டில் பரிமேலழகரும் இதனை விதிப் பொருட்டென்றார்

வடமொழியிற் கர்த்தவ்வியமென்பதற்குப் பொருள் செய்யவேண்டும்.

இவ்வாலிககாரியஞ் செய்யத்தகும், 'எய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்களைச் — செய்தொழிலாற் காணப் படும்,' 'கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணர்ந் தோரைத் — தலைநிலத்து வைக்கப் படும்' கீழ்களை, கற்றுணர்ந்தோரை என இரண்டாம் வேற்றுமை விரிந்துநின்றும் உயர்திணைப் பன்மை படுமென்பதனோடு முடிதலின், செய்யுமென்னும் முற்றாகிய ஆற்பனேபதமன்றி யதவ்விய கிருத்துள் விதிப்பொருட்டாகிய கிருத்திய மென்பது தேற்றெனவறிக.

இனி 'உள்ளப்படுவன' என்வருந் திருக்கோவையாருள் சொற் சோதனை காட்டிய 'வஞ்சரை யஞ்சப்படும்' என்பதற்கு அஞ்சத்தகு மென்பர் பேராசிரியர், பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டுமென்பராதலின், கிருத்தியப் பிரத்தியயமூன்றும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபதமாய் இருதிணையைம்பான் மூவிடத்தினும் திறறலில, அதவ்விய கிருத்தாமென்க.

முற்கூறிய விகரணியுள் பெறுகுவம், உண்ணுகிடந்தான், உண்ணாவிருந்தான், புகுதக, என்புழிப் பெறுவென்பது பகுதி, குவவென்பது விகரணி, ம என்பது காலங்காட்டும் லகாரமாகிய இடைநிலைதோயிறுதி. உண பகுதி, ஆ விகரணி, கிடந்தான் இருந்தான் என்பன லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி. புகு என்பது பகுதி, த என்பது விகரணி, க என்பது லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி சொல்லு அருளு என்பதில் உ விகரணி பெற்று நின்றாற் போல, பச சகி தச என விகரணி பெற்று நிற்கும் முன்னிலை யேவல்வினைச் சொல். இவற்றுள் லகாரமென்னும் இடைநிலைதோயிறுதி குன்றியது 'ஆயுமலர்ந்தம்' என்னும் பாட்டினுட் காட்டுதும். 'இருந்தல்' முதல் இதுவரை கிருதந்தமென்பர் (எ)

௪௨. அடைமொழி யாந்தொகை தத்துநூலேகாரக மாருஞ்சுபந்த
நடைமயி லேவினை யெல்லாந் திங்ந்தற் றத்துவினை
புடைபரந் தாந்தனைச் சொற்பெயர் பாவம் பொதுவினிற்கு
மிடைநிலை யாருண்டில வேறெச்ச மவ்வய மென்றறியே

இதுவுமது. தொகைமுதன் மூன்றுஞ் சுபந்தமாம். வினையெல்லாந் திங்ந்தமாம். முதனிலைத்தொழிற்பெயரும் உம்மையாற் புடைபரந்த தொழிற்பெயருமாகிய இவ் பாவமும் இருபாவமும் பாவபதமாம். திணைபாலிடமூன்றற்கும் பொதுவாய் வருகின்ற இடைச்சொன் முதலாகிய அறுவகைச்சொல்லும் அவ்வியயமாம் எ-று.

'அடைமொழி' என்றவிதப்பால பாவபதமுஞ் சுபந்தமாம். நன்னூலாரும் "வினையின்பெயரே" என்புழி வினைதனைச்சொல்லும் பெயரென்றார்.

முதனிலை புடைபரந்தலாவது 'சாமானியம்' என்னும் பாட்டிற்காட்டிய இம்முதலாகிய பாவபதப் பிரத்தியயங்களெனக.

பறவை, உடுக்கை, துடைப்பம், இடக்கை என முறையே கருத்தாவுங் கருமமுங் கரணமும் அதிகரணமுமாகிய புடைபரந்த பாவபதம் வரும். புனைந்துரை, பெய்துரை, 'கடுவோகவையாது,' 'அறிகொன்றறியான' என்னும் முதனிலைகளும் உரைத்தல் கெடுதல் அறிதல் எனப் பொருள்விரிந்து சொல்விரியாத இவ் பாவபதமாம்.

இடைச்சொல்லும் எச்சமுமல்லாத ஏனைவும் வினைக்குறிப்பாதலின், அவற்றைக் கம்மியமானக் கிரியையாய் நிற்கும் அவ்வியயமென்பா. இருதிணையும் பான் மூவிடமாயடங்கிய லிங்கத்திரயமும் புருடத்திரயமும் வசனத்திரயமுமான மூன்றற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், இடைச்சொன்முதலிய வாறனையும் அவ்வியயமென்பா.

உயர்திணை முப்பாற்குமுரிய யாரெனனும் பிரசினபதம் 'ஊதைகூட்டுண்ணு முகுபனி யாமத்தெங்—கோதைகூட் டுண்ணிய தான் யாமன்—போதெல்லாந்—தாதோடு தாழ்ந்தாரக் கச்சி வளநாடன்—றூதோடு வாராத வண்டு' எ-ம். 'நாணுறென னுள்ளமா ஞானங்களார்' எ-ம் நீயார் எ-ம் இருதிணையும் பான் மூவிடத்தும் வருதலானும், அவ்வியயமாயிற்று.

'மயிலகண் டன்ன மடநடை மகளிர்' எனவும் 'மயிலெனப் போந்து' எனவும் 'மணிமயிற் றெழில்' எனவும் திருமுருகாற்றுப்படையினும் திருக்கோவையாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்குவமையாக்கலின், 'நடைமயிலே' என்றாம்.

வடமொழியுதாரணம்—கிம், அத்தி, நாத்தி, பிருதக்கு; இவை யார், உண்டு, இல்லை, வேறு என்பவற்றின் பிரதிபதம். பிரசினம், சற்பாவம், அபாவம், விபாகம் என்பன இந்நான்கிற்கும்பெயர். அமரசிங்கமென்னு நிகண்டில் மூன்றாங் காண்டத்துள் அவ்வியயவர்க்கமெல்லாம் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாம். ஆதலின், உரிச்சொல்லும் இடைச்சொல்லுளடங்குமெனக். 'ஒழிவிதற்பட்டது' இது குசதாவ்வியயம். 'செருஅஅய வாழிய நெஞ்சு' என்புழி வாழியவென்பது வாசகாவ்வியயம்.

(அ)

௪௩. காலத் திரயம புருடத் திரயங் கலந்தலிங்கச
சிலத் திரயம வசனத் திரயஞ் சிறந்தவறறுட
கோலப்பெண ணுணலி யெனறிவை யாகுங குறிவசன
நீலத் தடங்கணல லாயெழு வாய்ககு நிகழததினவே.

௪௪ பூதத தொடுவாதத மானம் பவிடியம போதுவயி
ஞேதத தகைய பிரதம மததிம முததமமா
மேதகக சேட மிலேசம பகுதிப பொருளவிகுதி
மாதாச சுவாாததமென ரேூடாப வாதம வழுவமைபபே.

இவவிரணடும அவை காலததிரயமுதலாக வசனததிரயமீருகப பனனிர ணடுள இறப்பு நிகழ வெதிரவென்னு மூனறும முறையே பூதகாலம வாததமான காலம பவிடியதகாலமாம. படாககை முனனிலை தனமை எனனும இமமூன றும பிரதமபுருடன மததிமபுருடன் உததமபுருடன எனவாம ஆணபால பெண பால் அலிபபால எனனுமிமமூனறும புலலிஙகம திரீலிஙகம நபுஞசகலிஙகம எனவாம எழுவாயககுக கூறிய ஒருமை இருமை பனமைககு ஏகவசனம துவி வசனம வெகுவசனம எனவாம் சேடமிலேசம எனபது உமமைததொகை. இவை முறையே குறையும மிகையுமாம். நூனுதிகமெனபதுமது பகுதிபபொ ருள் விகுதி சுவாாததமாய வரும் பிரததியயம வழுககாததல தோஷாபவாத மாம. எ-று

'குறியே லிஙகங கூறுங காலே' இஃதுரைசசூததிரம்

சததுவகுணததைப புலலிஙகமெனவும, ரசோகுணததைத திரீலிஙகமென வும, தமோகுணததை நபுஞசகலிஙகமெனவும, இவை சாததிரலிஙகமெனவும கொளவா இககுணஙகளோடு கலவாத பொருளொனறுமிலலையாம ஆதலின, இககுணஙகளோடு கூடிய பொருளையுணாததுஞ சொலலையும உபசாரததால அவ வாறு கூறுவரெனறு பாணினி முதலாயினாரும ஜைமினியும நாலாமததியாயததிற கூறினாரெனக. இவவாறு வரும சாததிரலிஙகததை லெளகிகலிஙகமெனறு கொ ள்ளாதொழிக. இமமூனறுகுணமும மிகுதி குறையொபபாய நிறறலபறறி ஒரு பொருட்சொலலே மூனறுலிஙகமுமாமெனபாா.

'மிகுதி குறையொப் பெனவரூஉ மூன்றும்—உபசய மபசயஞ சமமென லாகும' இஃதுரைசசூத்திரம

'இலேச மிகையே லவமென மொழிப—வெகுளக கிரகண மென்பது மது வே—குறையே சேடங கூறுங காலே.' இஃதுரைசசூததிரம

ஆகாரவிறுதி யகரவிறுதியியறறே எனனாது 'ஆகார விறுதி யகர வியறறே' எனபதும, ஆறியதென்பவபிகிதகாததாவநபிகிதகாததா எனனாது அநபிகிதமெ னபதும, செயத செயகின்ற செயயுமென் வாயபாட்டில என்னாது பாடடிலென் பதும, எடுததுககாடடெனனாது காட்டெனபதும், இலவாழககை வழி யெஞ்சல என்னாது வாழககைவழி யெஞசலென்பதும, சிாதூககிச செயல எனனாது தூககிச செயலென்பதும, சேடமாம இவ்வாறுரைததனுற பிறிதோரிலககணமும கொள்ளுதல் உரைகாரா மதமென்க. இலேசம் பெரும்பாலும வருதலின் எழு திககாட்டல் வேணடாவாயிற்று.

சந்தோபிசிதமுங் காரிகையும்போல இலக்கியவிலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச சுவாத்தமென்றும். உ-ம். 'மாதாமனைமாடசியாள்' எ-ம் 'கனங்குழை மாதர்கொல்' எ-ம். 'குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து' எ-ம் 'வண்ணவண்டினங்கால பண்ணை போன்றனவே' எ-ம். 'நத்தம்போற் கேடு' எ-ம். 'சோதிவாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவந்தன' எ-ம் நீலகம், மௌத்திகம், படகம் எ-ம். இருவகைமொழியினும் சாமானியத்தத்திதனில் வரும் கொளத்திரி பிலவே என்பது போல வரற்பாலது திரிபிடமின்றே என்பதும் இருபெயரொடு மென்பது இருவயிற் பெயரொடுமென்பதும் அவ்வியயத்தத்திதனில் வரும் பாவதத்திதனில் வருதல் 'முட்டாது கூறிய' என்னும் பாட்டினுட்காட்டினும்

வழுவறக் வென்றலும் வழுவமைத்தலுமென வழுக்காத்தல் இருவகைப்படும் குறித்தபொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல்லுகவென்றல் வழுவறக்வென்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொல்லன்றாயினும் ஓராற்றான் அப்பொருளை விளக்குதலின் அமைகவென்றல் வழுவமைத்தலாம். அதனை வடநூலார் நிரங்குசாக்கவய: என்றுபோவர்

ஆண்டுரைத்த காலமாவது மலைநிற்கும், யாறொழுகும், தீசுடும் என்றலின் சுழ்வல்லதில்லையெனபாரும், ஒருவர்நடக்குந் தொழிற்கண் ஒருகாலம் முன்சென்றொழிய ஒருகாலம் பின்செல்லுமாதலின் இறப்பு மெதிர்வுமாமெனபாரும், இவையெல்லாம் ஒருபொருளின் பண்புந் தொழிலுமல்லது காலமென்ற சொல்லுக்கு ஒருபொருட்பேறில்லை யெனபாரும் என ஆசிரியர் நால்வராதலின், அகத்தியர் "உலக வழக்க மொருமுக காலமு—நிலைபெற வுணர்தரு முதுமறை நெறியால்" என வேதங்கூறிற்றெனபர் முன்பிறந்தான், பின்பிறந்தான், மூத்தான், இளையான் என்பனவற்றை உதாரணங்காட்டிக் காலமுண்டெனபாருமுளர்.(௬-௪0)

௪௫ வினைப்பெய ரோட்வ் வியயமாங்கை யாதி மிடைநின்று
தனைப்பெய ரிட்ட துபசாக்கஞ் சுட்டினுட் டானகரத்
தினைப்பெய ரிட்டது தற்சத்தம் யற்சத்தம் யாவெகர
முனைச்செயப் பாட்டு வினைபாவ கன்மணி மொய்த்தயக்கே.

இதுவுமது. வினைப்பெயரோடு கூடி நின்ற கை முதலாகிய அவ்வியயங்கள் உபசாக்கமாம் வினைப்பெயரெனவே வினைச்சொல்லோடு வருதலுங்கொள்க. அகரச்சுட்டுமுதலாகிய சொற்கள் தற்சத்தமாம் யாவென்னும் வினாப்பெயரும் எகரமுதலாகிய வினாப்பெயரும் யற்சத்தமாம் செயப்பாட்டுவினை கன்மணிப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் இங் பாவப்பிரயோகத்தின்கண்ணும் வந்த யக்காம் எ-று.

அகரத்தையும் எகரத்தையும் நிலைமொழியாய் நிறுத்தித் தொல்காப்பியர் முடித்தலின், அவ்விரண்டெழுத்தையும் ஆகுபெயராகவுங்கொள்க.

உ-ம். கைமிகல், 'கலந்தாரைக் கைவிடுதல்,' 'கைதூவேன்,' 'ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்' எனக் கையென்பது உபசாக்கமாய் வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வந்தது. 'நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை' எ-ம் 'உயிரிற் றலைப் பிரிந்த வூன்' எ-ம். 'கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல்' மேற்கோள் எ-ம். 'மீக்கூறு மன்னனிலம்' எ-ம் 'ஒல்லை யுணரப்படும்,' 'வல்லைக்கெடும்,' புறங்கொடுத்தல், புறந்தருதல், புறப்படல், அகப்படல், 'இலம்படுபுலவர்' எனவும் உபசர்

க்கம் வரும். மிசை, கால், தலை, மேல, மீ, ஒல்லை, வல்லே, புறம், அகம், இலம் என் பனவை உபசர்க்கம். பரிமாறுதல, வடமொழி யுபசர்ககம் பெற்ற தமிழ் வினைச் சொல்.

வடநூலார உபசர்க்க மிருப்பதென்பர் அதிலோபம அதிசயம என்பன வட மொழியுபசர்க்கம. சிந்தாமணியாரும் 'அதிலோபமாகதர்' என்றார். அதிநுட் பம் என்பது வினைப்பெயரோடும வினைச்சொல்லோடும் வராமையின், அவ்வியயீ பாவமெனக.

"'எப்பொருள் யார்யார்வாயக கேடபினு மப்பொருளை—மெயப்பொருள காண்ப தறிவு' 'யாதனின் யாதனி னீஙகியா னோதை—லதனி னதனி னிலன்' என்பன யற்சததம வந்தபின் தறசததம் வரும் இாகியமம் வடநூலார மதமாத லின், திருவள்ளுவரும அவவாறு செய்யுட் செய்தாரெனக

பாவ கர்மணியில் வருஞ் செயப்பாட்டு வினையை யகவென்பா அன்றியும 'பொத்துப்படும்,' 'மன்றுபடுமெ,' 'சோாவுபடும' எனப் பெயரடுததுவரும படுவை யக்கு என்றும், இயற்றப்படுதல வேறுபடுக்கப்படுதல எனத தொழிற்பெயாடுதது வரும் படுவை ய என்றுங கூறுவர் (கக)

சக. ஆயு மலநத மசநத மலாதி யசாதியிவை
மாயுமெய யீறுயி ரீறுயி ராதி மதிநுதலாய
தோயுமெய யாதி சமத்தம வியததங தொகைவிரிமற்
றேயும் பிரோாணை செயயா யெனல்செய் யெனக்குனறுமே

இது சிலசொற்குப் பெயரும் முன்னிலையொருமை வினைசசொற குன்றி நிற் பதுங கூறுகின்றது. மெய்யீறு அலந்தம் எனவும, உயிரீறு அசநதம எனவும, மெயம்முதல் அலாதி எனவும, உயிாமுதல அசாதி எனவும பெயாபெறும தொ கைப்பதம் சமததபதமெனவும, தொகாப்பதம வியததபதமெனவும பெயாபெறும். செய்யாயெனபது செய்யெனக குனறும. எ-று

'பிரோணை யேவல பேசுங காலே' இஃதுரைசசூத்திரம்

உ-ம ஆல் அலநதமும் அசாதியுமாம. மணி அலாதியும் அசநதமுமாம

சக்கரன் செல்வம், மனனன் குமாரன, சஙகம படகம, வட்டம பலகை, கம லம் தாள் எனபன விரியெனனும வியததபதம். அபபதஙகள் சககரசசெலவம, மன்னகுமாரன, சஙகபடகம, வடடபபலகை, கமலததாள எனப பிளவுபட்டிசை யாது, ஒருசொனனீர்மையவாயச சமததபதமென்னுந தொகையாய, சக்கரனது செலவும், மன்னனுககுக குமாரன, சங்கமும் படகமும், வடடமாகிய பலகை, கமலமொதத தாள எனப் பொருள்பட்டு நிற்கும். அவவாறலலது அது கு என [illegible] உவமவுருபுகளும் நினறழியாவென்க.

'செல்லாமை யுண்டே லெனககுரை மற்றுநின்—வலவரவு வாழவாாக் குரை' எனபுழி உரையரென்பது உரையென நின்றது வடநூலுள்ளும பசநீ [illegible] பச எனக் குறைநது நின்று, பசு எனப் பொருளபடும. பஜ தியச இச [illegible]. வடநூலாா இவ்வாறுரைககுங் கருததேபற்றித் தொல்காப்பிய ரும் 'செய்யா யென்னு முனனிலை வினைசசொற்—செயயென கிளவி யாகிட னுடைத்தே" என்றார். இச்சூததிரத்துக்கு வடநூலார் மதம்பறறிச சேனாவரையர்

செய்யாவென்னும் முன்னிலையேவல் வினைச்சொல் செயவெனக் குன்றுமென்றுரைப்பர். இனி நச்சினார்க்கினியார் செய்யாவென்னும் எதிர்மறைச்சொல் செய்யென்னும் உடன்பாட்டுச்சொல்லாமென்றும் அது குன்றினதன்றென்றுமுரைப்பர். செயயீரென்பதும் அவ்வாறு பொருள்படுதலின், செயவென்கிளவியென்பதன்றியும் செய்யுமென்கிளவியாகிட்டுடைத்தே என வேறொரு சூத்திரஞ் செய்யவேண்டும் 'மகனெனன்—மகக்கட் பதடியெனல்' என்பதும உடன்பாட்டெதிர்மறையெனனும இரண்டுவிதியும் பெறும அதறகுஞ் சூத்திரம வேறு வேண்டும தொலகாப்பியாககு எதிரமறையும் உடமபாடுமாய் நிறகுமெனபது கருத்தாயின், 'செயயாவென்னு மெதிரமறை வினைசசொற—செயவாவென்னு முடமபா டாகும்' எனச சூததிரஞ் செய்வர் அவ்வாறு சூததிரஞ் செய்யாமையானும், அஃதுரையன்மையறிக இனி முதனிலைகளைத் தொல்காபபியா 'ஒற்றிறு தொழிறபெய ருயிரிறு தொழிறபெயர்' என்றதலலது முனனிலையேவல வினைச்சொலலென விதியாமையானும், அமமுதனிலைகள பெயராய நின்றே பின் மூனறிடத்திறகும உரிய இடைநிலைதோயிறுதிகளைச சேர்நது வினைசசொலலாவதன்றித் தனியேநின்று வினைசசொல லாகாமையானும், தனியே நினறு முன்னிலைவினைச்சொல லாயிறறென்றால, தனியே நினறு படாககை வினைசசொலலாதலும் தன்மை வினைச்சொல்லாதலும வேணடும், அவவாறாகாமையானும, நச்சினார்க்கினியாருரை வடநூலோடு மாறுபட்டதாமெனக. சாவவெனனெசசத் திறுதி குன்றும் எனத் தொலகாபபியா முதலாயினா எடுத்தோதிய உபலக்கணததால 'பாலறிவந்த,' 'செய்தகக,' 'மணமாண புனைபாவை யறறு' என வருவனவுமது 'நுணமாணுழைபுலம,' 'வரிபபுனைபநது' என வருஞ் செய்தெனெசசத் திறும வினைத்தொகைகளாயக குனறிய பெயரெசசததிறும இவ்வாறே கொளக இவை விவட்சாதீனம். (கஉ)

சஎ சினமயஞ் சாரநதநத நயபொரு ளினறிச சிலபதங்க
ளனவயஞ் சமபநதந தாறபரி யததோ டநுபபத்திச
சொனமயந தோனறப பொருளவே றுணாததிற முடியிடையாய
தனமயஞ் சாரநத விலக்கணை யாமெனபா தாககிகரே.

இது பிறநூனமுடிநதது தானுடமபடடிலககணை கூறுகினறது. சில பதங்கள் தத்தம்பொருளையன்றி அனவயமும சமபநதமும தாற்பரியமுமே பயனுக அம்மூனறினுடுமே தனிததனி அநுபபததியுந் தோனற வேறு பொருளை யறிவிககுமாகலின் இலககணையாம எ-று

சொன்மயம சொறபொருள உபபததியனமை அநுபபததி. அதற்குப் பொருள பொருதத மினமை.

இலககணையாவது, பெயராக வினையாக நிறகுஞ் சொறகள தத்தம்பொருளையுணர்ததாது, பொருளினசம்பநதப பொருளையும் தாற்பரியப்பொருளையும் அறிவித்தல சக்கியசம்பந்தததால இலககணையென்றா வடநூலார்.

உ-ம். 'சென்றதுகொல போந்ததுகொல செவவி பெறுந்துணையு—நின்றதுகொ னோமருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின—முழவுகுஞ் சூடாயாளை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற—குழந்துபின் சென்றவென் னெஞசு,' 'வவகல் பூநகழி வாவந்து மேயுக குருகினங்காள்—கைகளை கூப்பிச சொலலீர்' என்புழி நோமருங்கிற் கையூன்றி, கைகள்கூப்பிசசொலலீர் என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருளையுண

ர்த்துதலுஞ் செய்யாது வேறுபொருளையுணர்த்தலுஞ் சம்பந்தமும் தாற்பரியமுமி ன்றி, அவயவங்கள் சேர்ந்தேயுண்ணும் ஆர்வமே பயனாக நின்றன.

கங்கையுளிடைச்சேரி, 'புளிதின்றான்' என்றால் அவற்றுள் கங்கை புளி என்னும் பதங்கள் தத்தம்பொருண்மேலன்றி அப்பொருளின் சம்பந்தத்தால் கரை பழம் என்னும் பொருளை யறிவித்து நின்றன.

'வீதி யுளங்கிழித்த துருவச் சென்றான,' 'நிலஞ்செதி ளெடுத்த பாய்மா,' 'தீத்தும்மு வேலான,' 'பாயிருள் பருகிய பகலகான் றெழுதரு பரிதி,' 'களளி வயி ற்றி னிலையிறக்கும்,' 'நீள்ரிமேற கணபடுக்கும்' என்புழி உளம், செதிள், தும்மு, பருகி, கான்று, வயிற்றில, கணபடுக்கும் என்னும் பதங்கள் தத்தஞ் சொற்பொரு ளின்றித் தாற்பரியந்தோன்ற உள்ளூடுக கிழித்து, வீதி தூளாக்க, தீச்சிதற விட்ட வேல, இருண்கக்கி எறிந்து எழுமபரிதி, வயிறறிடத்தில, நீள்ரிமேறகிடக் கும் என வேறொருபொருளை யறிவித்து நின்றன இவையெல்லாவற்றிற்கும் அநுபவத்தினாமே தோன்றுவன காண்க இவவுதாரணங்களன்றி இவற்றிற்கெல லாம் வேறேயுதாரணங் காட்டுவாருமுளா அவையும் இவையாலடங்கும் நுண் ணறிவினோர்க்கெனக

அவயவமே பயனாக நின்றதனைப் பொருள்வேறுணாந்து மவற்றொடொரு ங்கு நிறுத்தி முடிப்பது கூடுமாலோவெனின், "எச்சப பெயாவினை யெய்து மீற்றி னும" என்னுஞ் சூத்திரம போலக் கடாவுரை காட்டி மறுக்கக் கிடந்தது

இவ்விலக்கணங்கள் சந்தநூலிலக்கணமன்மையின், தொலகாப்பியர் பொரு ளியலுள் "நோயு மின்பமும" என்னுஞ் சூத்திரத்துள் "உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன்—மறுத்துரைப் பதுபோல"எனச் செய்யாமரபிற றொழி ற்படுத்தடக்குவா வடமொழியிற் காளிதாசனும் மேகசந்தேசத்தினுள் இவவாறு கூறுதல் காண்க. இவ்விலக்கியங்களே இலக்கணமாகப் பிற்காலக் கவிகளும் 'முல்லையெனு—மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே—புன்மாலை யந்திப் பொழுது' எனவும், 'வாலவளை வாயவிட் டாாபப' எனவும், 'கணகளே சொலலும் வாயதிறந்தே' எனவுங் கூறுவா. (கரு)

சஅ. மருளறு காரணங் காரியம பேரொடு வந்துறழு
மிருளறு மொணகுணப போகுணிப போவினை யோடியையும
பொருளவினை மற்றோ பொருளினுந் தோன்றும புலத்தொடுமாந
தெருளுறு பணபு புலனிவை மாறியுஞ் சேர்ந்திடுமே.

இதுவுமது. காரணபபெயா காரியப்பெயராகியும, காரியபபெயா காரணப் பெயராகியும், மாறி வரும குணம் குணியாயும், குணவினை குணிவினையாயும், வரும. ஒருபொருளின்றொழில அதனோடியைந்த பிறிதோாபொருளோடும வரும இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில இடத்தோடும வரும. பணபும புலனும மாறி யும் வரும எ று

'புலம இடம புலன் விடயம்.

உ-ம். 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' பிறப்பிற்கேதுவாகிய பேதைமை, இது காரியங் காரணமானது 'தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு' தீவினையால் வருஞ் செருக்கு: இது காரணங் காரியமானது 'இல்லதெ னில்லவள் மாணபானால்'

மாண்புடையாளானுல்; இது குணங் குணியானது. 'சிறறின மஞ்சும் பெருமை' இது குணவினை குணிவினையானது. 'முன்னினறு பின்னோககாச சொல' இது ஒருபொருளின வினை மறறோர் பொருளின் வினையானது. 'குளவளாக கோடின்றி நீாநிறைந் தற்று,' இநதபபானே நானுழியாசிப் பொங்கும் இவை புலமெனனும இடத்துநிகழ் பொருளின்றொழில இடததின்மே னின்றன.

'பொருளினுந தோன்றும' என்ற சகாரத்தால 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறும' எனனுஞ் சினைவினை முதலவினையாதலுங கொளக.

இனசொல, வனசொல, மதுரகவி, 'செவிகைபபச சொறபொறுககும்' என்னும் உபசாரஙகளெலலாம பணபு புலன் மாறி வநதன (கச)

சரு சாறறிய தெயவப புலவோா மொழிகளுந தமிழமொழிகளும
வேறறுமை கூறிற றிணைபா லுணா, வினைவிகுதி
மாறறருந தெயவ மொழிகளிலலை போகமகழு வாயுருபுந
தேறறிய லிஙக மொருமூனறு மிலலை செழுநதமிழககே.

இது வடமொழிகளுந் தமிழமொழிகளும பேதங கோடிகூறிட்டு ஒருகூறு ணடோ இனறோவெனபது கூறுகினறது திணையுணாததும வினைவிகுதியும, ஆணபால பெணபாலுணாததும வினைவிகுதியும வடமொழிகளிலலை. தமிழமொழிகளுப பிரதமாவிபததியும, இலிஙகததிரயமுமிலலை எ-று

'சேதன னுயாதிணை யஃறிணை யசேதனம' இஃதுரைசசூததிரம்.

ஏறபுழிககோடலால் தமிழமொழிகளும அஃறிணைககண ஆணபால் பெண பாலுணாததும வினைவிகுதியிலலையெனக

"எழுவா யுருபு திரிபில பெயரே" எனறநனூலே தமிழகளுப பிரதமாவிபத தியிலலை யென்பது முனனே கூறினும, பினனுஙகூறியது, இலிஙகஞ் சிறுபா னமை கொணடு பெருமபானமை விலககவேணடிய அநுவாததததாலெனக.

'ஒருமூனறுமிலலை' எனற சகாரததால முறறுமமை எசசபபடுததி ஒருபொ ருடானே தனனை விசேடிககு மிடததும, குணஙகள குணிகளை விசேடிக்குமிட ததும, வடநூலாா மதமபறறி இலிஙகநியமம ஏகதேசமாக வரும.

உ-ம. சயதி எனறால செயிபபன, செயிப்பள, செயிக்கும, செயிததது என ஓரிறே நினறு பொருளுணாததது மெனக.

'நாணெனனு நலலாள் புறஙகொடுககுங களளென்னும்—பேணாப் பெருங் குறறத் தாாககு' என்னுந திருவளளுவரில பரிமேலழகா நாணெனனு நனமை யெனறபாலதனை நலலாளெனப பெணபாலாகக கூறியது வடமொழி முறைமை பறறி யெனறாராதலின், வடமொழியுள லசசையெனபது பெணபாற் சொல லென்க.

இனிச சிலபபதிகாரததிலே 'தென்றலஞ்செலவன் யாண்டுளன் கொல்லோ' 'திஙகளஞ்செலவன யாண்டுளன் கொலலோ' எ-ம 'இன்னிளவேனில வநதனன் றுக' எ-டி. பெயராலும வினையாலும அவவவ சொறகளை ஆணபாலாக்குவர். 'பாலவாய்ப் பிறைப்பிளளை யொககலைக கொணடு பகலிகழ்நத—மேலபாற் றிசை

ப்பெண் பிலம்புறு மாலை" எனப் பெண்பாலாகுவர் சடகோபர் திருவிருத்தத்துள்; 'வேளிலஞ் செல்வன் சுவைத்தமிழ் பாலே' என்பது மது. 'தோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தூட்டும்—கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்" என்னும் நாலடியாருள் கூத்தன உயிர்க்கூத்தன். "'கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லாய்—மங்கலம் பாடி மலிவெய்தக்—கங்கையாள்—பூமபுன லாகங் கெழீஇயினன் போரடுதோள்—வேம்பார் தெரியலம் வேந்து.' இச்செய்யுளிற் குமரியாறதைக 'கொங்கலர் கோதைக் குமரிமட நல்லாளென்றும், கங்கையாற்றை நீறு திரித்துக கஙகையா ளென்றும் பெண்பாலாகுவர். இனிச சிந்தாமணியுள் 'ஆலையு ளரசன்ற னணிநி லார் வலமருப்பு' எனவருவதனையும் அதன்பாற் படுத்துக.

இனிப் "பலலோர்க குறித்த திணைநிலைக கிளவி" என்னுஞ் சூததிரத்துள சேனாவரையர் அநதணர் அரசர் என்னும் பன்மையீற்றுச சாதிப்பெயரை உயாதிணைப பெயரென்றும், அந்தணன் அரசனென்னு மொருமையீற்றுச சாதிப்பெயரை விரவுப்பெயரென்றுங கூறுவர் அதுவு மொக்கும நாமென்னு நல்லாள, தென்றலஞ் செலவன முதலியனவெல்லாம சாதிப்பெயரன்மையானும், பரிமேலழகர் நாமென்னு நல்லாளென்பதனை உருவக மென்னுமையானும், விரவுப்பெயராகாது இலிஙகமென்னும பாலுணாததுஞ் சொலலேயாமெனக தானென்னும படாக்கை விரவுப்பெயரையும், நீ நீரெனனும யுஷ்மச்சப்தமாகிய மு னிலை விரவுப்பெயரையும், யான் யாமெனனும அஸ்மச்சப்தமாகிய தன்மை ரவுப்பெயரையும வடநூலார் சாமானியலிஙகமென்றும், இலிஙகத் தோனறுதன வென்றும், இடைச்சொற்களையும இலிஙகத் தோனறுதன வென்றுங் கூறுவர். தென்றலஞ்செல்வன முதலியனவெல்லாந் தனனைத தான விசேடித்தன பிற்காலக கவிகளும 'சூழுமலாமுகத்துச சொனமாமகள,' 'பொலமபுரி காஞசிப புகழ்மகள்,' 'கொதித்து மேற்றிசை மகளலத தகப்பதம,' 'உறுபகற சிறுவன,' 'கஙகையாளகடற றலைமகன்,' 'தணிப்பில பெருஙகீர்த்தித தையல' எனத தன்னைத தான விசேடிக்குமிடத்து அவ்வாறு கூறுவா.

வடநூலார காமதாரயனென்னும் பண்புததொகைககுப பண்பு வேறொரு லிஙகமாக நினறும் பணபுடைப்பொருள எநதலிஙகமாம அநதலிஙகமாகப புணாததுவராதலின, அடையாகநின்ற குணலிஙகததை அநித்தியலிஙகமென்பா

உ-ம. கருஞ்சாத்தன், சாததி, சாத்தா, குதிரை, குதிரைகள என்பனவற றைப் பொருள் விரிககுஙகாற கருவென்ற பணபின முதனிலையைக கரியன், கரியள், கரியர், கரியது, கரியன என வீறுதிரித்து வருமொழி எநதலிஙகம அநதலிஙகமாக்கித தொகுப்பரென்பதுபற்றித தொல்காப்பியரும "ஐமபாலறியும பண்பு தொகுமொழி" என்றும், குணச்சொற குணமுடையதனை யுணாததலான ஒன்றனையொன்று விசேடித்து இருசொலலும் ஒருபொருளின்மேல வருமிடத்து "இன்ன திதுவென வரூஉம்" என்றும் பண்புத்தொகைச சூத்திரஞ்செய்தது நோக்க. கரிய சாததன எனச சாமானியலிஙகமாகவும் விரிப்பா. இவையெல்லாம் குணங்கள் குணிகளை விசேடித்து நினறன. இவ்வுரை சேனாவரையருரை.

கருங்குதிரை யென்பதனைக் கரிது குதிரை கரியது குதிரை என விரித்தால எழுவாயும் பயனிலையுமாவதல்லது தொகையாகாதென்று மறுதத நன்னூலார் கூறியவண்ணம் கருமை செம்மை யென்பனவற்றோடு புணாநததன்றோவெனின், அவர் வியாமனன் இனேந்திரன் செய்த சத்தநூல்பற்றி அவ்வாறு கூறுவர். 'வரு

...ந்திரன்றன்னை மற்றொழிந்தாள் வளர்த்தாள், 'சொற்கேட் டிலதடிந்தாள்' என ...பிக் கைக்கைகளை என்றது வளர்த்த தென்றுமலே, என்றுள் வளர்த்தாளென யாதிணைக் கிருதந்தமாக்கிப் பெண்பாலாக்குதலுமது. இக்கருத்தறியாத நன்னூலுரைகாரர் இவற்றையெல்லாம் உருவகமென்பர்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி என்புழி இருமொழியும் பெண்பாலாதலின், மூர்த்தினது நெட்டெழுத்தானது. தக்ஷிணதேசம் என்புழித் தேசம் ஆண்பாலாதலின், நிலைமொழியீறு நெடில் குறிலாய் வருமொழிக்காக ஆண்பாலாய் அகரமானது; என்னை? விசேஷியம் எந்தலிங்கமோ அந்தலிங்கமாம் விசேஷணமுமானது. (௪௫)

௫௦ ஆக்கும் பிரதி பதத்துட னேயழி யாநிருத்தி
நோக்கும் படியச் சனைய வுதாரண நோக்கினாசீ
றாக்கும் பொருட்கரி தாவதொன் றில்லைசொல் லாதனவுங்
காக்குந் திறங்க காப்பது வேகடன் கற்றவர்க்கே

இஃதிந்நூலுரைத்துரையாதன மயங்காதுணருமாறும் அவையடக்கமெனும் விஷயமுங் கூறுகின்றது. நூற்புறனடையுமாம். பிரதிபதமும் நிருவசனமும் உதாரணமுஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க்குமளவில், அரிதாயறியற்பாலது சிறிதாயினுமில்லையாம். இந்நூலுட் கூறுதனவற்றைக் கூறியதன்பாற் சார்த்தி உணர்த்தி அவற்றை வழுவாமற் பாதுகாத்தல் நாவலர்க்கு முறைமை எ-று.

பிரதிபதமாவது பரியாயபதங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்றிரண்டு பிரசித்தபதமாக வருதலும், முழுதும் வருதலுமாம். என்னையோவெனின், அடி, கால்; நாசி, மூக்கு, காது, செவி, நெருப்பு, தீ, புடைவை, சேலை, என வருதலும், ஊழ், பால், முறை, தெய்வம், நியதி, உண்மை, பாக்கியம், பொறி, விதி என ஊழெனனுமதிகாரத்துட் காட்டினவுமாம்.

'நிருவசன நிருத்தியென விருவகை வசனமுஞ்—சொல்லின் முடியு மிலக்கணத் தத்வே' இஃதுரைச்சூத்திரம்.

நிருவசனம் அல்லது நிருத்தி என்பதாவது, ஊழ் அஃதாவது இருவினைப் பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி என ஒருசொற்கு வாக்கியத்தொடராகப் பொருளுணர்த்துவதெனக் குடந்தமென்பதற்கு 'குடந்தங்கைகூப்பி மெய்கோட்டி நிற்றல்' எனச் சூத்திரமாகக் கிடப்பதூஉமது. இவ்வாறு மெய்ப்பாட்டியலுள்ளும் தண்டியலங்கார சூத்திரத்துள்ளும் ஒவ்வொரு சொற்களைப் பிரித்துப் பிரித்துக் கூறுவர்.

படியச்சு அஃதாவது ஒருபொருளிருந்தவண்ணம் மயங்காது காட்டுதல். அவை எடுத்துக்காட்டுமுதாரணம்.

இனிச் சொல்லாதனவற்றிற்கு உதாரணம்:—வேறு வேறு, ஒன்று ஒன்று, பத்துப்பத்து, பையப்பைய என்பன வெவ்வேறு, ஒவ்வொன்று, பப்பத்து, பைப்பய எனத் தொகைச்சொற்கள்போல நிற்கும். வடநூலாரும் ஏகமேகமென்பதனை ஏகைகம என்பர்.

பிறிதினியைபு நீக்குதலை அன்னிய யோக வியவச்சேதமென்றும், இன்மை நீக்குதலை அயோகவியவச்சேத மென்றுங் கூறுவர்.

சாதியொருமையை சாத்தியேகவசனமென்பர். அஃதாவது ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின்னொருமைப்பன்மை வினையீறாக மேல்வந்து முடிக்குஞ்சொற்களுமின்றித் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது. 'ஈறு தோன்றிய சாதி யொருமையு—மீறு தோன்றாத் சாதி யொருமையு—மெனவிரு திறப்படு மிருதிணை மருங்கினும்' இஃதுரைச்சூத்திரம். உ-ம். 'சிவிகை—பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை' என உயர்திணைக்கண் வரும். இதனைத் தொல்காப்பியத்துள் "மெய்ந்நிலை மயக்கி னாஅகுநவும்" என்பதனுலடக்குவர் நச்சினார்க்கினியாரெனக் 'கலியொடும் புதனொடுங் கலந்து நாடொறும்—புலி புகழ நிட்டாகோன புரவி யேழுடைக—குவிதலைத் தோகடாய்க் குனறு நின றெழு—மலாக்கிர வானவ னழகு மேயினன' வடநூலார் உயர்திணையினுஞ் சாதியொருமை காட்டினரெனபதறியவேண்டி. வடமொழி நளனகாவியத்துள் இக்கவியைமாத்திரம் யாமொழிபெயாத்தாம் இனி அஃறிணைக்கணணும் 'அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை' எனத் திருவள்ளுவரினும், 'நூலெனப்படுவது நுவலுங்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்தினும், ஈறு தோன்றிய சாதியொருமை வரும். 'தென்புலத்தார் தெய்வம,' 'குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்' என்புழிக் குணம தெய்வம் என வீறுதோன்றாச் சாதியொருமை வரும் அவற்றினுரையானுங் காண்க. 'கடலோடா காலவ னெடுந்தேர் கடலோடு—நாவாயு மோடா நிலத்து,' 'வேலாண் முகத்த களிறு' என்புழிப் பன்மை வினைச்சொல்லோடும் பன்மை வினைக்குறிப்புப் பெயரோடும் முடிந்தன வாயினும், அவற்றின்கட் சாதியொருமை யென்னுமை காண்க 'என்னெனப வேனை யெழுத்தென்ப விவ் விரண்டுங்—கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,' 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்—நிற்க வதற்குத் தக' இவற்றையும் வடநூலார் சாதிப்பன்மையென்பா

இனி ஒருபொருளை முன்னரெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம் அதனை ஒரு நிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அநுவாதம் உ-ம் 'அறத்தினூஉங்—காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு,' 'அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை' எனவரும் 'ஒரு பெயர்ச் சொல்லெனச் சுப்பேறி நீங்கல்' என்பதும் "ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப" என்பதும் அநுவாதத்தாற் புரோவாதங் கூறுமனுஞ் சித்திக்கின்ற மாட்டேறும்.

விண்டதாமரை, 'விலங்கலைக் காலவிண்டு மேனமேலிட' என்புழி விண்ட, விண்டு என்னுஞ் சொற்கள் சகன்மகமும் அகன்மகமுமாய் வரும்

இனி அலங்காரநூலார் இசையெச்சத்தைக் காகுவென்பா. அதற்கு உதாரணம்:—'நுமருள்ள லெம்மை மறைத்திரோ' என்பதாம். அது சொல்லுங்கால முகவிகாரமாதல் சொல்விகாரமாதல் தோன்ற நிற்கும்

'நுகப்பிறகு—நல்ல படாஅ பறை' என விலக்கணையடியாய்த் தோன்றிய குறிப்பை இலக்கணாமூலத்தொனி என்பா

'குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே—யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு' எனப் பெயரடியாயத் தோன்றிய குறிப்பை அபிதாமூலத் தொனியென்றும், விருத்தலக்கணை யென்றுங் கூறுவர் அரக்கரைப் புண்ணியசன மெனபதுமது.

உடம்பொடு புணர்த்தலென்னு முத்தியை நிபாதமென்பா. 'வுகைதெரி வான் கட்டே யுலகு,' 'பழமுதிர்சோலை மலைகிழ வோனே' என வரும்.

பிறகருந்துணையுளுரைத்த ஆகாரியாரோபமாவது புத்திபூர்வகமாகச் சிலை யைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடுதலும், பிறனொருவனைத் தந்தையாகக்கொ ண்டு சிராத்தம் புசிப்பித்தலும் போல்வது.

அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை அநுஷங்கமென்றும், அவாய்நிலை யால் வருவித்து முடிக்குஞ் சொல்லை அத்தியாகார மென்றுங் கூறுவர்.

'கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்த—னடுமுரணந் தேய்க்கு மரம்.' எனபுழி அரமென்னும் ஒருமைப் பெயரை வாக்கிய பேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பதனைத் தேரவட மிழுப்பார் போலப் பிரதிநியதபாந்தாநுவயமென்பர். இதுவுந் தூராந்நுவயத்து ளடக்கிக்கொள்க. பாணினீயத்துள் 'ராதிப(ஃ)' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் பாடியகாரர் முதலாயினூர் ரவவிறுதிக் காரப்பிரத்தியயத்தோடு இப்பென்னும் பிரத்தியயமும் விகற்பமாய் வருமென்றும் வான்மீகி 'ராகாராதிதி' என்றுரைத்ததனை உதாரணங்காட்டி முடிப்பரெனக.

விகற்பம் உற்சர்க்கம், எயதியதன்மேற் சிறப்பு விசேடம், எனபன பரியாயம். அஃதறியாதார் உற்சாகத்ததுக்கு அபவாத மென்னு நிஷேத விதியாக மயங்கி வான்மீக மாரிடமெனபர்.

இனி அலங்காரநூலார் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனாவிருத்தியென மூன்றுவகையாகக்கூறுவர் அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் 'சொல்லின்—றொகை யறிந்த தூய்மை யவர்' என்னுந் திருவள்ளுவர்குறளுள் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல்லெனபர்.

எடுத்தோத்தினைச் சத்தநூலார் பிரதிபதோக்தமென்பர் போலியை அன்னி யதாப் பிரதிபத்தி என்பர் மங்கலமென்பதோரெருண்டு போலும் எனவரும் இவ சத்தமாகிய ஒப்பில் போலியையும், அயங்கனூராசாசிதி எனவரும் வடமொழியி லும் வேண்டாவென்னுங் கறுவெனபதனையும், வாக்கியாலங்கார மெனபர் பொதுவா யெய்திய விதியை உற்சாகக்மென்றும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவ ருஞ் சிறப்புவிதியை அபவாதமென்றுங் கூறுவர் கிங்கரோதி யாது செய்தான் எனவரும் இது சகன்மகமும் அகன்மகமுமாகி விருவின வரும்.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்—வழுவல கால வகையி னானே." இசசூத்திரம் பாணினி கூறியவாறு கூறினூர். அது வடமொழியிற் காட்டுதும். வடநூலார் இரண்டெழுத்திற்கு ஒருகாரப்பிரத்தியயங் கொடுத்தது தலகாரமெ னறுறபோல "ஞனஃகான் முன்னர்" "லளஃகான் முன்னர்" எனபர் தொல காப்பியர்.

இனிச் சரரவதியாற்று மேலகரை கீழ்கரையாசிரியர் பறவைனைய வத்திகார வத்தகர் எனபர்.

இந்நூலுட் சந்தேகந் தோன்றுவதனை மகாபாடியம், கையடம், சித்தாந்த கௌமுதி, சத்தகௌமுதி, வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ் சரி, சத்தகௌத்துவம் கற்றவரைக் கேட்க. காசிகாவிருத்தி, பிரக்கிரியா கௌமுதி என்னுமிரண்டினும் சித்தாந்தம் பிறவாதாதலின், அவை கற்றோரைக் கேளாதொழிக. வாக்கியபதீயம், அரிபீடிகை, ஏலாராசீயம் முதலாயின வழங் குங்காலத்து அவ்வுரை நோக்கிச் சேனுவரையர் முதலாயினூர் தொலகாப்பியத்திற் குரையெழுதினுரென்க. (கக)

௫௨ சீதள சந்த்ர முகராம் பத்திர தீக்கிதாக்குப
போதொடு சென்று புகலவோ மவாக்கும் பொழுதில்லையென
மேதினி யிற்றமிழ் செய்பிர யோக விவேகந்தன்னைப
பேதமி லாத பதஞ்சலி பாற்சென்று பேசுவமே.

திங்குப்படலம் முடிந்தது.

பிரயோகவிவேகவுரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

போகொண்டு நின்றபிர யோக விவேகத்தைச
சீர்கொண்ட ராமபத்திர தீக்கிதனரு—னோகொண்டு
கேட்டா னினிக்கணுற்ற கேட்கும பதஞ்சலிதான
கேட்டாலென கேளாக்கா லென.

உமபாக சூரியபிர யோக விவேகத்தை
யைமபத தொருக்விதை யாலுரைத்தான—செம்பொற்சி
மனனு மதிறகுருகூர வாழசுப பிரமணிய
னென்னு மொருவே தியன
